

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η ισορροπία μεταξύ των ΥΓΡΩΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Απαραίτητη προϋπόθεση της υγείας μας

Θα έχετε ακούσει να γίνεται πολλές φορές λόγος για την οξικότητα ή την αλκαλικότητα του στομάχου, την υπεροχή, δηλαδή, των οξέων ή των αλκαλικών στοιχείων.

Η επιστήμη μας μαθαίνει σήμερα ότι, για την καλή λειτουργία του πεπτικού συστήματος, είναι απαραίτητη η ισορροπία μεταξύ αυτών των δύο στοιχείων. Κάθε διασάλευση αυτής της ισορροπίας μας εκθέτει σε πολύ σοβαρούς κινδύνους ασθενειών (έλκη, γαστρίτιδες, δυσπεψίες, γαστρικές αιμορραγίες κτλ.). Έμπειροί είναι επίσης της γενικής θρέψης του οργανισμού μας και επίδρα έμμεσα στο νευρικό μας σύστημα.

Στην υπεροχή των οξέων ή των αλκαλικών στοιχείων συντελούν όχι μόνο οι τροφές που εισάγουμε στον οργανισμό μας, αλλά και η κατάχρηση διαφόρων φαρμάκων, καθώς επίσης και ώριστες ψυχολογικές καταστάσεις (ασθένειες, υπερκόπωση, νευρικές διαταραχές, βίαιες συγκινήσεις κτλ.).

Ας δούμε πρώτα ποιοι είναι οι παράγοντες που προκαλούν την υπεροξικότητα του στομάχου:

Α. Τροφές.— Κατάχρηση σε κρέατα και ιδίως σε παχέια κρέατα (χοιρινό, λαρδί, παχέια ψάρια). Το ίδιο αποτέλεσμα φέρουν και τα κρέατα που είναι πλούσια σε ούρικο οξύ (θηράματα, κρέατα ωμά).

Λίπη εξαιρετικά πλούσια σε λιπαρά οξέα: μαργαρίνη, βεζεταλίνη, έλαιον σόγιας.

Τα τηγανητά.

Η κατάχρηση σε σακχαρώδεις ουσίες (γαλακτικό οξύ): γλυκίσματα, σκευάσματα, ώμη ζάχαρη.

Φρούτα: λεμόνι, ντομάτα, φραγκοστάφυλα, μούρα στοφάκια και γενικά τα άγουρα φρούτα.

Χορτορικά: κρόδαμο, μελιτζάνα.

Β. Ποτά.— Ξύδι, λεμονάδες (κιτρικό οξύ), χυμός από ξυνά φρούτα, λευκά κρασιά και οινόπνευματώδη ποτά.

Γ. Φάρμακα.— Κατάχρηση σε χλωριούχα. Τα φάρμακα αυτά υποδηθούν την αποβολή από τον οργανισμό μας μεταλλικών στοιχείων.

Δ. Ψυχοοργανικές καταστάσεις.— Υπερκόπωση, πνευματική ή μυϊκή.

Ηθικές συγκινήσεις, καταστάσεις αγωνίας που συνεχίζονται για πολύ καιρό. (Σε πολλές περιπτώσεις, έπειτα από μια δυνατή συγκίνηση, εμφανίζεται τερνάζον σε ένα ή περισσότερα δόντια).

Ψυχικές συγκρούσεις, που υπονομεύουν βαθμιαία την υγεία και ελαττώνουν τη δραστηριότητα μας.

Σοβαρές ή μακράς διάρκειας ασθένειες.

Ε. Φυσιολογικές καταστάσεις.— Εφηδική ηλικία. Έγκυμοσύνη, γαλουχίες.

Οι παράγοντες που προκαλούν την υπεραλκαλικότητα του στομάχου είναι, εξ άλλου, οι εξής:

Α. Τροφές.— Στιφάδο, σάλτσες και γενικά τα φαγητά που περιέχουν άφθονα καρυκεύματα.

Αποκλειστική φυτοφαγία (έλλειψη οξέων).

Κατάχρηση σε δημητριακά και άμυλούχα (πατάτες κτλ.). Το άφθονο ψωμί αυξάνει την αλκαλικότητα του αίματος, λόγω των ζυμώσεων που προκαλεί μέσα στα έντερα.

Β. Ποτά.— Αλκαλικά ποτά κατά τη διάρκεια των γευμάτων (εξουδετέρωση του υδροχλωρικού οξέος). Υδωρ του Βισνύ, σόδα.

Γ. Φάρμακα.— Αλκαλικά φάρμακα. Κατάχρησης Βιταμίνης D (στεροΐλ).

Δ. Ψυχοοργανικές καταστάσεις.— Καθιστική ζωή. Μυϊκή αδράνεια. Ψυχική απόθνηξη. Παρατεταμένη παραμονή στις ήλιαιες ακτίνες. Υπερβολικός ύπνος.

Την απαραίτητη ισορροπία μεταξύ αυτών των δύο στοιχείων θα μας την δώσει:

1) Η κατάλληλη διαίτα. Οι τροφές πρέπει να εναλλάσσονται μεταξύ τους σε τρόπο ώστε να μη δημιουργηθεί μια μόνιμη κατάσταση οξικότητας ή αλκαλικότητας μέσα στο στομάχι μας.

2) Η κατάλληλη ρύθμιση της σωματικής μας δραστηριότητας, σε τρόπον ώστε να περισσώσουν εναλλάσσόμενες περιόδους υγιεινής ενέργειας και άνοπαυσης. (Υπνος (για τον ενήλικα) 7—8 ώρες).

3) Η κατάλληλη ρύθμιση της πνευματικής μας δραστηριότητας. Εξάσκησης της θέλησας. Η παθητική στάση απέναντι της ζωής, εκτός από πολλές άλλες δυσάρεστες συνέπειες που έχει, καταστρέφει την υγεία μας. Σοβαρή αντιμετώπιση της εργασίας ή των απασχολήσεων μας. Συνέχεια καταπολέμηση της ανησυχίας, των νευρικών εκδηλώσεων κτλ. Συνειδητή αντίδραση στην ψυχική απόθνηξη και τον επαγγελματικό αυτοματισμό.

Πρωτότυπο διήγημα

Ο σωφώρ, που είχε φτάσει εκείνο το απόγευμα με το αυτοκίνητό του στο «Σταυροδρόμι των Αρκτών», έφερε το ποτήρι με το ούισκυ στα χείλη του κι ήπιε δύο-τρεις γουλίες. Έπειτα, κυττάζοντας το Μάτενς, τον ξενοδόχο, που καθόταν πίσω από τον πάγκο, του είπε:

— Είσαστε εδώ από πολλά χρόνια, δεν είν' έτσι;

Ο Μάτενς κούνησε το κεφάλι του.

— Κοντεύουν έξη χρόνια από τότε που πρωτοήρθα εδώ, απάντησε. Δεν μπορώ, βέβαια, να πω πως οι δουλειές πάνε καλά... Μά δεν είμαι και δυσχεστερημένος. Οι κυνηγοί που πάνε για να κυνηγήσουν, ακούωδες κι' οι λουσοθήρες που τραβούν για τις οχθές του Γιοχόν περνάνε υποχρεωτικά από δω. Έτσι, δεν μου λείπει η πελατεία... Καμιά φορά, μαζεύονται τόσο πολλοί, που αναγκάζομαι να τους στρώσω και στους διαδρόμους... Μ' έχει κουράσει, όμως, η μοναξιά... Βαρέθηκα...

— Καταλαβαίνω, είπε ο συνομιλητής του. Και δεν είχατε ποτέ ιστορίες με ληστές;

— Πώς όχι; Μούκαμαν την τιμή να μ' επισκεφθούν δύο φορές ως τώρα... Άλλα δεν κατάφεραν να μου πάρουν ούτε ένα σεντ!... Τους σιγύρισα και τις δυο φορές για καλά!... Τον έναν τον τραυμάτισα στο δεξί χέρι και τον άλλο στον ώμο, αν θυμάμαι καλά...

— Ξέρω, είπε ο άνθρωπος που είχε πάει με το αυτοκίνητο... Μου το άφηθήκαν οι συνάδελφοί μου στο Φόρτ Όμπερν... Άλλα πως τα καταφέρατε να τους άνοπητέτε και να τους παραδώσετε κατόπιν στην αστυνομία;

Ο Μάτενς χαμογέλασε.

— Έχω το μυστικό μου, απάντησε. Από σάς όμως δεν έχω να φοβηθώ τίποτε και θα σάς το πω... Κυττάτετε μόνο μην άνοητε, μόλις γυρίσετε στο Φόρτ Όμπερν, να το λέτε δεξιά κι' αριστερά. Γιατί μπορεί να φτάσει στ' αυτή των ληστών, που θα ξέρουν τότε από που και πως πρέπει να φυλαχθούν...

— Μπα! είπε ο σωφώρ. Δεν θα βγή λέει από το στόμα μου... Να μείνετε ήσυχος!...

Ο Μάτενς φάνηκε πως δίσταζε. Άλλ' έπειτα από λίγο, του είπε:

— Βλέπετε αυτό το σχοινάκι;...

Ο σωφώρ πρόσεξε ένα σχοινάκι, που περνούσε πλάι στον πάγκο και τελείωνε σ' ένα χαλκά. Κι' ο χαλκάς εκείνος ήταν περασμένος από ένα καρφί, που βρισκόταν στον τοίχο.

— Άρκε! να βγάλω το χαλκά από το καρφί κι' αμέσως το μπρούντζινο αυτό πολύφωτο πέφτει με όλη προς τα κάτω, συνέχισε ο Μάτενς. Έχω υπολογίσει ότι ένας άνθρωπος, που βάρη για να μου πάρει τα λεφτά μου, δεν μπορεί παρά να σταθεί κάτω από το πολύφωτο. Εκεί, λοιπόν, που στέκεται πιστεύοντας πως πέτυχε το κόλπο του, το πολύφωτο πέφτει πάνω στο κεφάλι ή στον ώμο του... Δεν είνε έξυπνο το τέχνασμά μου!

— Πολύ έξυπνο! συμφώνησε ο σωφώρ.

— Αυτό το πολύφωτο, μ' έσωσε δυο φορές ως τώρα, είπε ο ξενοδόχος.

Ο σωφώρ πλήρωσε σε λίγο και σηκώθηκε από τη θέση του.

— Βράδυνσε και πρέπει να φτάσω άποψε στη Νιούσβιλ, είπε, Καληνύχτα, φίλε μου...

Ο Μάτενς άπομεινε μόνος. Είχε ανάψει τώρα ένα τσιγάρο

και φαινόταν βυθισμένος σε σκέψεις. Η πόρτα άνοιξε σε λίγο κι' ο σωφώρ παρουσιάστηκε και πάλι μέσα στην αίθουσα. Κρατούσε τώρα ένα περιστρεφόμενο στα χέρια του και χαμογέλουσε ειρωνικά.

— Δεν πιστεύω να φαντάζεσαι, είπε στο Μάτενς, πως θα πάω να σταθώ κάτω από το πολύφωτο; Αύτη τη φορά έπεσε στην παγίδα! Έμπρός, τα λεφτά σου και γρήγορα!...

— Την έπαθα! μουρμούρισε ο ξενοδόχος.

— Άνοιξε αμέσως ένα συρτάρι κι' έβγαλε από εκεί ένα μεταλλικό κουτί.

— Ότι έχω βρίσκεται εδώ μέσα, του είπε.

Ο σωφώρ έκαμε μια κίνηση προς τα εμπρός για να το πάρει.

— Άλλά, την ίδια στιγμή, η πόρτα άνοιξε με όριμή.

— Καλησπέρα, λοχία! φώναξε ο Μάτενς. Ήρθες πάνω στην ώρα!...

Ο σωφώρ γύρισε άποτομα το κεφάλι του.

— Άκούστηκε, Εσφονικά, ένας πυροβολισμός. Ή σφαίρα βόηκε το σωφώρ στο δεξιά μπράτσο. Το περιστρεφόμενο ξέφυγε αμέσως από το γέφυ του.

Ο Μάτενς κρατούσε τώρα ένα πιστόλι στα χέρια του και γελούσε.

— Περιμένεις, βέβαια, να ιδής τον αστυνομικό, είπε στο σωφώρ.

— Άλλά δεν υπάρχει κανένας αστυνομικός... Ή σφαίρα που σε βόηκε στο χέρι έφυγε απ' αυτό εδώ το περιστρεφόμενο, που το έβγαλα μέσα από τη μεταλλική κασέτινα, τη στιγμή που γύρισε το κεφάλι σου... Θ' άναρωτιέσαι, βέβαια, πως άνοιξε η πόρτα... Άλλά την άνοιξε εγώ, τραβώντας το σχοινάκι, καθώς έσκυψα για να βγάλω την κασέτινα... Αυτό το σχοινάκι, ήλιθιε, δεν έχει καμιά σχέση με το πολύφωτο... Το μόνο που κάνει είνε ότι άνοίγει την πόρτα τη στιγμή που χρειάζεται... Καταλαβεις τώρα ποιο είνε το τέχνασμά μου;

Είχε βγή από τον πάγκο και πήγε κοντά στο σωφώρ.

— Έμπρός, κάθισε, του είπε, δείχνοντας του μια καρέκλα.

Τον έδεσε κατόπιν πάνω σ' αυτήν, αφήνοντας έλευθερο μόνον το πληγωμένο χέρι του.

— Μιά στιγμή, του είπε, να τηλεφωνήσω στην αστυνομία για να στείλουν να σε πάρουν... Ύστερα θα περιποιηθώ την πληγή σου... Έχω εδώ ό,τι χρειάζεται...

Ο σωφώρ δεν μίλησε. Τά είχε χαμένα, σαν να μην πίστευε άκόμη στο εσφονικό πάθημά του.

ΣΑΜΟΥΕΛ ΜΑΡΒΙΑ

ΘΘ

Το αυτοκίνητο χειρότερο απ' τον πόλεμο

Από τις στατιστικές της Ένώσεως των Αμερικανικών ασφαλιστικών εταιρειών βγαίνει το συμπέρασμα ότι, στα τελευταία 50 χρόνια, τα αυτοκινητικά δυστυχήματα στοίχισαν τη ζωή 1.000.012 Αμερικανών. Ο αριθμός αυτός υπερβαίνει κατά 7.000 περίπου τους Αμερικανούς νεκρούς όλων των αιώνων από το 1775 ως σήμερα. Η έκθεσις της Ένώσεως των ασφαλιστικών καταλήγει με τη φράση ότι, «το αυτοκίνητο άπεδείχθη άνωτερό από τον πόλεμο ως μέσον οδοδικής έξογνώσεως των κατοίκων των Ήνωμένων Πολιτειών».

Να ένα τρομερό πράγμα που δεν το ξέραμε.

Θεατρικά

ΕΒΔΟΜΗΔΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΧΕΔΙΩΣΗ

Ίδιο κτήσιον — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑΡΟΥΖΑ 5 ☉ ΙΗΛ: 27-135—29-967 ☉ ΙΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερι της εβδομάδος

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Αντέχει λοιπόν ακόμα ή δυναστεία της πεθεράς; Έξελιξη, χειροτέρεση, μεταβολή των ήθων, νέες συνθήκες ζωής. Την οντότητα της άρχισε ν' άποκτά ή Έλληνίδα, παράγων που υπολογίζεται έγινε κι' αυτή, Έργαζόμενη, με την κάποια άυτονομία, με την κάποια άνεξαρτησία.

Καταρέουν οι γυναικωνίτες, πέφτουν τα καφάσια τους. Ή γυναίκα, παύει να είναι το οικίστο θηλυκό, άλλοτε μπιμπλό του σπιτιού, άλλοτε γενητήρα, άλλοτε δουλεύτρα του άφέντη της.

Πανεπιστήμια, Γυμνάσια, Τράπεζες, Δημόσιες Ύπηρεσιες, εργοστάσια, παντού όπου εκδηλώνεται ή δραστηριότητα ενός τόπου, παρούσα και ή Έλληνίδα.

Θάλεγε κανείς ότι σε μια τέτοια περίοδο, θάκλινε προς τη δύση του το άστρο της πεθεράς, όπως εμφανίζεται στον έλληνικό, όπως και στο Βαλκανικό κόσμο, όπου έπικρατεί ακόμα το σύστημα της συνοικίσεως.

Άλλά και όταν δεν υπάρχει περίπτωση συγκοιτικής ύπαρξης πάντα ή σκιά της πεθεράς, που διεκδικεί τον κύριο ρόλο, που θέλει να κυβερνά, που κρίνει, κατακρίνει, φιλοδοξεί να δώσει αυτή την κατεύθυνση στην πορεία του παιδιού της.

Ή πεθερά, όχι ο πεθερός. Άυτός προτιμά την άπαθη ούδετερότητα. Και από την πεθερά πάλι, όχι ή μητέρα της κόρης. Άρμονικές είναι κατά κανόνα οι σχέσεις πεθεράς και γαμπρού.

Ή μέτολημη κατάστασι εκδηλώνεται στις σχέσεις πεθεράς και νύφης. Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

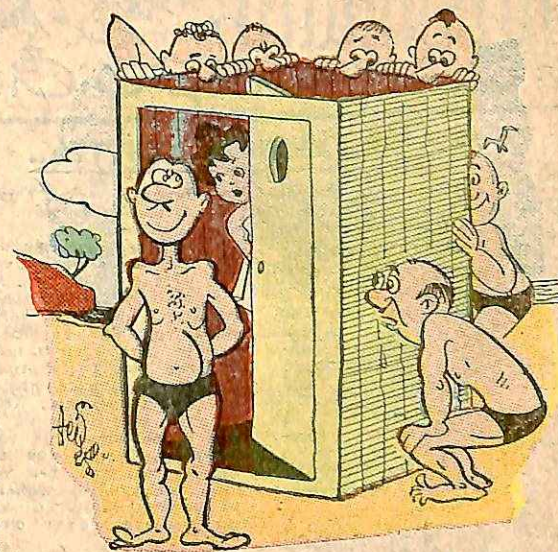
Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

Πολλές, βέβαια, οι εξαιρέσεις. Πεθερές και νύφες που συνδέονται, όσο ή μητέρα με την κόρη της.

— Θωμά, ούτε να το κουνήσης από εκεί, αν δεν σου φωνάξω ότι ντύθηκα!...

(Του Άρχελαου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΙΟΥΔΙΑ

Περπατούσες

Περπατούσες τόσο ξένοιαστη στο δρόμο λικνισμένη με μια χάρι ζηλευτή.

Που χωρίς κι' εγώ να ξέρω το γιατί σ' ακολουθούσα... Κι' η τσάντα σου στον ώμο κρεμασμένη, λικνιζότανε κι' αυτή.

Περπατούσες... Κοληπτά στα βήματά σου, προχωρούσα ο κακόμοιρος κι' εγώ,

με τη χάρι τη δική σου οδύνη κι' όπως ήμουνα κοντά, πολύ κοντά σου,

στής σκιάς σου μέσα ήμουν το ζυγό.

★

Και σε πρόσεχα πολύ... και μελετούσα το μαλλάκι σου που ήταν φουντωτό,

το περπάτημά σου το καμαρωτό κι' έτσι άβελα όπως ήσυχια προχωρούσα

δεν μπορούσα τίποτ' άλλο να κυττώ. Με ξετρελάινε η κομψή σου ή σιλουέττα

— προχωρούσες βαρρετά κι' εγώ δε λά —

κι' η φουστίτσα σου, με λούλουδ' άπαλα

κι' ή μπλουζίτσα σου, σε δείχνανε κοκέττα

και σου δινανε χαρίσματα πολλά.

★

Περπατούσες τόσο ξένοιαστη στο δρόμο και το άρωμά σου εξαίριζε γλυκά

και θα τόχες καταλάβει, φυσικά, πως έρχόμουν κοντά σου κι' είχα τρώει

μη γυρίσης κι' αντίκρισης εσφονικά τον διαβάτη που σε παρακολουθούσε

σαν να ήταν άστυνμος μυστικός... Μα ο πόθος μου, ο εγωϊστικός,

δίγως κέψι, έτσι κοντά σου περπατούσε σαν άκόλουθός σου άίσθηματικός.

★

Περπατούσες... Μα στού δρόμου τη γωνία εσφονο στάθηκες. Έστάθηκα κοντά

κι' είχα νοιώσει κάτι τί να με σκουντά να σου πω μια λέξη μόνο... Κι' ή αγωνία

είχε άρχισει την καρδιά μου να κεντά. Κι' είχα δικιο... Γιατί ο πόθος μου ο μεγάλος

είδε εσφονο την άλήθεια την πείη... Γιατί βγήκε από κάποιο μαγαζί,

με χαμόγελο στα χείλη, ένας άλλος, που σου μίλησε και φύγατε μαζί...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το παιδί του έρωτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δύο αδερφές, πολύ αγαπημένες μεταξύ τους, η Φανή και η Σόνια, φέρνουν με διαφορά λίγων ημερών στον κόσμο από ένα αγοράκι ή καθεμιά. Η Φανή είναι νόμιμη γυναίκα ενός φτωχού υπαλλήλου, υπερέχει και βάνουσα, του Αγγελίου Σπέντλη, ενώ η Σόνια είναι μία από τις άνωθεν πεταλούδες του αγορασμένου έρωτα... Μία νύχτα το μωρό της Φανής πέφτει από το κρεβάτι του και σκοτώνεται! Η Σόνια αλλάζει το πεθαμένο μωρό της αδερφής της με το ζωντανό δικό της, για να δώσει σ' αυτό το τελευταίο ένα νόμιμο όνομα, που θα του εξασφαλίσει αύριο μία θέση στην κοινωνία. Ο Αγγελίος και η Φανή πεθαίνουν, κι έτσι το «παιδί» τους — το παιδί της Σόνιας στην πραγματικότητα — μένει στον κόσμο μόνο με τη «θείσα» του — τη μητέρα του... Η Σόνια που το λατρεύει με πραγματικό πάθος, το παρακολουθεί με καμάρι να μεγαλώνει στην αγκαλιά της. Το βάσει σ' ένα από τα πιο καλά εκπαιδευτήρια της Αθήνας, εκεί όμως ο Γιωργάκης αρχίζει να πληγώνεται από τα λόγια των συμμαθητών του κι' από την περιφρονητική συμπεριφορά τους απέναντί του, που δεν μπορεί να την εξηγήσει... Μία μέρα, ο Γιωργάκης φέρνει στη «θείσα» του ένα γράμμα από το διευθυντή του σχολείου του, που την παρακαλεί να περάσει από το γραφείο του για υποθέσι που αφορά τη συνέχισι της φοίτησής του «άνηψιού» της... Η Φανή Σόνια ανασυγει για την πρόσκλησι αυτή, που τη βλέπει σαν άοριστη απειλή... Τι να τρέχει άραγε...

10^{ον} — Τι σού γράφει ο διευθυντής, θείσα...;... ρώτησε το παιδάκι.
— Τίποτα, μωρό μου... Μόνο ότι... είσαι καλό παιδί!

Και το φίλησε τρυφερά ενώ μέσ' στην καρδιά της μεγάλωνε η αγωνία...
Την άλλη μέρα, αφού έφυγε ο Γιωργάκης για το σχολείο, η Σόνια ντύθηκε και βγήκε και κεινη. Στο δρόμο, ο ίδιος χτεσινός κόμπος της έσφιγγε το λαιμό και την εμπόδιζε να καταπιεί... Στην είσοδο του σχολείου σταμάτησε, γιατί τα πόδια της δεν την κρατούσαν... Τό μωρό όφως πούγε το γράμμα του διευθυντή της πόνεσε την ψυχή!... Έτομε συγκοιου. Στο τέλος, ύστερ' από πολλούς δισταγμούς, υπήκε μέσα.

— Ο κύριος διευθυντής... ρώτησε μία δασκαλίτσα που βναινε τη στινμη εκείνη από κάποια τάξι.

— Είνε στο γραφείο του... Από δώ...
— Ξέρω... Ξέρω...
— Ήθερε, είχε ξαναπαίει... Μόλις έφτασε όμως υποστά στην πόρτα, στάθηκε πάλι αναποφάσιστη. Γι' άσκητή ώρα δεν τολμούσε να σπκήσει το νέρι της και να ντυτήση... Τό τέλος, τό αποφάσισε! Τό γτύπημά

της πτανε πολύ σιγανό, σά να ποβουσε μ όλη της τί δύναμι εκείνη πούγε γτυπήσει να μνη άκούστη από μέσα... Άλλοίμονο, άκούστηκε!

— Έυποός!... φώναξε από μέσα ο διευθυντής.

Πάλι έβρινε αναποφάσιστη ή Σόνια.
— Ποίος είνε...; Ξανακούστηκε από μέσα ή φωνή του διευθυντή με κάποιαν άδημυνία.

Δέ μπορούσε να ύποχωρήση πιά; έπρεπε να υπή... Άνοιξε και υπήκε.

Ο διευθυντής, βλέποντας τη να υπαίνη, σηκώθηκε άμέσως. Της έδωσε τό νέρι του μ' ευγένεια και τής έδειξε μία πολυθρόνα άπέναντι στο γραφείο του.

— Καθίστε, κυρία μου... τής είπε.

Η Σόνια νόμισε ότι πίσω από την ευγένειά του κρυβότανε κάτι ένθρικό... Η ευγένειά του της φάνηκε ψυχρή, τό ύπονοεωτικό ύφος του άσχημ' άτυπικό... Έκαστε τρέμοντας στην άκρη της πολυθρόνας.

— Με έζητήσατε... ψιθύρισε.

Ο διευθυντής έπεισε μ' ένα ναρκωκόπη του γραφείου του. Είνε έκδηλα τό ύφος του στενωγορημένο.

— Ναί, σάς έζητήσα... άπάντησε, σά νάθελε να κερδίση καιρό.

Δέν τόν έρώτησε τί την ήθελε... Δέν τόλμυσε να τόν ρωτήση... Έβρινε εκεί, στην άκρη της πέτινης πολυθρόνας, κυττάζοντας τό πάτωμα μ' έπιμονή. Σά να μνη τολμούσε ν' άντικούση τό διευθυντή, σαν έννοχη... Κι' εκείνος όμως δεν άνοιξε να της μιλήσ, να της έξηγή... Σά να τόν ευπόδιζε κάτι να μιλήση...

Στό τέλος, άκούμπησε τό ναρκωκόπη στο γραφείο του ο διευθυντής, και σηκώθηκε. Έκανε δύο βόλτες άπάνω-κάτω στο γραφείο του και στο τέλος σταμάτησε μπροστά στη Σόνια αποφασιστικός.

— Κυρία μου, τής είπε, σάς έζητήσα για κάτι πολύ σοβαρό και έπείγον, όπως σάς έγραψα.

Η Σόνια νόμισε — νάταν αταράκτη... — ότι ή φωνή του διευθυντή είνε έναν τόνο λυπημένο... Αυτό την έκανε ν' άνησυγήση διπλά!... Τι έτρεχε για να τη λυπάται ο διευθυντής...

Μάτσεω όλη της τί δύναμι, και ψέλλισε: — Καί... τί είν' αυτό τό σοβαρό και έπείγον, κύριε διευθυντή;...

Ο διευθυντής ξανάκανε μερικά βόλτες άπάνω-κάτω. Ένώ περπατούσε, έξακολουθούσε να μιλήσ σιγά:

— Δέν είνε και πολύ εύκολο να σάς τό πώ... τής άποκόριθηκε φανερά στενωγορημένος.

Ο παπαγάλος

Ο Περιλλής έκανε στη γυναίκα του δώρο ένα παπαγάλο.

— Τι ώραιός πού είνε! φώναξε ή κ. Ευλαλία, μόλις τόν είδε.

Κι' έπειτα έκπληκτη:

— Μά, γιατί ένεις δέσει κι' από ένα σπάγγο στο κάθε πόδι του;

— Τράβα τους και θα δής! τής άπάντησε ο άντρας της.

Η κ. Ευλαλία, περίεργη τράβηξε τό σπάγγο πού ήταν δεμένος στο άριστερό πόδι του παπαγάλου.

— Καλήμέρα, κυρία! τής είπε αυτός καθαρά.

Ολόκληρη, ή κ. Ευλαλία τράβηξε άμέσως και τόν άλλο σπάγγο πού ήταν δεμένος στο δεξι πόδι του παπαγάλου.

Χαίρω πολύ για τη γιορτασί σας! τής είπε πάλι το ξέγυινο πουλί.

Η κ. Ευλαλία ήταν ναυτενθουσιασμένη.

Κι' αν τραβήξω και τους δύο σπάγγους μαζί; ρώτησε περίεργη.

— Θα πένω, άνοητη, από την κοιλιά μου! τής άπάντησε σοβαρά ο παπαγάλος.

Ο ΦΑΚΟΣ

— Δέν πειράζει... Μή ντρέπεστε, κύριε διευθυντή... Μιλήστε μου χωρίς φόβο...

— Ξέρετε... Είνε μερικά πράγματα... πού δέ λέγονται με κανέναν τόπο!...

Τώρα ή Σόνια έννοιαζε την άγωνία της να της κόβη την αναπνοή... Τι θ' άκουε!...

— Σας παρακαλώ κύριε διευθυντή... τού είπε μιλήστε... Ό τι και ν' άκούσω θάγω τό θάρος να τό ύποψέσω...

Η φωνή της κι' ή ματιά της ήταν γεμάτες θερμή ίκεσία... Σά να τόν παρακαλούσε μ' όλη της τί δύναμι να της μιλήσ επί τέλους, να δώση ένα τέλος στο όδασταχο μαρτύριο της προσμονής, της άγωνίας της...

Ο διευθυντής ξανάκατσε στο γραφείο του.

— Άκούστε, τής είπε, θα σάς μιλήσω επί τέλους γιατί είμαι άπαραίτητο να σάς μιλήσω κι' είμαι άπαραίτητο να μ' άκούσετε... Γι' αυτό, άλλωστε, σάς έκάλεσα εδώ...

Η Σόνια δεν τού άπάντησε. Τά μάτια της ήταν μόνο στηριγμένα άπάνω του, φοβισμένα, δακρυσιμένα...

— Κυρία μου, είπε ύστερα από έναν τελευταίο δισταγμό ο διευθυντής, τό πρόσφατο έπεισόδιο τού άνηψιού σας με τό συμμαθητή του ήταν, βέβαια, αρκετά δυσάρεστο, αλλά έλεγε και μία άκόμα πιο δυσάρεστη συνέχεια...

— Συνέχεια; ρώτησε παγωμένη ή Σόνια.

— Ναί, δυστυχώς...

— Ποιά συνέχεια;

— Ουμώσατε ίσως τί μας βεβαίωσε εκείνο τό παιδάκι, ο Δημητράκης...

— Αν τό θυμότανε... Κάθε λεζούλα από τά μικρά χειλάκια είχε κερσωθεί βαθεία μέσ' στην καρδιά της!

— Δέ θα δίναμε καμιά σημασία στα λόγια ενός μικρού παιδιού, ξανάπε ο διευθυντής, αν τά ίδια λόγια δέ μας τά ξανάλεγε και κάποιο πρόσωπο πιο σοβαρό από την Δημητράκη — ή μητέρα του!

— Η μητέρα του;

— Μάλιστα...

— Και τί σάς είπε; Τι μπορούσε να σάς πη;...

Πολύ στενωγορημένος ο διευθυντής σταμάτησε. Σά να μη βγαίνανε τά λόγια από τά χειλία του...

— Μιλήστε κύριε διευθυντή... τόν παρακάλεσε πάλι ή δυστυχισμένη. Μήν παρατείνετε τό μαρτύριό μου.

— Μου είπε ότι δεν εύρισκε σωστό να υπάρχουν παιδιά σαν τόν άνηψιό σας μέσα στα σχολεία, διπλά στα άλλα παιδιά, των τιμίων οικογενειών!

Αφού συμπλήρωσε τη φράσι του ο διευθυντής ύστερα από τόση δυσκολία σταμάτησε πάλι. Η Σόνια γλωή, με τά χειλία της πού τρέμανε, σηκώθηκε από την πολυθρόνα της.

— Δηλαδή... ρώτησε με φωνή πνιγμένη. Τό δικό μου παιδί... τό άνηψι μου, θέλω να πώ δεν είνε τίμιο;...

Ο διευθυντής σήκωσε τους ώμους του: — Ένα μικρό παιδάκι δέ μπορεί νάνε τίμιο ή άτιμο... άπάντησε.

— Έχετε δικιο... Τιμιο ή άτιμοι μπορεί νάναι... οι γονείς του!

Δέν άπάντησε ο διευθυντής. Η σιγή του όμως ήταν ή πιο εύλωκτη συγκρατήθεσι...

— Λοιπόν, είμαι έγώ εκείνη πού περιφρονεί ή μητέρα τού Δημητράκη και θέλει να την άποφύγη... Ξανάπε ή Σόνια πιο δυνατά.

Λίγο-λίγο είχε νοιώσει την ψυχή της να ξεχειλίσει άγανάχτησι γι' αυτή τη φοβερή άδικία πού βάραινε τόσο άναίτια τό παιδάκι της, πού δεν είχε φταίξει ποτέ σε τίποτα...

— Ξέρω κι' εγώ... τής άπάντησε ο διευθυντής σηκώνοντας τους ώμους του. — Ίσως νάναι έτσι όπως τά λέτε...

— Κι' εσείς, κύριε διευθυντή, πώς είχατε τό θάρρος — μεταγειρίζοιαι την πιε έπιεική λέξι... — να με φωνάζετε εδώ για να μω έπαναλάβετε αυτά πού είπε τόσο ύβριστικά τόσο προσβλητικά για μένα μία άγνωστή μου κυρία πού είχα την άφέλεια να την περιποιηθώ στο σπίτι μου;

— Κυρία μου, άπάντησε ο διευθυντής, ένα σχολείο είναι συγκρότημα έννοιο και όμοιογενές... Πρέπει, όλα τά παιδιά πού φοιτούν σ' αυτό νάκουνε κάποια όμοιότητα...

— Βρίσκετε ότι δεν τιμά τό σχολείο σας ο Γιωργάκης μου;... Θεού! Ο κόσμος όμως είναι κακός, άδικεί πολλές φορές.

— Και γι' αυτό παίρνετε και σεις μία τέτοια θέση στην άδικία αυτή πού γίνεται, και μ' άδικείτε και σεις δύο φορές:

— Γιατί δύο φορές;

— Γιατί, επί τέλους, αυτή ή κυρία πού με πρόσβαλε δεν έχει κανένα λόγο να με σεβαστή... Σεις όμως, έχετε λόγο, και — ένιτρεψε μου να σας τό θυμίσω — συμφέρουν!...

— Συμφέρουν μου πρώτο και κύριο είναι ή υπόληψις του σχολείου πού διευθύνω...

— Και σάς τη θίγουμε την υπόληψι του σχολείου σας έγώ κι' ο Γιωργάκης;

Ο διευθυντής πάλι δεν άπάντησε...

— Μά, επί τέλους, είμαι φοβερό, είμαι τερατώδες! Χωρίς μία συγκεκριμένη άποδίδει να προσβάλουν μία γυναίκα...

— Φαίνεται ότι έχουν συγκεκριμένες άποδίδεις... είπε πολύ σιγά ο διευθυντής.

— Άποδίδεις; Τι άποδίδεις; Να μω τις πούν...

Παραλόγους ή φτωχή, έξαλλη, με τά μάτια της πεταμένα δώ... Ξεχνούσε άπάνω στην παραζάλη της ότι τις άποδίδεις αυτές μπορούσε να τις δώση καθένας.

— Ηρεμήστε, κυρία μου, σάς παρακαλώ... τη συμβούλευε ο διευθυντής, πού φοβόταν τις φωνές της, τό σκάνδαλο.

— Κι' ύστερα, είπε ή Σόνια χωρίς να φανή ότι πρόσεξε τη σύστασί του, είπατε ότι έχουν άποδίδεις... Δεν είνε μόνο ή μητέρα τού Δημητράκη πού με προσβάλλει; Είναι κι' άλλες;...

— Δυστυχώς, ναί... Άν ήτανε μόνο μία κυρία, μπορούσα να παραβλέψω τό γεγονός και να τό άποδώσω σαν ιδεοληψία μιας γυναίκας, ή σ' εμπάθεια... Όμως...

— Όμως;... Συνεχίστε!

— Τι να σάς πώ; Τά ίδια μω είπαν άλλες τέσσερες κυρίες, μητέρες παιδιών πού φοιτούν κι' αυτά στο σχολείο... Τό πού ή κατηγορία έναντίον σας άρχίζει νάνη την έννοια κατακραυγής της κοινής γνώμης!

— Κατακραυγής της κοινής γνώμης!... Ξανάπε ή Σόνια με φοίχη...

Έβλεπε τόν εαυτό της κυνηγμένο από ένα πλήθος έξαλλο, πού την έβριζε και την πετροβολούσε άλύπητα... Σαν την παλιά εκείνη Σαμαρείτιδα τού Ευαγγελίου, και... άλλοίμονο! — δεν υπήρχε γι' αυτήν ένας Χριστός πού να μη θαρραλέα μπροστά στους δημίους της, για να την ύπερασπισθή, να τη σώση...

Ξαφνικά, έννοισε όλο τό θάρρος της να καταρρέη, Έπεσε σε μία πολυθρόνα, κρύβοντας τό πρόσωπό της μέσα στα χείρα της...

Ο διευθυντής την κύτταξε με άνυπόκριτο όικτο.

— Ησυχάστε, κυρία μου... τής είπε με συμμόνοια.

Οι λυγμοί φουσκώσανε τό στήθος της. Τά δάκρυα πλημμύρισανε τά μάτια της.

— Μήν κλαίτε... τής ξανάπε ο διευθυντής.

Με φοβερή δύναμι ή Σόνια μπόρεσε να ήρεμήσει. Σήκωσε τά δακρυσιμένα μάτια της και ρώτησε τό διευθυντή:

— Λοιπόν... Τι πρέπει να γίνει;... Έκείνος είχε ξαναρχίσει να παίζη με τό ναρκωκόπη του γραφείου του.

— Σας είπα, τής άπάντησε, έγώ δεν κρίνω άκούω και προσαρμόζομαι... Οι κυρίες πού σας είπα τό θέσανε ζήτημα: "Η τά παιδιά τους, ή τό δικό σας... Τό θεαρούν ζήτημα τιμής για τό σχολείο..."

— Ζήτημα τιμής!...

— Άλλα δύο λόγια τού διευθυντή πού κερσώθηκαν ανάληψη στην καρδιά της...

— Σας ξαναλέω, έγώ δεν έχω καμιά πρωτοβουλία. Βρίσκομαι όμως μπροστά σ' έναν ψυχικό έκβιασμό... Καί...

— Καί... τόν έρώτησε με την ψυχή στο στόμα ή Σόνια.

Ο διευθυντής πέταξε τό ναρκωκόπη στο γραφείο του, όλη την καλή διάθεσι...

— Δυστυχώς, ή, όλη την καλή διάθεσι πού έχω να κρατήσω τό Γιωργάκη εδώ, θα σας παρακαλέσω να τόν πάρετε...

— Τόν δίνετε;... Είμαι άναγκασμένος... Μή με πτοέξηγήτε... Μπήτε στη θέση μου...

— Μά... Δεν μπορείτε να τόν δώσετε... Να τόν προσβάλετε... Να πληγώσετε τόσο σκληρά την εύαίσθητη καρδούλα του... Τι δικαιολογία θα τό δώσουμε γι' αυτό τό δώξιμο; Ο Γιωργάκης είν' άθώρος... Δεν έχει άκόμα τις βραμιές της ζωής... Πώς να καταλάβη;...

Η φτωχιά γυναίκα μιλούσε με τις φράσεις της κομένες από την άγωνία. Ο διευθυντής την κύτταξε πελαγωμένους νιώθοντας τόν άβάσταχτο πόνο της...

— Νά, της άπάντησε, θα τού πτήε τού Γιωργάκη ότι πρέπει ν' αλλάξη σχολείο... Ξέρω κι' εγώ... Βρήτε του μία δικαιολογία...

— Όχι, κύριε διευθυντή! Δικαιολογία δεν ύπόκει... Θα πληγωθή, θα ματώση. Μήν τόν δώσετε... Φαίνεστε άνθρωπος, με καρδιά έσείς... Δέ μπορείτε να κάνετε ένα έγκλημα...

— Δυστυχώς είμαι ύποχρεωμένος από τά πράγματα...

— Αποτόμος, ή Σόνια γονάτισε μπροστά του! Τούττασε τά χείρα και τού τά φίλησε, πριν εκείνος προστάση να τά τραθήση.

— Τουλάγιστον, τού ψιθύρισε, μήν τόν δώσετε στη μέση τού χρόνου... Αφίστε να τελειώση τό χρόνο του, κι' ύστερα τόν παίρνω και δεν τόν ξαναγράφω πιά εδώ...

— Έτσι όμως, δέ θα καταλάβη τίποτα...

Κλονισμένος, ο διευθυντής παρσσύρθηκε.

— Καλά... Ίσως αυτό να γίνεται, είπε.

— Οι τιμές κυρίες, οι μαμάδες των παιδιών τού σχολείου σας, άς περιμένουνε λίγους μήνες... Δεν είναι πολύ...

— Έννοια σας... Αυτό θα γίνει. Σας τό ύπόσχομαι...

Τη βοήθησε να σηκωθή. Η Σόνια στάθηκε γλωή, άδάκρυτη μπροστά του.

— Σας εύχαριστώ... τού είπε.

— Με συχωρείτε για την άναστάτωση πού σας έφερε χωρίς να τό θέλω...

— Τι φταίτε σεις; Λοιπόν, συμφωνοί; Δέ θα προσβάλετε τό Γιωργάκη μ' ένα σκληρό δώξιμό του στη μέση τού χρόνου;

— Έχετε τό λόγο μου...

— Καί πάλι σας εύχαριστώ...

Έσφιξε τό χέρι τού διευθυντή, προχώρησε με βήματα πού κλονίζοντουσαν προς την πόρτα τού γραφείου του, άνοιξε και βγήκε. Την ώρα πού κατέβαινε τις σκάλες, σχολάζανε τά παιδιά.

Ένα χαρούμενο μελίσσι βούιζε γύρω της... Ξαφνικά, έννοισε δύο χείρα να την πιάσουν από πίσω, κι' άκούσε μία φωνούλα εύθυμη να της λέει:

— Θείσα! Θείσα! Ο άύγουμε μαζί!... Γύρισε, κι' άρπάξε στην αγκαλιά της τό Γιωργάκη. Τόν φίλησε πολλές-πολλές φορές, στα μάγουλα, στα μαλλιά παντού.

— Δεν είν' άνάγκη βέβαια να γυρίσω...

— Μά... Δεν μπορείτε να τόν δώσετε...

— Όχι, γυρούλη μου. Θα γυρίσει μαζί μου, μία κι' εύχα έχω σήμερα εδώ.

Βγήκανε από τό σχολείο, κρατημένοι χέρι με χέρι. Δεν τό δρόμο, ο Γιωργάκης φλωρούσε σαν ξένισστο πουλί:

— Σήμερα άρχισαμε και πολλαπλασιασμό, θείσα... Έτσι δεν τόν λένε;...

— Ναί, έτσι, μωρό μου... Πολλαπλασιασμός...

— Μία ή μία, μία! Μία οι δύο, δύο... Μία οι τρεις, τρεις!...

Τού κρατούσε τό χεράκι του και τού τσφιγγε σπασμωδικά χωρίς να τού άπαντάη... Η άβυσσότητά του, ή τέλεια άγνοια για κάθε τί, της έκαναν άφάνταστο κακό.

Τό παιδάκι έπίμονο τη ρώτησε: — Γιατί δεν μιλάς, θείσα;

Με μεγάλη προσπάθεια, συγκεντρώνοντας όση δύναμι της έμενε, τού άπάντησε χωρίς να ξεσπάση σε λυγμούς:

— Πώς δέ μιλάω, μωρό μου; Μία οι τρεις, τρεις... Έμαθες πολλαπλασιασμό... Μπαρό σου...

Χαρούμενος ο Γιωργάκης συνέχισε τό δρόμο του στο πλατύ πεδ, φλυαρώντας πάντα, ξένιστος, άλύπητος, εύτυχισμένος...

με τό λεωφορείο... τής είπε ο μικρός.

— Όχι, γυρούλη μου. Θα γυρίσει μαζί μου, μία κι' εύχα έχω σήμερα εδώ.

Βγήκανε από τό σχολείο, κρατημένοι χέρι με χέρι. Δεν τό δρόμο, ο Γιωργάκης φλωρούσε σαν ξένισστο πουλί:

— Σήμερα άρχισαμε και πολλαπλασιασμό, θείσα... Έτσι δεν τόν λένε;...

— Ναί, έτσι, μωρό μου... Πολλαπλασιασμός...

— Μία ή μία, μία! Μία οι δύο, δύο... Μία οι τρεις, τρεις!...

Τού κρατούσε τό χεράκι του και τού τσφιγγε σπασμωδικά χωρίς να τού άπαντάη... Η άβυσσότητά του, ή τέλεια άγνοια για κάθε τί, της έκαναν άφάνταστο κακό.

Τό παιδάκι έπίμονο τη ρώτησε: — Γιατί δεν μιλάς, θείσα;

Με μεγάλη προσπάθεια, συγκεντρώνοντας όση δύναμι της έμενε, τού άπάντησε χωρίς να ξεσπάση σε λυγμούς:

— Πώς δέ μιλάω, μωρό μου; Μία οι τρεις, τρεις... Έμαθες πολλαπλασιασμό... Μπαρό σου...

Χαρούμενος ο Γιωργάκης συνέχισε τό δρόμο του στο πλατύ πεδ, φλυαρώντας πάντα, ξένιστος, άλύπητος, εύτυχισμένος...

Πέρασε τό σχολικό έτος. ήρθαν οι εξέτασεις, οι έπιδείξεις τού σχολείου. Ο Γιωργάκης, ντυμένος δόαστρα, φορέσκος, σιδερωμένος, έφυγε χωρίς τό άπόγεμα για τό Πανελλήνιο Γυμναστήριο, πού εκεί θα γινόντουσαν οι έπιδείξεις. Πριν φύγη, φίλησε τρυφερά τη Σόνια.

— Θείσα, τής είπε, τί ώρα θάρθης και σύ;

— Μά, κατά τις έξη... Έτσι δέ νράθει ή πρόσκλησι!

— Ναί. Έμείς τά παιδιά θα μαζευτούμε ως τις τεσερεσήμις στο σχολείο: οι γονείς θάρθουν άργότερα στο Πανελλήνιο...

— Συμφωνοί, μωρό μου... Μαζί με τους γονείς θάρθω κι' εγώ...

— Μήν ξεγαστε!

— Πώς είνε δυνατό... Ξεχνιέται κάτι τέτοιο!...

Αφού έφυγε ο Γιωργάκης, ή Σόνια άοχισε σιγά-σιγά να ντύνεται, να σιγουρίζεται. Με δισταγμό, με κάποια άνησυχία...

Πώς θα έμφανίζοταν εκεί, μπροστά σ' όλο τόν κόσμο, ανάμεσα στις κυ

8

Από τότε που έγινε 15 χρόνων μέχρι που παντρεύτηκε, η Τζέιν Πάουελ ποτέ δεν τελείωσε την ημέρα της, χωρίς ν' ακουσθῇ μέσα στο σπίτι ή γλυκερά φωνή της και το τραγούδι της. Εκείνο που τη χαρακτήριζε, ήταν η εύθυμη διάθεση. ή όρεξη για άσπεια, το γλυκό χαμόγελο που ανθιζε στα χείλη της και το τραγούδι. Ήταν ένα ξένοιαστο και τυχερό κορίτσι που, χωρίς στην ωραία φωνή του, από πολύ νωρίς, είχε κερδίσει τη δόξα και τον πλούτο. Κι' η ζωή της θ' κλυούσε έτσι αμέριμνη αν στα 20 χρόνια της δεν αίσθαναν τη καρδιά της να χτυπά παραξενα για ένα νέο 26 χρόνων, τον Τζέρι Στέφεν, μοναχογιό μίας πλούσιας οικογένειας βιομηχανών του Λος Άντζελες.

Η «μικρή» Τζέιν ήταν έρωτευμένη!... Ο γάμος τους έγινε στις 5 Νοεμβρίου του 1949, στην εκκλησία του Καλού Σαμαρείτου, στο Χόλλυγουντ, παρουσία όλων σχεδόν τών αστέρων. Μετά τη τελετή, το ζεύγος των νεογύμων, έφυγε για το μήνα του μέλιτος. Κι' όταν ύστερα από λίγον καιρό, ξαναγύρισε ο σύζυγος φαινόταν γεμάτος χαρά και ευτυχία, κι' η Τζέιν λίγο πιο παλαιά, λίγο πιο ομορφή, αλλά πολύ λιγότερο εύθυμη από πριν.

Οι πρώτες της φροντίδες ως συζύγου και νοικοκυράς, είχαν αρχίσει. Από την ημέρα εκείνη, το γλυκό τραγούδι της Τζέιν, δεν ξανακούστηκε μέσα στο σπίτι. Είχε άλλα πράγματα τώρα να σκεφθῇ.

Πράγματι, ρίχθηκε με όρεξη στη δουλειά να δογανώση το καινούργιο σπίτι της. Είχε, βέβαια, τη βοήθεια της μητέρας της και αρκετό υπηρετικό προσωπικό. Αλλά, με την απέραντη στοργή που είχε για τον άνδρα της, δεν άφησε κανένα να τη βοηθήσει σε ό,τι αφορούσε το φαγητό του και την εμφάνισή του. Αυτές τις δουλειές ήθελε να τις κάνει μόνη της, γιατί είχε τη γνώμη, ότι ήταν καλή νοικοκυρά. Δυστυχώς γι' αυτήν δεν ήταν ακόμη. Και να γιατί:

Μερικούς μήνες μετά τον γάμο τους ο Τζέρι απεφάσισε να προσφέρει ένα γεύμα σε μερικούς φίλους του. Όταν το είπε στη Τζέιν εκείνη το δέχθηκε με χαρά. Θα το ετοίμαζε μάλιστα

Η συζυγική ζωή της και τα πρώτα της...άτυχήματα

κατόπιν ένα πιάτο σούπα που μύριζε όμορφα. Ο πρώτος όμως που τη δοκίμασε, ξύπισε απότομα τα μούτρα του και κύτταξε τους άλλους. Το ίδιο και ο δεύτερος. Και όλοι οι άλλοι...

Τί είχε συμβῇ; Πάνω στη φούρια της, η «μικρή» μαγειρίσσα είχε ρίξει στη σούπα... δυο φορές αλάτι! Ήταν λοιπόν πολύ αλμυρή!...

Κατακόκκινη από ντροπή η Τζέιν, είπε να σερβίρουν κάτι άλλο. Έφεραν ρομπιό με μακαρόνια. Κι' εδώ όμως άλλη αποτυχία! Από αδεξιότητα της Τζέιν, τα μακαρόνια είχαν βράσει τόσο πολύ, ώστε είχαν γίνει... πολτός! Αλλά και στο τρίτο πιάτο, δεν στάθηκε πιο τυχερή: Την ψητή πάπια με πατάτες ήταν αδύνατον να τη δοκιμάσει κανείς, γιατί, αντί για κοινό πιπέρι, είχε ρίξει... κοκκινωπίπερο!

Φοβερά αποτυχία είχε έτσι το πρώτο επίσημο γεύμα που παρέθεσε η Τζέιν. Ντροπιασμένη είχε πέσει κατόπιν σ' ένα καναπέ κι' έκλαιγε. Αλλά ο άνδρας της, γεμάτος καλωσύνη, την πλησίασε και της είπε γελώντας:

— Δεν πειράζει, χρυσή μου, οι φίλοι μου δεν σε παρεξηγούν. Ετοίμασσε τώρα να πάμε να φάμε... στο εστιατόριο!...

Λίγες ημέρες αργότερα, θα πήγαιναν σ' ένα επίσημο χορό. Πήρε, λοιπόν, η Τζέιν για να σιδερώσει μόνη της το πανταλόνι του σκύου του άνδρα της. Αλλά άτυχία κι' εδώ. Την ώρα που σιδερώσε, χτύπησε το τηλεφώνο. Με τη σκέψη, ότι ίσως τηλεφωνούσε η μητέρα της, άφησε το σίδερο απάνω στο παντελόνι κι' έτρεξε στο ακουστικό. Αλλοίμονο! Όταν ξαναγύρισε, το παντελόνι είχε δυο μεγάλες τρύπες από κάψιμο!...

— Είμαι ανίκανη για νοικοκυρά... μουρμούρισε η Τζέιν κλαίγοντας απ' το κακό της. Ευτυχώς όμως που δεν θυμώνει ο Τζέρι...

Πέρυσι τον Σεπτέμβριο, ένα ευχάριστο γεγονός ήρθε να γεμίσει χαρά και ευτυχία το νεαρό ζευγάρι. Μ' έναν σχεδόν ανώδυνο τοκετό, η Τζέιν έφερε στον κόσμο το πρώτο της παιδί. Ένα στρουμπουλό αγοράκι, που πήρε το όνομα Τζέρι ο 3ος, έπειδη ο πατέρας του και ο παππούς του λέγονταν επίσης Τζέρι. Πλιν δυο μήνες όμως, το παιδί αυτό, έγινε αίτια να περάσει ολόκληρη η οικογένεια μέρες τραγικής αγωνίας. Ίδου τί συνέβη:

Όσοι είδαν το φιλμ «Ο πεθερός της νύφης», θα θυμούνται τη σκηνή, όπου ο «παππούς» Σπένσερ Τρέισν, έχοντας το έγγονάκι του με το αμπαράκι του σ' ένα κήπο, αφοσιώνεται ξαφνικά σ' ένα μάτς φούτ-μπόλ και αφήνει το αμπαράκι με το παιδί να χαθῇ!... Το ίδιο ακριβώς συνέβη στην πραγματικότητα και στη Τζέιν. Μια ηλιόλουστη μέρα πήρε το παιδί της μέσα στο καροτσάκι του και πήγαν σ' ένα πάρκο. Αλλά, μια στιγμή, ξεχάστηκε κι' έπαψε να κρατά το αμπαράκι. Αυτό τότε κύλησε μόνο του, χτύπησε κάπου και αναποδογυρίστηκε. Φυσικά, ο μικρός Τζέρι βρέθηκε καταγής κι' άρχισε να κλαίει σπαραχτικά. Ευτυχώς όμως που δεν χτύπησε σοβαρά.

Ύστερα απ' το τρίτο και πιο σοβαρό αυτό άτύχημα, η Τζέιν πείσθηκε ότι χρειαζόταν βοήθεια σε όλα και... ξαναγύρισε στο στούντιο.

Επάνω: Η Τζέιν Πάουελ και ο άντρας της Τζέρι Στέφεν. Κάτω: Η Τζέιν με τον Τζέρι τον 3ο!

μόνη της. Μάλιστα ο άνδρας της προσπάθησε να την πείσει, ότι θα κουραζόταν πολύ κι' ίσως να μη πετύχαινε στην προσπάθειά της. Τελικά, την άφησε να κάνει ό,τι ήθελε και ώρισε το τραπέζι για το μεσημέρι στις 25 Μαΐου 1950. Πράγματι, το μεσημέρι της ημέρας εκείνης, δυο-τρεις πολυτελείς κούρσες, έφεραν μπροστά στη κομψή βίλλα του ζεύγους 9 άτομα. Όταν συγκεντρώθηκαν όλοι στη τραπέζα, που ήταν επιπλωμένη με γούστο, ο Τζέρι έδωσε λίγο και είπε στους φίλους του με υπερφάνεια:

— Σας έχω και μια μικρή έκπληξη σήμερα. Ό,τι πρόκειται να φάτε σε λίγο, είνε μαγειρεμένο αποκλειστικά από την αγαπημένη μου Τζέιν...

Όταν ήρθε και η Τζέιν και κάθισε, έφεραν τα όρεκτικά και όμως που τη δοκίμασε, ξύπισε απότομα τα μούτρα του και κύτταξε τους άλλους. Το ίδιο και ο δεύτερος. Και όλοι οι άλλοι...

Τί είχε συμβῇ; Πάνω στη φούρια της, η «μικρή» μαγειρίσσα είχε ρίξει στη σούπα... δυο φορές αλάτι! Ήταν λοιπόν πολύ αλμυρή!...

Κατακόκκινη από ντροπή η Τζέιν, είπε να σερβίρουν κάτι άλλο. Έφεραν ρομπιό με μακαρόνια. Κι' εδώ όμως άλλη αποτυχία! Από αδεξιότητα της Τζέιν, τα μακαρόνια είχαν βράσει τόσο πολύ, ώστε είχαν γίνει... πολτός! Αλλά και στο τρίτο πιάτο, δεν στάθηκε πιο τυχερή: Την ψητή πάπια με πατάτες ήταν αδύνατον να τη δοκιμάσει κανείς, γιατί, αντί για κοινό πιπέρι, είχε ρίξει... κοκκινωπίπερο!

Φοβερά αποτυχία είχε έτσι το πρώτο επίσημο γεύμα που παρέθεσε η Τζέιν. Ντροπιασμένη είχε πέσει κατόπιν σ' ένα καναπέ κι' έκλαιγε. Αλλά ο άνδρας της, γεμάτος καλωσύνη, την πλησίασε και της είπε γελώντας:

— Δεν πειράζει, χρυσή μου, οι φίλοι μου δεν σε παρεξηγούν. Ετοίμασσε τώρα να πάμε να φάμε... στο εστιατόριο!...

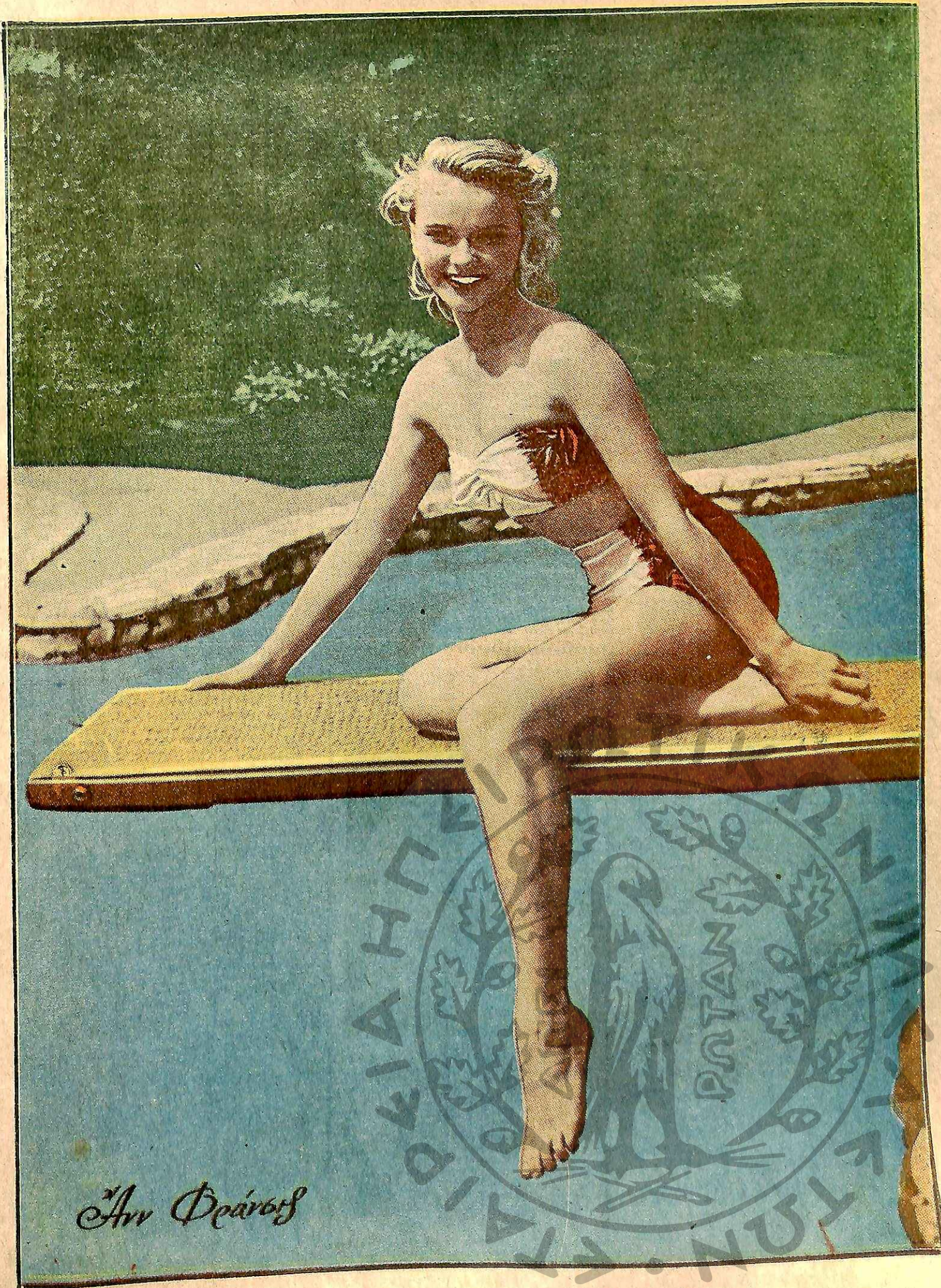
Λίγες ημέρες αργότερα, θα πήγαιναν σ' ένα επίσημο χορό. Πήρε, λοιπόν, η Τζέιν για να σιδερώσει μόνη της το πανταλόνι του σκύου του άνδρα της. Αλλά άτυχία κι' εδώ. Την ώρα που σιδερώσε, χτύπησε το τηλεφώνο. Με τη σκέψη, ότι ίσως τηλεφωνούσε η μητέρα της, άφησε το σίδερο απάνω στο παντελόνι κι' έτρεξε στο ακουστικό. Αλλοίμονο! Όταν ξαναγύρισε, το παντελόνι είχε δυο μεγάλες τρύπες από κάψιμο!...

— Είμαι ανίκανη για νοικοκυρά... μουρμούρισε η Τζέιν κλαίγοντας απ' το κακό της. Ευτυχώς όμως που δεν θυμώνει ο Τζέρι...

Πέρυσι τον Σεπτέμβριο, ένα ευχάριστο γεγονός ήρθε να γεμίσει χαρά και ευτυχία το νεαρό ζευγάρι. Μ' έναν σχεδόν ανώδυνο τοκετό, η Τζέιν έφερε στον κόσμο το πρώτο της παιδί. Ένα στρουμπουλό αγοράκι, που πήρε το όνομα Τζέρι ο 3ος, έπειδη ο πατέρας του και ο παππούς του λέγονταν επίσης Τζέρι. Πλιν δυο μήνες όμως, το παιδί αυτό, έγινε αίτια να περάσει ολόκληρη η οικογένεια μέρες τραγικής αγωνίας. Ίδου τί συνέβη:

Όσοι είδαν το φιλμ «Ο πεθερός της νύφης», θα θυμούνται τη σκηνή, όπου ο «παππούς» Σπένσερ Τρέισν, έχοντας το έγγονάκι του με το αμπαράκι του σ' ένα κήπο, αφοσιώνεται ξαφνικά σ' ένα μάτς φούτ-μπόλ και αφήνει το αμπαράκι με το παιδί να χαθῇ!... Το ίδιο ακριβώς συνέβη στην πραγματικότητα και στη Τζέιν. Μια ηλιόλουστη μέρα πήρε το παιδί της μέσα στο καροτσάκι του και πήγαν σ' ένα πάρκο. Αλλά, μια στιγμή, ξεχάστηκε κι' έπαψε να κρατά το αμπαράκι. Αυτό τότε κύλησε μόνο του, χτύπησε κάπου και αναποδογυρίστηκε. Φυσικά, ο μικρός Τζέρι βρέθηκε καταγής κι' άρχισε να κλαίει σπαραχτικά. Ευτυχώς όμως που δεν χτύπησε σοβαρά.

Ύστερα απ' το τρίτο και πιο σοβαρό αυτό άτύχημα, η Τζέιν πείσθηκε ότι χρειαζόταν βοήθεια σε όλα και... ξαναγύρισε στο στούντιο.

Ann Douglas

σοβαρά! είπε ο μπαμπάς, με σιγανό τόνο φωνής, που προμήνυε το μεγάλο ξέσπασμα.

— Δεν άστεινύομαι όταν πρόκειται για το μέλλον μου, μπαμπά! Ένω τ'αλέντο ήθοιού. Αυτό το είδατε. Και θ' ακολουθήσω την κλίση μου.

— Οα νίνης θεατρίνα; ξέσπασε ο μπαμπάς και θρόντηξε το νερό του στο τραπέζι.

— Μη θυμώνεις, Θεόδωρε, παρακάλεσε η κυρία Μαρίκα, κι' έχεις και πίστι.

— Να μη θυμώνω! Μά δεν την άκουσε την άναιδεσάτη; Να βέλη να νίνη θεατρίνα!

— Είπε καλύτερα, κατά τη γνώμη σου, μπαμπά, να ταφώ πίσω από μια γραφομηχανή; Και να περσσω τη ζωή μου άγνοημένη. Μ' ένα μικρό μισθό, ενώ με περιμένει η δόξα; είπε ήρεμα η Χρηστίνα.

— Όχι! Χίλιες φορές όχι! φώναξε ο μπαμπάς και σηκώθηκε, για να πάρη την κατάλληλη πύλα. Υπηρετώ επί τριάντα έτη το Δημόσιον αξιοπρεπώς, έφθασα στο βαθμό του τμηματάρχου. Χάρω της εκτίμησής και του σεβασμού της κοινωνίας...

— Και ποιο είναι το κέρδος σου; τόν διέκοψε η Χρηστίνα. Ένας μισθός, που μόλις μάς φτάνει να ζήσουμε!

— Μου μένει η αξιοπρέπεια!

— Και το έπαγγελμά του ήθοιού σου, σήμερα, είναι αξιοπρεπές!

Και πές ο μπαμπάς, πές η μαμά πές η κόρη, τα πράγματα άγρίωναν. Ο κ. Δευτεροφάλης άγριωνε νευρικά το δωμάτιο και όλο φώναζε:

— Η κόρη μου θεατρίνα! Ποτέ!...

Η σκηνή τελείωσε μ' ένα χα στούκι που άστραψε στο δροσερό μάγουλο της Χρηστίνας. Η κόρη έβγαλε ένα απελπισμένο «άχ» κι' έπεσε κάτω λιποθύμη.

Η μαμά έτρεξε κοντά της με δάκρυα στα μάτια, για να τη φέρη στις αισθήσεις της.

— Θεατρίνα! Ποτέ! είπε άπρόοπτος ο μπαμπάς κι' έφυγε, αφού θρόντηξε την πόρτα.

— Δεν έχω τίποτα, μαμά! είπε η Χρηστίνα και σηκώθηκε άμέσως ψύχραιμη. Έκανα πως λιποθύμησα, για να ιδής τί καλά ήθοιός μου είμαι! Και θα γίνω καλύτερη!

Από κείνη την ήμέρα, δεν ξανάγινε λόγος για θέατρο στο σπίτι. Λες και ξεχάστηκε το σοβαρό αυτό θέμα, που είχε φέσει τότε την άτακτη οικογένεια. Ο Δευτεροφάλης έψαχνε να βρη μια καλή θύρα για την κόρη, που κι' έτσι περνούσαν οι βδομάδες. Η Χρηστίνα, μόλις έφτανε ο σύστηρος μπαμπάς, για το ύπουρο έβγαζε το κατελάκι της και τούκαγε.

— Πού πιάς; τη ρωτούσε η μαμά της, άνησυχη.

— Μαθαίνω στενογραφία, μαμά. Αλλά, σε παρακαλώ, μην πής τίποτα στο μπαμπά. Θέλω να του φέρω κι' αυτό το δίπλωμα ξαφνικά.

— Μπαβό, Χρηστίνα μου! έλεγε η κυρία Μαρίκα. Μά κύτταξε νάρθηκε ποιόν γυρίση ο πατέρας σου. Του έχω πη πως δεν βγαίνεις από το σπίτι!

Η Χρηστίνα, τα κατάφερε κι' επέστρεψε πάντα στην ώρα της. Πάντα κουβαλούσε μαζί της κάτι χαρτιά και κλειδωνόταν στο δωμάτιό της, ώρες όλοκληρες.

— Μά τί κάνεις μόνη σου τόσες ώρες; ρωτούσε η μαμά της.

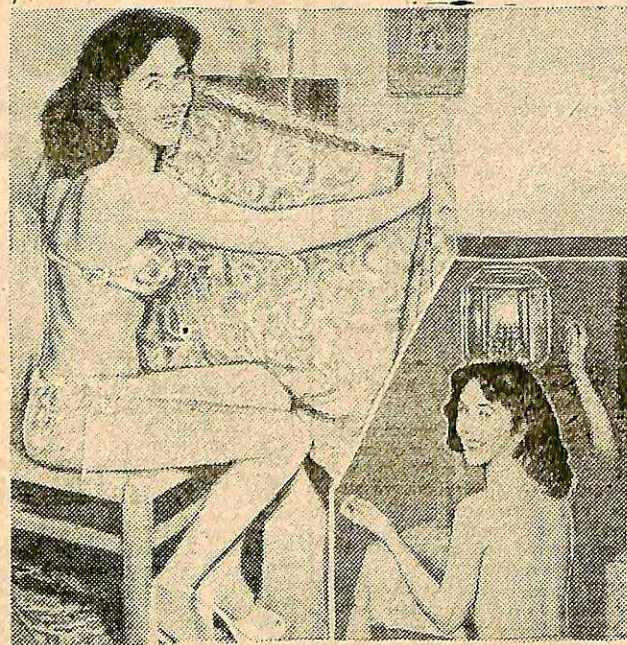
— Μελετώ, μαμά!

— Μά έτσι; Φαναχτά;

— Για να μάθης καλή στενογραφία, πρόπει ν' άκούε συγχρόνως. Έγώ μιλώ και γράφω μαζί!

— Μπαβό, Χρηστίνα μου. Θα εύνοιστήθης πολύ ο μπαμπάς σου, όταν θ' ιδή και το δίπλωμα της στενογράφου.

Δεν είδε το δίπλωμα της στε-

ΜΑΓΙΩ ΑΠΟ «ΟΥΛΤΡΑΡΑΙΓΙΟΝ»

Η Γερμανίδα ημικόκκι Λίζα Γκέορς έφτιαξε ένα νέο νήμα το «Ούλτραραϊγιόν» κατάλληλο ιδίως για μαγιώ. Το ύφασμα που κατασκευάζεται από το νήμα αυτό έχει την ιδιότητα να επιτόπη να περνούν οι υπερβολικές ακτίνες που μαυρίζουν το δέρμα κατά την ήλιοθεραπεία κι' έτσι δεν άφίνει λευκά τα μέρη του σώματος που σκεπάζει. Στη φωτογραφία μας μια νεαρά Γερμανίδα επιδεικνύει το νέο ύφασμα φορώντας μαγιώ από «Ούλτραραϊγιόν». Κάτω δεξιά, η ίδια φωτογραφίζεται μπροστά σε μια λυχνία που εκπέμπει υπερβολικές ακτίνες, για να αποδείξη πως κάτω από τις ακτίνες αυτές το «Ούλτραραϊγιόν» γίνεται άδωστο!...

νογράφου, ο κ. Δευτεροφάλης. Έκείνο το βράδυ — τρεις, μήνες αργότερα — είδε κάτι άλλο. Γύρισε στο σπίτι στις όχθιμισή του βράδυ, όπως πάντα.

— Πού είναι η Χρηστίνα; ρώτησε.

— Έχει βγή έξω για λίγο, ψιθύρισε τρομοκρατημένη η κυρία Δευτεροφάλη.

— Και πού έχει πάει;

— Έδώ... Σε μια φίλη της!

— Αί... Τί τέτοια ώρα; Όχι χτύπηση είναι!

— Ήρθαν όμως, και οι έννη, αλλά όχι και η Χρηστίνα. Ο κ. Θεόδωρος γύριζε νευρικά μέσα στη σάλλα και κάθε τόσο κύτταζε το ρολόι του:

— Έννη και τέταρτο! Τί να κάνη η καμένη η κυρία Μαρίκα; Αναγκάστηκε να του πη την αλήθεια.

— Δεν σου το είπαμε τόσον καιρό, για να σου κάνουμε έκπληξη. Η Χρηστίνα πηγαίνει και μαθαίνει στενογραφία! Ίσως αργήση λίγο. Άποψε θα πάρη το δίπλωμά της.

Ο κ. Δευτεροφάλης εύχαρίστηθηκε μ' αυτήν την πληροφορία και καμάρισε λίγο. Όταν όμως η ώρα έπληξε δέκα και είκοσι, τον έβλεπαν τα φίδια.

— Κάτι θα της συνέβη! είπε.

— Αί, όπου νάνε, θα φανή! Δίπλωμα εν' αυτό!

— Άν δεν φανή ως τις δέκα και μισή, θα πάω στην αστυνομία! δήλωσε ο κ. Δευτεροφάλης και άνοιξε το μέσα μέρος της εφημερίδας που κρατούσε.

Καί, ξαφνικά, έβγαλε μια φωνή:

— Νάτη! Αυτή δεν είναι η Χρηστίνα;

Η κυρία Μαρίκα κύτταξε την εφημερίδα. Ναι, ήταν η φωτογραφία της κόρης της. Κι' από κάτω αυτά τα λόγια: «Άποψε κάνει το ντεμπούτο της η νέα ήθοιός δεσποινίς Χρηστίνα Λάμπη, στο δράμα «Κοκτεϊν φέ», που δίδεται στο θέατρο «Ηλίας».

Όσοι παρακολούθησαν τη δοκιμή, εκφράζονται με

Το κοινόν δεν έχει καταλάβει τί συμβαίνει. Νομίζει πως η ταγκική αυτή σκηνή είναι μέσα στο έργο. Πίσω από τα παρασκήνια, σκηνοθέτης και ήθοι, τραβάνε τα μαλλιά τους. Όμως, το κοινόν παρακολουθεί

με κρατημένη ανάσα τον αγριοπατέρα που έρχεται ν' άποτραβήξη τη χαμένη του κόρη από τον κακό δρόμο.

— Τί φυσικά που παίζει ο γέρος! Λένε οι θεαταί μεταξύ τους. Έξοχος ήθοιός!

Ο πατέρας, που κρατάει και μπαστούνι, συνεχίζει τον έξαψαλμο. Κ' έπειτα καταλήγει:

— Λοιπόν, άσως κόρη, θάρης πάλι στο σπίτι! Εκεί όπου το καθήκον σε καλεί! Και θα εγκαταλείψης αυτό το δρόμο της καταστροφής!

— Ονί, πατέρα! άπαντά η κόρη. Αυτός είναι ο δρόμος μου! Τίποτα δεν είναι ικανό να με τραβήξη!

— Τότε, την κατάρα μου νάχης! φωνάζει με γουλομένα μάτια ο κ. Δευτεροφάλης.

Και σηκώνει τη μαγκούρα του. Μή! Την κόρη μου! άκούγεται μια σπαρακτική γυναικεία φωνή από το διάδρομο και μια μεσόκοπη γυναίκα ανεβαίνει στη σκηνή.

Νέα συγκίνηση στο κοινόν.

— Μητέρα! λέει με πάθος η Χρηστίνα, αφού έφαγε τη μαγκούρα και πέφτει στην άγκαλιά της κυρίας Μαρίνας.

Μητέρα και κόρη κλαίνε. Τότε ο κ. Δευτεροφάλης προχωρεί στο προσκήνιο και άπευθύνεται στο κοινό:

— Αυτά είναι τα μεγάλα κοινωνικά δράματα. Ανατρέφεις μια κόρη με χίλιες θυσίες, της δίνεις την άγωγή που πρέπει και εκείνη σε περιφρονεί, για ν' ακολουθήση την όδον της απωλείας! Η τιμή μου έχαση! Δεν τη θέλω πιά τέτοια ζωή! Πηγαίνω ν' αυτοκτονήσω!

— Όχι! Μή! φωνάζουν μητέρα και κόρη και τρέχουν να τον συγκρατήσουν.

Πάλι η αλλαία. Χειροκροτήματα. Και ξανά χειροκροτήματα. Χαιρετά η Χρηστίνα.

— Νά βγή κι' ο γέρος! άρύεται το κοινό.

Τον σπρώχνουν στη σκηνή, τον τραβάνε και κάνουν σάν χαμένους. Χειροκροτήματα. Αύλαία. Μεγάλη επιτυχία!

Τώρα ο κ. Θεόδωρος είναι στο γραφείο του διευθυντού. Του δίνουν κονιάκ. Κοντά ο διασάρεχς κι' ο σκηνοθέτης, η μαμά και η κόρη. Κλείνουν την πόρτα. Και τώρα που ήρεμησате κύριε Δευτεροφάλη, λέει ο διευθυντής, όρείλω να σας πώ, ότι είσαστε σπουδαίο ταλέντο ήθοιού. Από σάς θα πηρε και η κόρη σας! Θέλετε να παίξετε στο θέατρο;

— Έγώ; Τμηματάρχης «Αλφα»!...

— Σταθήτε, κύριε Δευτεροφάλη. Πόσα παίρνετε το μήνα, ως τμηματάρχης;

— Ένα διακόσια!

— Σας κάνω συμβόλαιο με τέσσερα. Και έξη η κόρη σας, δέκα. Και δύο, αν βέλη να παίξη και η κυρία σας, δώδεκα. Για σκεφθήτε το λιγάκι. Κι' έπειτα, σκεφθήτε, ότι το έπαγγελμά του καλλιτέχνου σήμερα έχει κερδίσει την εκτίμησή της κοινωνίας.

— Καί... τί θα πη ο ύπουρος; ρώτησε ο κ. Θεόδωρος.

— Θα σας χειροκροτήση!

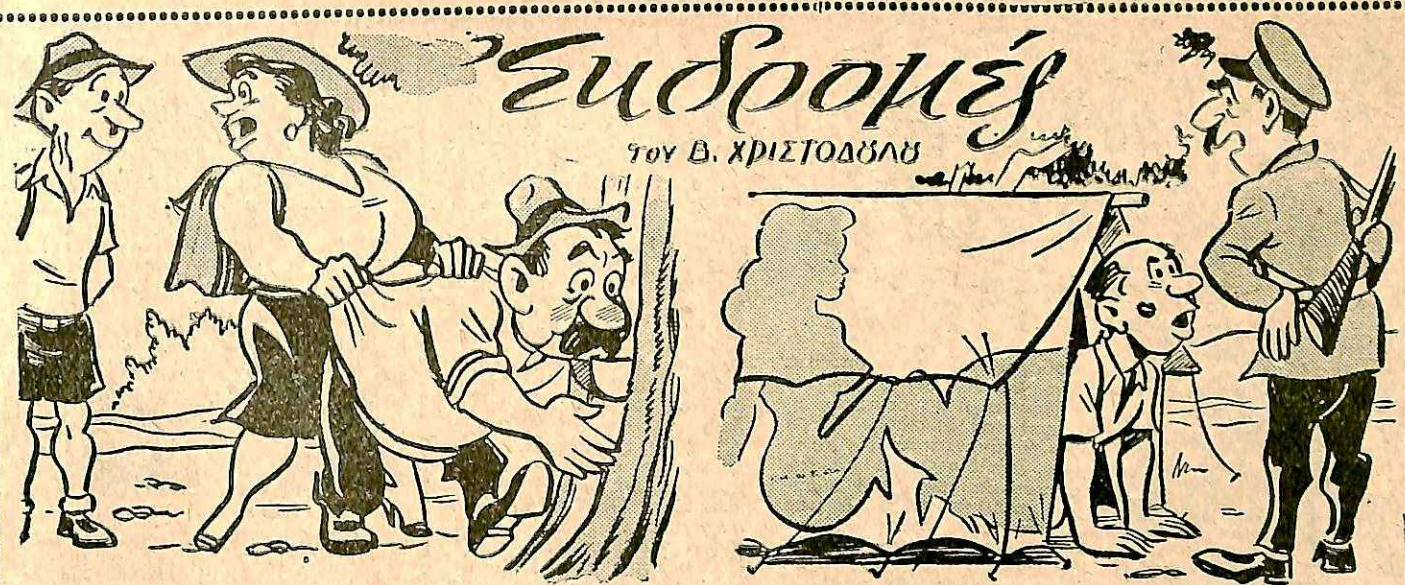
— Όταν έφευγαν από το θέατρο, είχαν δύο συμβόλαια ακόμα στην τσέπη.

— Και πού ξέρεις! είπε ο κ. Δευτεροφάλης. Του χρόνου μπορεί να κάνουμε δικό μας θέατρο!

— Είδες πως άλλαξες, Θεόδωρε; του έπτε η κυρία Μαρίκα.

— Ναι... Και να σάς πώ, δεν είναι τόσο το οικονομικό, όσο η συγκίνηση που πηρε, όταν ανέβηκα στη σκηνή... Τη στιγμή εκείνη κατάλαβα πως είμαι γεννημένος καλλιτέχνης!...

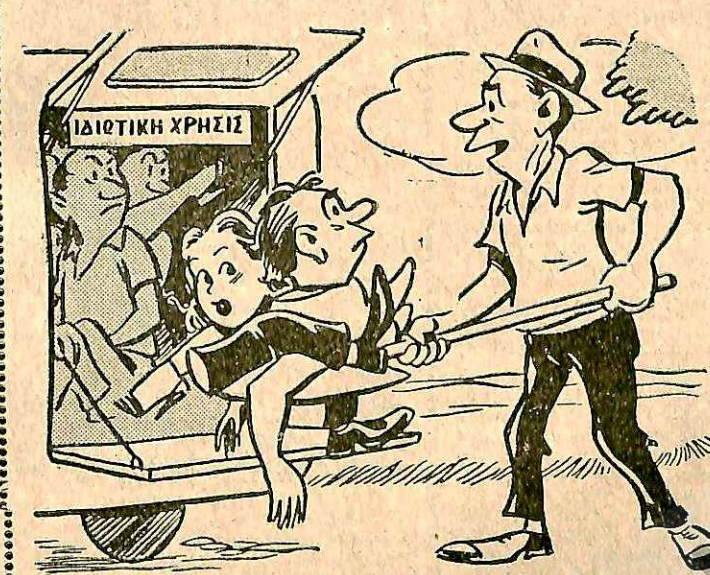
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

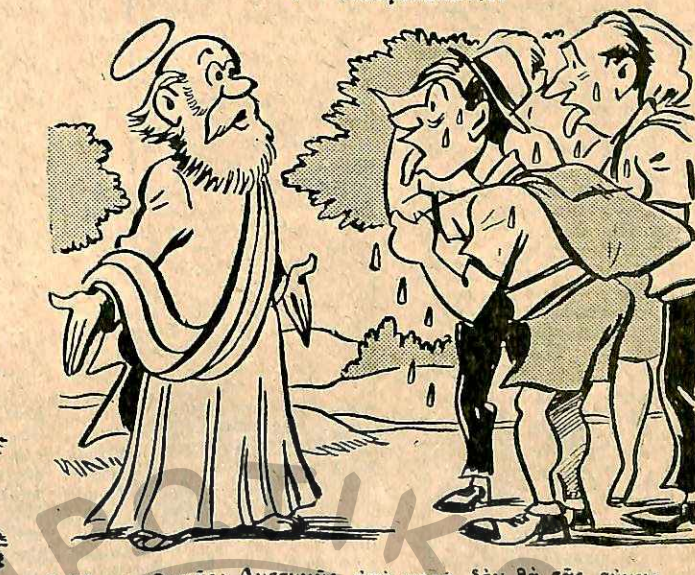
— Βρήκε ρεταίνι, ο άρχόντισσος!...

— Τι κάνεις εδώ εδώ;...

— Άσκητεύω, κύριε δασοφύλακα!...

Ο σωφέρ: Παιδιά, φτάσαμε! Κατεβήτε!...

Ο Άγιος Θωμάς: Δυστυχώς, από νερό, δεν θα σάς εύχαριστήσω. Μου το παίρνει όλο η Ψύλην!...

— Είναι κουραστικές οι εκδρομές, κυρά Κατίνα μου, αλλά πρέπει να πάρουν τα παιδιά λίγο αέρα!...

— Σόπα, μαμά, και οικονομήσε μέλι ο μπαμπάς!...

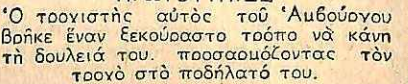

φθορίζοντες βάνδαλοι, ἢ τε-
χνητοὶ ἥλιοι, ποῦχουνε με-

16

ποσισηροορρομο για να ανε-
βακατεβαίνουν οι άνθρωποι

του Κανταδόρου τῆς σημερι-
νῆς ἐποχῆς!...).

Με ένα Ψαριώτικο βρικό, απασ-
 ζονται στο φάληρο, στους Τρέ-
 Πύργους και βαδίζουν προς την 'Α-
 κρόπολι... Κάθε στρατιώτης είν-

ΘΑΝΟΣ ΒΑΓΕΝΑΣ

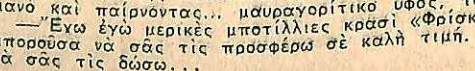
ΠΑΝ. ΠΑΠ.

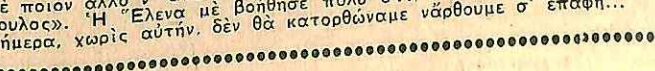
Ένα κέντρο «μαύρης αγοράς»

—Μὰ τότε δὲν καταλαβαίνω γιατί μᾶς ἔχεις καὶ περιμένουμε
δικα, ρώτησε τὸ παλληκάρι μὲ κάποια δυσπιστία. Ὅπως ἐγώ,

σταφουρέττα τη δουλειά μας...

ΕΥΡΙΣΚΑ ΠΟΤΕ. ΚΙ ΟΜΩΣ ΟΧΙ ΟΧΙ

Ελλάδα, ήταν να στερηθείς, κερδίσει.

“Όσοι πιά πολλοί θάφευγαν γιά τήν Αίγυπτο — πρό πάντος τῆς
 γυναικί — τότε τό καλύτερο! Ὁ Παναγιώτης Κουσουλάκος τότε

— Όπως βλέπεις, του είπε, πράγματι είμαι
Γιάννη. Σε δυο εβδομάδες το πολύ, θα φύγεις μαζί με
τράφους σου. Μπορείς να πᾶς να τους το αναγγείλεις...

νά βοηθήσει το αγώνα τους. Ο Κώστας προσπάθησε να προσληφθεί ως μαθητής στα γερμανικά, θα προσπαθούσε να μάθει που να πάει να γερμανικό ναύαρχείο. Ίσως έτσι καταφέρνει να μάθει που να πάει να γερμανικό ναύαρχείο. Ίσως έτσι καταφέρνει να μάθει που να πάει να γερμανικό ναύαρχείο.

Του έσφιξαν όλοι τὸ χέρι κι ὁ Κωσταροπούλου, ἔφυγε αμέσως
νὰ πετύχη ὅπωςδήποτε στὴν τολμηρὴ ἀποστολὴ του, ἔβγαλε ἕνα Γερμανό
ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Κουσουλάκου, γιὰ νὰ πᾶν νὰ δουλεῖ σὲ γερμανικὴ

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ
(Ἡ ἀλληλογραφία ὀπισθεν)

.....

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ο ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ
ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ

Στις 20 Μαΐου 1952, ο αεροπόρος Κάρολος Λίντμπεργκ συνετέλεσε τα 25 του χρόνια από τότε που διεσχίσε τον Ατλαντικό Ωκεανό με το μονοπλάνο του — το «Πνεύμα του Αγίου Λουδοβίκου». Ο ταλμπεργκ αεροπόρος ξεκίνησε από τη Νέα Υόρκη κι έφτασε σε 33 1/2 ώρες στη Παρίσι.

Ο Λίντμπεργκ γεννήθηκε στις 4 Φεβρουάριου 1902 στο Ντηρόντ της Πολιτείας Μίτσιγκαν. Για πρώτη φορά, είδε αεροπλάνο σε ηλικία δέκα χρονών. Από τότε το όνειρό του ήταν να γίνει αεροπόρος. Και πραγματικά έγινε.

Σ' ένα χρόνο, ο Λίντμπεργκ συνεταιρίσθηκε με τον ιδιοκτήτη ενός αεροπλάνου, τον Λίνχ. "Ετσι, με το αεροπλάνο αυτό, κατάφερε να τελειοποιηθεί και να πάρη τὸ πατακόμκι. «Ὁ φτερωτὸς τρελλός»!

Ὁ Λιγνιτεργκ, μολὶς ἔφτασε σὲ ὕψος 300 μέτρων, ἀνέβηκε σὲ τὸ περὶ τοῦ ἀεροπλά-
νου, ἐνῶ ὁ Λινχ ἔκανε διαφόρους ἐλιγμούς,
κατεβαίνοντας τὸ ἀεροπλάνο χαμηλά. Σὲ
μὴ στιγμή, ὁ Λινχ ἔκλινε πρὸς τὸ ἀερο-
πλάνο ἀπὸ τὸ ἐνα- ἑρως, τὸ ὁποῖο
ὁ κόσμος ἐν ἑσπέρῃ ἔπαιζε τὰς δύο Λιγνιτεργκ
ἐπὶ τὸν ἀέρα, ὅπως ἐπὶ τὸν ὕδατος.
τῶς συνταξιοδοτήθη σὲ τὸν ποταμὸν Γελδου-
τον. Ὑστερα δὲ ἀπὸ τὸ κόπτο αὐτοῦ, γύ-
ρισαν στὸ ἀεροδρόμιον.

Μεγαλύτερη τύχη όμως βρήκε ο Λίντμπεργκ στο Μισοισιπύ. Στο 1923, προσγειώθηκε, ύστερ από βλάβη του ελίκου του, στη μέση της οδού Μαμπεν-Μάτισον. Όσοπου διαδιορθωθεί, ο Λίντμπεργκ ρώτησε αρκετούς περιέργους αν ήθελαν να πετάξουν με πέντε δολάρια ο καθένας.

Ὅταν προσγειώθηκαν, μὲν ὅλα τὰ χτυπο-
κάρδια τὸν δοκίμασε, ὁ μαύρος ἔτρεξε ἀ-
μέσως νὰ περιγύρῃ μὲν ἐνθουσιασμό τὸ μι-
νὸν ἔκεινο ἐναέριο ταξίδι. Ἀπο τότε, ὁ
Λιντύτεργκι ἀπέκτησε τέτοιο ὄνομα, ὥστε
τὸ ἀεροπλάνο τὸν ἐξευρεῖτο, ὡς ἐπιβατικό
μέσο ἀσφαλτέστερο κι' ἀπὸ τὸ σιδηρόδρομο!

“Ενα από τα πιο συγκινητικά ατυχήματα της καριέρας του, ήταν εκείνο που του συνέβη μία μέρα έναρσιών γυμνασίων, τον καιρό που έκανε τη στρατιωτική του υπηρεσία. Γινότανσαν άσκησις εθνικών επιδόσεων με αεροπλάνα, όταν, ξαφνικά, τα αεροπλάνα του Λιγυπεργού, μπλετίστηκαν με τα φτερά του αεροπλάνου του συναελαστού του Μάκ. “Αλλίστερ, “Αέσως κι’ εγώ δυό, πεταχτήκαμ εξώ με τ’ αερίπλοκο. Η θεαί του Λιγυπεργού ήταν απελπιστική, η στιγμή που έφευτε, παρατήρησε, ότι και το αεροπλάνο έπευτε με την ίδια διεύθυνσι του αερίπλοκου. Με μία του άπομπου λοιπόν κινήσι προς τα δεξιά, μπόρεσε να ξεφύγει τον κίνδυνο και να προσγειωθεί. Σε λίγα λεπτά, κατέβησε κι’ ο Μάκ, ενώ τ’ αεροπλάνα τους είχαν γίνει συντριμμία. Την πρώτη φορά που συλλογίστηκε ό

...νιτιμπεργκ να περάσει τον Ιστανό, βο-
...κτόνα πάνω σ' ένα ταχυδρομικό αεροπλά-
...το. Το Μάιο του 1927, κατάρθωσε να πρα-
...ματοποίηση του όνειρου του. Ξεκίνησε από
...το Νουσίβετ Φίντλ στις 7.25, το πρωί,
...ε καταβύσινι για το Παρίσι. Την άλλη μέ-
...α, από μια φάρβαρκα που είδε, κατάλαβε
...ω, ότι πάσει στις Ευρωπαϊκές ακτές.

Ἐνας φίλος ἦρδε ἀπὸψε.

“Ε, λοιπόν αυτός ὁ φίλος ἐπεσκέφθη ἐμένα, ὄντως, φορτωμένος ἀνάγνησεις κι' ἀρετές τοῦ παρελθόντος καὶ μοῦ ζήτησε δεόντως λεωφόρους, δρόμους, πάρκα καὶ πλατείες νὰ γυρίση καὶ τὴν...«πεπολιτισμένην» τὴ ζωὴ καὶ νὰ γνωρίση! Μὲ ἱκέτευσε περίπου, νὰ βαδίσουμε περὶ καὶ τὰ μέρη τ' ἀνωτέρω νὰ γυρίσουμε μαζὺ καὶ νὰ ρωτᾷ καὶ νὰ τοῦ λέω τ', εἰναι τοῦτο, τ' εἶναι καὶ χωρὶς πολλὰς κουβέντες... κο λ α ρ ο ὺ ς ε ς τοῦ (ἐκεῖνο)

γιατί τὸ ξενοδοχεῖο μὲ τοὺς τίτλους τοὺς ὡραίους
μὲ τ' ἀπίθανα «κομφορ» του καὶ τὰ δῆθεν ἀμπαζούρ
εἶχε κιόλας τόσες μυϊγές καὶ κουνούπια καὶ κορέους
πού τοῦ... κέ ν τ η σ α ν τὸ σῶμα καὶ τοῦ τῶκαναν
(«ἄζουρ».

Εἶναι μόνον ὑποσχέσεις οἱ μεγάλοι κι ὅτι τράνω
...κι' ἀλογόμυιγες καθεὶς τους καθ' ἐκάστην ἐκ-
(φώνει)
Πλὴν αὐτοῦ, ἡ χώρα τοῦτη τῶν εἰδῶν τῶν ἀπροσίτων
καὶ πατρὶς εἶναι προσφάτως καὶ πηγὴ τῶν... πα-
(ρασίτων)

✱

Προχωρούμε λίγα μέτρα, περπατώντας στα μουγκά
όταν αήθως, τον ακούω σαν μοσχάρι να βογγά.
Είχε πέσει σ' ένα λάκκο, σε μεγάλη ταφό ηγούνη.
Από εκείνες που ή 'θυλεν και ή Πάουερ ανοίγουν
και πού σκάβουν ολοένα,
και πού σκάβουν υπερβή τα... έσκαμμένα

Τὸν τραβῶ τὸν κακομοῖρην καί, χωρὶς νὰ ὑπερβάλλω
«μάχη ἔκανα τῶν... λ ά κ κ ω ν» ἀπὸ μέσα νὰ τὸ
(βγάλω.

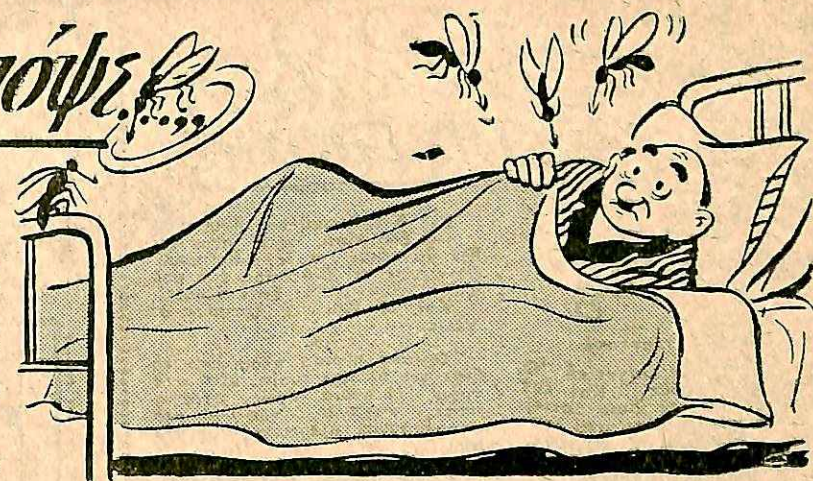
Μὰ στὴν πτῶσι τοῦ ὑπέστη σόβαρὸ τραυματισμὸν
καὶ τὸν παίρνω καὶ τὸν πάω γιὰ τὸν... Εὐάγ (γελισμὸς!)

για την Νέα Ίωνία κι' από τον άναχωρώ
όπου πάλι χάνω τζάμπα τον πολύτιμο καιρό.
έπειδη...έφ η μερεθον—για να μην άργοπορώ—
ήταν τὸ Νοσοκομείον τῆς... Τριπόλεως θαρρώ

Δέκα μέρες, πάνω-κότω, μένει ὁ φίλος ὁ καὺμένο
οἰκουρῶν καὶ ἐσπλωμένος
καὶ διαδάζει κάθε μέρα ὅλες τὶς ἐφημερίδες
καὶ πετιέται κάθε του με τὰ μάτια σὰν γαρίδες
«— Ἐλα. Παναγιά μου, ἔλα! Τ' εἶνε τούτες ἡ γῆ
(μνές).

Ἀφροδίτες! Καλλονές!
Μῶρ' αὐτὲς εἶναι τσιτσιδί! Τίς κυττάω καὶ διγύ-
κι' ἅπ' τὰ ρούχα μου θά φύγω, μὲ τή... γύμνι-
(τους κ' ἐγώ!)
Ἐπὶ πλέον, ὑποθέτω, πῶς οἱ «στάρ» Σαρωνικός
πᾶσι τὸ ἄρρωστασούνε μάλλον «στάρ»... Ἄ μὲ ρο-
(κικὸς εἰς)

«—Κύττα! Κύττα—συνεχίζει. Δεν διαβάσεις εσύ (πέτρα;)
Κάποιος είδε κάτι... δίσκους να πετάνε στο (άερα)
και να κάνουν τον γύρο
‘Αγίων Αποργυρών!

Δὲν σ' ἐκπλήσσει;
 —Τουλάχιστον! Πράγμα σύνθετος τὸ βρῖσκω,
 ὅταν ἔχω ὑπ' ὀφιν τόσους δυστυχεῖς υπαλληλίσκους
 ποὺ γυρίζουνε μὲ... δίσκο
 καὶ οὐδὲν πῶς
 καὶ συνεπῶς,
 τῶν Ἀγίων... Ἀναγύρων κάθε μέρα βλέπω δὶ-
 (σκούς!)

«Βρέ παιδί μου, μουρμουρίζει, τ' είναι τούτο; Μπά! (μπα! μπα!)
 «Έδω πέρα τὸ μοσχάρι μέσ' στὸ αἷμα κολυμπᾷ.
 Κάθε μέρα ἕξι φῶνοι, δέκα δράματα τιμῆς.
 κι' εἶναι θαύμα δὶχως ἄλλο πῶς γλυτώσαμε κι' ἐ-
 (μεῖς!)

Σύζυγος παίρνει άγρίως της συζύγου τὸ κεφάλι,
γιὰ νὰ βοῇ τὴν εὐκαιρία καὶ νὰ παντρευτῇ μιὰ
(ἄλλη,
γυιὸς φονεὺν τὴν μητέρα, ἀδελφὸς τὴν ἀδελφήν,
ἐξάδελφος τὴν ἐξαδελφήν, καθαρίζει πὶ καὶ φί,
ἐνὰς ἀνηψιὸς τὸ θεῖο, ἐνὰς θεῖος τ' ἀνηψάκι,
φίλος φίλων, φίλη φίλων καὶ γαμπρὸς τὸν μπατζά
(νάκι,
Κι' ἂν θὰ πάη ἀκόμα ἔτσι, ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἡ χρυσή
εἶναι ζήτημα, ὥς τοῦ χρόνου, ἂν θὰ μείνουμε ο
(μισεῖ!

✱

Προχωρεί και πάρα κάτω και διαβάζει επίσηταμένω —
τις είδησεις της ημέρας, με πεζά, η κεφαλαία —
και τον βλέπω στο φινάλε γνάκι απογοητευμένο
απ' την χώρα που ανθίζει ή... φαίδρα πορτο-
(καλέα!

Βλέπει για τὸν "Ἄλφα κλέφτη, γιὰ τὸν Βῆτα ἁπατέα
καὶ τῆς Πάουερ φεφάδες «σκοτεινοὺς» κατὰ
Βλέπει πλείστους βουλευτάς μας κ' ἄρχηγούς πολ-
ποῦ... πουλᾶνε ὑποσχέσεις καί... πῆδανε σ' ἄλλο
κοίμα!

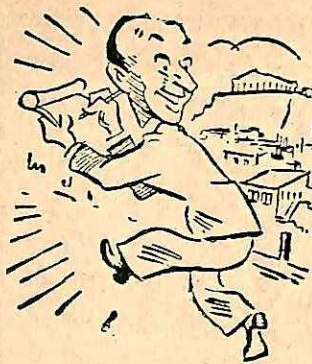
Βλέπει νά, τὰ τραύμα νά... στάζουν καὶ τὶς βρούσκει
(νά...) φυσάνε
μὲ σαράντα δυὸ μασέλλες οἱ καπνιστοὶ νὰ μασάνε
Βλέπει φόρους... παρὰ φόρους κι' ἐφορίες συ-
(νέχως)
καὶ χτυπιέται καὶ τραβιέται καὶ μαδιέται (ὁ φτωχός).

ὅταν βλέπῃ μέσα στ' ἄλλα
καὶ χωρίς πολλὰ λιμνὰ,
πὼς τὰ κέντρα τὰ μεγάλα
ἀσυνείδητα σερβίρουν τὸν... Βουκέφαλο ντολ... (μάδες)

πὼς πολλὰ καράβια ἔχουν μὴ σημαία. Πανὰμ... Πανὰμ...
καὶ τὰ πιο πολλὰ ταμεῖα ἔχουν πάντα... Πανὰμ... (μάδες!)

Εἶδε κι' ἔπαθε τούτεστι
καὶ τὰ πάνδεια ὑπέστη
ὁ ταλαίτωρς ὁ φίλος, ποῦ μὰς ἦρθε ἀπ' τὰ παλῖα
μὲ χιλιάδες ἀναμνήσεις καὶ μὲ γκριζὰ τὰ μαλλιά
Κι' ἄφου, βέβαια, γιὰ ὅλα μετανόησε πικρὰς
κι' ἄφου... τράβηξε πλειστάκις τὰ μαλλῶν
(του τὰ γκριζὰ
καὶ τὰ... μὰ δ ἤσεν ἀπ' τὴ ρίζα
ἦλθεν, εἶδε τὴ ζωὴ μας καὶ ἀπῆλθε... φ α λ κ ο ὁ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΣΚΙΖΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Κι' ο άνθρωπος, ήσυχος: — Σου είπα, παιδί μου, ότι δεν θα γινώσκεις τους ανθρώπους. Περνιέσαι γι' ανθρώπους εσύ που ήλθες να περάσεις έναν γέρο; Και οι θαμώνες ξεσπούν σε γέλια.

Ευθύμια εντυπώνεται

Η σύζυγος είχε διατυπώσει. Ο σύζυγος είχε βαρύνει. Και επί πλέον είχε τέτοιες διαστάσεις, που μόλις χωράει μέσα στο λεωφορείο. Εύκλινη η σύζυγος, γλυστή, πέτυχε ένα διπλό καθίσμα ελεύθερο, κάθεται κι ύστερα στρέφεται με αυθόρμητισμό στον σύζυγο, που καθυστερεί — δυσκίνητος και δυσμετακίμωτος, καθώς είναι.

— Έλα τζουτζούκο μου! — Η προσωνυμία «τζουτζούκος» σε δημόσιο χώρο, όσο και να

προέχεται από μια σύζυγο τρυφερά και περιποιητική, προκαλεί τα μειδιάματα. Ο άνθρωπος γίνεται κατακόκκινος, ξεροκαταίνει, αγκοκυττάει τη γυναίκα του και κορφοβιάζει στη θέση του. Ένα την διαβόητη θέσι πλάι στην κυρία πιάνει κάποιος άλλος.

— Προχωρήστε στον διάδρομο! φωνάζει ο εισπράκτωρ. — Άλλα τό ντερέκι δεν θα λείπει. — Προχωρήστε, κύριοι!... Εμφανίζονται ο εισπράκτωρ.

— Άλλα ο άνθρωπος, αγανακτισμένος με την γυναίκα του, δεν θέλει να την πλησιάσει.

— Προχωρεί κύριε τζουτζούκο!... φωνάζει ο εισπράκτωρ.

— Ολόκληρο το λεωφορείο ξεσπάει σε γέλια κι' ο άνθρωπος, ντροπισμένος, κατακόκκινος, καταγανακτισμένος, προχωρεί και κατεβαίνει κατεπευθεμένα, αφήνοντας τη διατυπική γυναίκα του μόνη στο λεωφορείο — λεία στην κακντρένεια και στην ιλαρότητα του κορού.

Σ' ένα συνοικιακό καφεενάκι, κάθεται ένας άνθρωπος του λαού, κι' έχει μαζί του ένα πολύ ασχημο σκυλί. Περνάνε δυο νεαροί. Βλέπουν τον άγαρμο σκύλο και ζυγώνουν με διάδει να περάσουν τον γέρο.

— Δικό σου είναι, μπάρμπα τό σκυλί.

— Δικό μου.

— Ωραίο! Νά σου ζήση...

— Εύχαιστώ...

Κι' ο άνθρωπος μένει έμβρόντης μ' αυτή τη λογική.

Καθώς η κυρία στέκεται στο πεζοδρόμιο, περνάει ξυστά της ένας αμπλαούμπας, που κρατάει ένα καλάθι. Το καλάθι ντυπεί στο πόδι της κυρίας και της σκίζει την κάλσα.

— Απόσχετε! Άνθρωπε! Δεν βλέπεις μπροστά σου; Μου κατέστρεψες την κάλσα!...

Ο αμπλαούμπας στρέφει, βλέπει την καταστροφή και, απάθετος:

— Μπα, δεν είναι τίποτα. Μπαλάνεται...

Ο σύζυγος της κυρίας που άγνόραζε το γέρο, ακούει τα λόγια του αμπλαούμπας κι' έβαλλε σπινθήρα πλυσίαι και του τραβά ένα ναστούκι. Κι' ενώ εκείνος μένει έμβρόντης, ο σύζυγος με ιυνναιμία:

— Μπα, δεν είναι τίποτα. Ξεχνιέται!

Ο παρρητητής

— Δανγκώνει; — Δεν δανγκώνει. — Μπορώ να το γαϊδέψω; — Άκου λέει!... — Μπας και δανγκώνει; — Όχι, παιδί μου. Μη φοβάσαι. Δεν έχει περάσει άνθρωπος ποτέ!...

Ο νεαρός απλώνει το χέρι του να γαϊδέψει το σκυλί κι' εκείνο κάνει «γάου» και του τραβά μια δανγκώνα. Έντρομος ο νεαρός διαμαρτυρείται:

— Βρε τό παλινόσκυλο! Γιατί μου είπες, μπάρμπα, ότι δεν δανγκώνει;

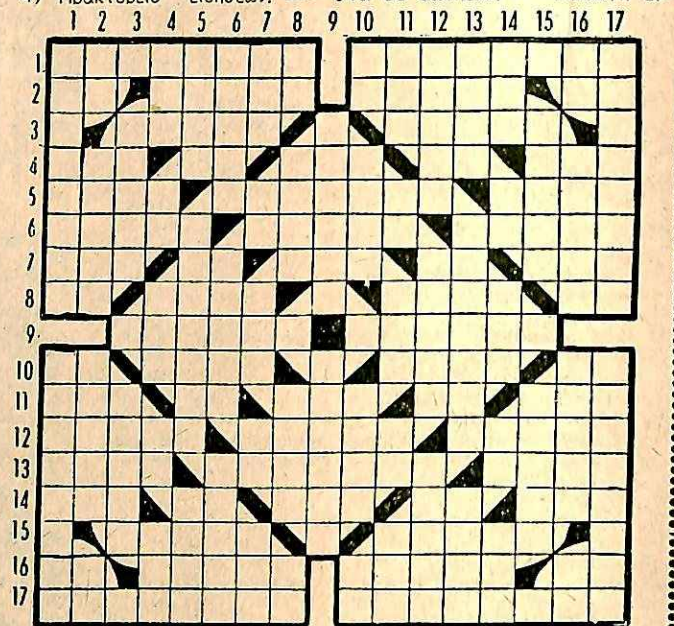
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 386

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Βυζαντινή ποιητορία.—Διάσημος Φλαμανδός ζωγράφος.
- 2) Άσθρο.— Πνευστό μουσικό όργανο.— Παρουσιάζουν κενά.— Άνθη.
- 3) Του άρέσει να πειράζει.— Μοιάζουν με το άλάτι της κουζίνας
- 4) Προακτορείο είδήσεων.—

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Ίερη πηγή.— Περίφημος Όλλανδός ζωγράφος.
- 2) Άσθρο.— Προορίζεται για ταυρομαχίες.— Μερικοί.— Ξενική άσπρις.
- 3) Θεά των άνοαίων.— Άνύμωια.
- 4) Σπόδο.— Προθέσεις (μπροστά σε φωνήν).— Κραυγή έν-

Προηγούνται αξιώματος.— Χωρίς να λείπει κανένα.— Άναφορική άντωνυμία.— Ναυτικό πα-οάγγελμα.

5) Πρωτεύουσα όμωνύμου ελληνικού νομού.— Λουτρόπολις.— Χωρίς την θέλησή του.

6) Δεν παρευρίσκονται.— Παράσιτο (καθώς).— Πέφτει τον χειμώνα.

7) Τελικός σύνδεσμος.— Ύπαρξις.— Καταστρεπτικό έντομο.— Άσθρο.— Κομωτής.

8) Δυό δμοια γράμματα.— Χρονικός σύνδεσμος.— Βάζουν τέμια σε μιά έκτασι.— Ποίησις εκλεκτή.

9) Οι έρωτευμένοι γαράζουν πάνω του τα όνομά τους.— Έπικρινόμο έοτετό.

10) Νότα.— Μέτρον βάρους (αίτ.).— Δέντρο που άναπατό νερό.— Στο άλόαδπο έχουν την αντίθετη σεία.

11) Άριθμητικόν.— Άναφορική άντωνυμία.— Λέξις από σπατιατικό όητό.— Δίφθογγος.— Ποταμός της Έλβετίας.

12) Μυθικός Βασιλεύς της Κρήτης.— Έντονη ψυχική όουή.— Φωνήν.

13) Έρωτηματική άντωνυμία.— Ντοπαλός (καθ.).— Βασίλειον της Άσίας

14) Όργανον αίσθήσεως.— Άνεοτοαυμένη πρόθεσις.— Κτητική άντωνυμία.— Τό όποιον.— Άστυνοικικό τμήμα των Άθηνών.

15) Φιλανθρωπικά ιδρύματα.— Ένονν πολλά κοινά γασακτιστικά.

16) Δυό δμοια σύμφωνα.— Άλλάζω.— Είνε άπαλή στην άφή.— Πρόθεσις

17) Άντωνυμία: αούού του είδους.— Περιονή της Έλλάδος.

βουσιασμού στο θέατρο.— Τα θέλωμε πάντα φρέσκα (καθ.).— Πρόθεσις και άσθρο (δμ.).

5) Άφιερωμένο στο Θεό.— Κάνει αύνά.— Πλάτυ.

6) Άπαραιτήτο σε μιά κομψή γυναίκα.— Νύμφη τών πηγών.— Όως του Σαίξπηρ.

7) Καλύπτουν τό ήμισυ της «Νάντης».— Φωνήν και σύμφωνο συνεχόμενα στο άλόαδπο.— Άρσινος (έν.).— Σύμφωνον.— Πρόθεσις.

8) Άναφορική άντωνυμία.— Έξυπηρετεί τίς συγκοινωνίες.— Άντικαθιστά παραλείπουμε όνομα.— Τροπικό έπίσημον.

9) Δεν παρουσιάζει κανένα κενόν.— Διδασκαλία.

10) Αλγυπτιακή θεότης.— Καμάρα.— Βοσκή.— 609.

11) Παραστέπει.— Άναφορική άντωνυμία.— Ιστορική άπάντησις.— Άγγλος συγγαφέας.— Γάλλος μυθιστοριογράφος.

12) Σπάει εύκολα.— Ήμερα.— Διοικητικό διαείδισμα.

13) Άριθμητικό (γεν.).— Ρήμα προσφιλές στους έρωτευμένους.— Διάνοια.

14) ... Ο Μπαρίεν: γνωστός ήθοποιός.— Άσθρο.— Πρόθεσις.— Νότα.— Δεν παρουσιάζουν άνωμαλίες.

15) Χρησιμοποείται από τους ναρικούς για την μεταφορά όγών.— Άποτελούν τομερό όπλο που δεν γορησιμοποίηθηκε με-νοί σήμεια.

16) Σύμφωνον.— Τμήμα της Μ Άσίας.— Ράνισμα (καθ.).— Υποθετικόν (άον.).

17) Κατανόσια.— Άναγοά-φουν ό τι έλέγθη σε μιά συνεδίασι.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

Ή λύσις του 385

στη σελ. 62

Παρουσιάζεται ο πατέρας της Βασιλικής

Μπήκε σκυφτός στη μεγάλη αίθουσα, φορώντας μια όλόχρονη στολή και προχώρησε σπριζόμενος στο χρυσό ραβδί του.

— Έξάφνα, με τη συνηθισμένη ιδιοτροπία του, σταμάτησε απότομα μπροστά σ' ένα όφικιο του Σεραγίου και τον ρώτησε:

— Ποιος είσαι σύ, μπρέ;

— Έκείνος, τρομοκρατημένος από τό άφινιδιαστικό ερώτημα του τυράννου, τάχασε και μόλις κατώρθωσε να ψελλίσει:

— Αφέντη μου είμαι ό...

— Άλλά δεν πρόλαβε να πη ποιος ήταν.

— Καλά, καλά, του άπάντησε ο Άλη πασάς.

Και άνάμεσα στον κόσμο τραβήξε προς τη νύφη που τον κυττούσε στα μάτια και όρθια τον περίμενε να πλησιάσει για να τό δώσει τό ωραίο λουλούδι που κρατούσε στο χέρι της.

Ο γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

— Ό γρηλάτος γαμπρός σπριζήθηκε τότε στο γυναικό μπρά-

Βασιλική Κονταξή

(Ή γόησσα που ήμέρωσε τον Άλη πασά)

— Πώς μπορείς να την πάρεις, του άπάντησε ο Δούκας άφου ό μεγάλος μας αφέντης, ό Άλη πασάς, την έκανε γυναίκα του; Για σκέψου καλά! Σήμερα έγινε ό γάμος και ή κόρη σου είναι τώρα άρχόντισσα! Δεν τάμαθες καλέ μου;

— Πώς; ρώτησε μ' έκπληξη ό γερο-Κονταξής. Ή κόρη μου άρχόντισσα; Είν' αλήθεια αυτό;

— Ναι... ναι... είν' αλήθεια! του άπάντησε ό Δούκας. Ή κόρη σου σήμερα έγινε Βασίλισσα στα Γιάννενα από δούλα που ήταν στην Πλησιδίτσα!...

— Ή κόρη μου δεν ήταν ποτέ δούλα! διαμαρτυρήθηκε ό Κίτσος Κονταξής.

— Ό Δούκας τότε, πήρε άυστηρό ύφος:

— Τέλος πάντων, τί θέλεις; Είναι περιττό να έπιμένεις. Γιατί πρέπει να καταλάβεις πως εύκολότερο είναι να σε πάρουν έσένα στην κρεμάλα, παρό να πάρης εσύ την κόρη σου από δώ μέσα!...

Του γέρου τα μάτια γέμισαν τώρα από δάκρυα. Έσκυψε τό κεφάλι του και ψιθύρισε:

— Παιδάκι μου... πολυαγαπημένο μου παιδί! Σε χάνω για πάντα!

Συγκινήθηκε τότε ό γραμματικός του Άλη και με καλύτερο τρόπο του είπε:

— Έλα δώ γέροντα! Έλα μέσα!

Ακολουθήσε με!

Και τον ώδηγησε σ' ένα θάλαμο του Σεραγίου και του είπε:

— Στάσου εδώ και περίμενε μιά στιγμή!...

Ο γερο-Κονταξής στάθηκε και κύταζε γύρω του μ' έκπληξη και θαυμασμό. Έπειτα ζήτησε τό ταπεινότερο καθίσμα κι' έκράση περιμένοντας να ιδη τί θ' άπογίνη.

Μέσα στην ευθύμη βοή των έορταστών του γάμου, στη μεγάλη αίθουσα άνοιξε μιά πόρτα και μπήκε ό γραμματικός του Άλη πασά. Στέφανος Δούκας. Δείχθηκε τό πλήθος των καλεσμένων, πλησίασε την ωραία νύφη και της είπε σιγανά ότι είχε να της άνακοίνωση κάτι μυστικά.

Ή Βασιλική έσκυψε τό κεφάλι της και ό Δούκας χωρίς να διατόση καθόλου της είπε πως ό πατέρας της είχε φτάσει εκείνη την ώρα στο Παλάτι και περίμενε σ' ένα από τα δωμάτια του Σεραγίου.

Ή Βασιλική άνοιξε τα μεγάλα μάτια του Σεραγίου.

— Έλα μέσα, γέροντα! Ακολουθήσε με! είπε ό Δούκας στον Κίτσο Κονταξή...

— Ό πατέρας μου; ψιθύρισε.

— Ναι... έκαμε σοβαρά ό Δούκας. Θέλει να σε ιδη για μιά στιγμή μόνο! Είνε μέσα και σε περιμένει!

Κάτι συνέβη τότε μέσα στην καρδιά της Βασιλικής. Ό πατέρας της γι' αυτήν, ήταν από καιρό, χαμένος. Είχε μάθει μόνο πως άπ' τη λύπη του είχε άπομονωθεί σ' ένα ύπογειο στο σπίτι τους στην Πλησιδίτσα και θαύματος έωντανός έτσι, μέσα σ' ένα λακκό, ζούσε σαν τρελλός!

Γι' αυτό, δοκίμαζε μεγάλη έκπληξη που μάθαινε έξάφνα πως ό δυστυχισμένος πατέρας της, έγκάτεψε τον τάφο του πώς ό Γίαννενα και τόλμησε να ζήτηση να υπη στο Παλάτι για να ιδη τη θυγατέρα του, χωρίς να ξέρη πως ή κόρη του ήταν εύτυχισμένη και παντρισμένη!...

— Δούκα! είπε άποφασιστικά ή Βασιλική στο γραμματικό του Άλη πασά. Σ' αυτή τη δύσκολη στιγμή σε παρακαλώ να με βοηθήσεις!

— Στις διαταγές σου, αφέντισσά μου! της άπάντησε σταθερά ό γραμματικός. Είμαι πρόθυμος να κάνω ό τι με διατάξεις!

— Ξέρεις καλά, του είπε ή Βασιλική, τί σημαίνει αυτό για μένα! Θέλω να ιδω άμέσως τον πολυαγαπημένο μου πατέρα. Σ' εμένα, που ποτέ δεν τον έβλεπα. Δεν είναι κακό αυτό; Σε παρακαλώ πολύ να με βοηθήσεις και να είσαι βέβαιος ότι ποτέ δεν θα ξεχάσω αυτή την πολύτιμη υπηρεσία σου.

— Ό πατέρας σου, αφέντισσά μου! της άπάντησε σταθερά ό γραμματικός. Είμαι πρόθυμος να κάνω ό τι με διατάξεις!

— Ξέρεις καλά, του είπε ή Βασιλική, τί σημαίνει αυτό για μένα! Θέλω να ιδω άμέσως τον πολυαγαπημένο μου πατέρα. Σ' εμένα, που ποτέ δεν τον έβλεπα. Δεν είναι κακό αυτό; Σε παρακαλώ πολύ να με βοηθήσεις και να είσαι βέβαιος ότι ποτέ δεν θα ξεχάσω αυτή την πολύτιμη υπηρεσία σου.

— Ό πατέρας σου, αφέντισσά μου! της άπάντησε σταθερά ό γραμματικός. Είμαι πρόθυμος να κάνω ό τι με διατάξεις!

— Ξέρεις καλά, του είπε ή Βασιλική, τί σημαίνει αυτό για μένα! Θέλω να ιδω άμέσως τον πολυαγαπημένο μου πατέρα. Σ' εμένα, που ποτέ δεν τον έβλεπα. Δεν είναι κακό αυτό; Σε παρακαλώ πολύ να με βοηθήσεις και να είσαι βέβαιος ότι ποτέ δεν θα ξεχάσω αυτή την πολύτιμη υπηρεσία σου.

— Ό πατέρας σου, αφέντισσά μου! της άπάντησε σταθερά ό γραμματικός. Είμαι πρόθυμος να κάνω ό τι με διατάξεις!

— Ξέρεις καλά, του είπε ή Βασιλική, τί σημαίνει αυτό για μένα! Θέλω να ιδω άμέσως τον πολυαγαπημένο μου πατέρα. Σ' εμένα, που ποτέ δεν τον έβλεπα. Δεν είναι κακό αυτό; Σε παρακαλώ πολύ να με βοηθήσεις και να είσαι βέβαιος ότι ποτέ δεν θα ξεχάσω αυτή την πολύτιμη υπηρεσία σου.

— Πώς μπορείς να την πάρεις, του άπάντησε ό Δούκας άφου ό μεγάλος μας αφέντης, ό Άλη πασάς, την έκανε γυναίκα του; Για σκέψου καλά! Σήμερα έγινε ό γάμος και ή κόρη σου είναι τώρα άρχόντισσα! Δεν τάμαθες καλέ μου;

— Πώς; ρώτησε μ' έκπληξη ό γερο-Κονταξής. Ή κόρη μου άρχόντισσα; Είν' αλήθεια αυτό;

— Ναι... ναι... είν' αλήθεια! του άπάντησε ό Δούκας. Ή κόρη σου σήμερα έγινε Βασίλισσα στα Γιάννενα από δούλα που ήταν στην Πλησιδίτσα!...

— Ή κόρη μου δεν ήταν ποτέ δούλα! διαμαρτυρήθηκε ό Κίτσος Κονταξής.

— Ό Δούκας τότε, πήρε άυστηρό ύφος:

— Τέλος πάντων, τί θέλεις; Είναι περιττό να έπιμένεις. Γιατί πρέπει να καταλάβεις πως εύκολότερο είναι να σε πάρουν έσένα στην κρεμάλα, παρό να πάρης εσύ την κόρη σου από δώ μέσα!...

Του γέρου τα μάτια γέμισαν τώρα από δάκρυα. Έσκυψε τό κεφάλι του και ψιθύρισε:

— Παιδάκι μου... πολυαγαπημένο μου παιδί! Σε χάνω για πάντα!

Συγκινήθηκε τότε ό γραμματικός του Άλη και με καλύτερο τρόπο του είπε:

— Έλα δώ γέροντα! Έλα μέσα!

Ακολουθήσε με!

Και τον ώδηγησε σ' ένα θάλαμο του Σεραγίου και του είπε:

— Στάσου εδώ και περίμενε μιά στιγμή!...

Ο γερο-Κονταξής στάθηκε και κύταζε γύρω του μ' έκπληξη και θαυμασμό. Έπειτα ζήτησε τό ταπεινότερο καθίσμα κι' έκράση περιμένοντας να ιδη τί θ' άπογίνη.

Μέσα στην ευθύμη βοή των έορταστών του γάμου, στη μεγάλη αίθουσα άνοιξε μιά πόρτα και μπήκε ό γραμματικός του Άλη πασά. Στέφανος Δούκας. Δείχθηκε τό πλήθος των καλεσμένων, πλησίασε την ωραία νύφη και της είπε σιγανά ότι είχε να της άνακοίνωση κάτι μυστικά.

Ή Βασιλική έσκυψε τό κεφάλι της και ό Δούκας χωρίς να διατόση καθόλου της είπε πως ό πατέρας της είχε φτάσει εκείνη την ώρα στο Παλάτι και περίμενε σ' ένα από τα δωμάτια του Σεραγίου.

Ή Βασιλική άνοιξε τα μεγάλα μάτια του Σεραγίου.

— Έλα μέσα, γέροντα! Ακολουθήσε με! είπε ό Δούκας στον Κίτσο Κονταξή...

— Ό πατέρας μου; ψιθύρισε.

— Ναι... έκαμε σοβαρά ό Δούκας. Θέλει να σε ιδη για μιά στιγμή μόνο! Είνε μέσα και σε περιμένει!

Κάτι συνέβη τότε μέσα στην καρδιά της Βασιλικής. Ό πατέρας της γι' αυτήν, ήταν από καιρό, χαμένος. Είχε μάθει μόνο πως άπ' τη λύπη του είχε άπομονωθεί σ' ένα ύπογειο στο σπίτι τους στην Πλησιδίτσα και θαύματος έωντανός έτσι, μέσα σ' ένα λακκό, ζούσε σαν τρελλός!

Γι' αυτό, δοκίμαζε μεγάλη έκπληξη που μάθαινε έξάφνα πως ό δυστυχισμένος πατέρας της, έγκάτεψε τον τάφο του πώς ό Γίαννενα και τόλμησε να ζήτηση να υπη στο Παλάτι για να ιδη τη θυγατέρα του, χωρίς να ξέρη πως ή κόρη του ήταν εύτυχισμένη και παντρισμένη!...

— Δούκα! είπε άποφασιστικά ή Βασιλική στο γραμματικό του Άλη πασά. Σ' αυτή τη δύσκολη στιγμή σε παρακαλώ να με βοηθήσεις!

— Στις διαταγές σου, αφέντισσά μου! της άπάντησε σταθερά ό γραμματικός. Είμαι πρόθυμος να κάνω ό τι με διατάξεις!

— Ξέρεις καλά, του είπε ή Βασιλική, τί σημαίνει αυτό για μένα! Θέλω να ιδω άμέσως τον πολυαγαπημένο μου πατέρα. Σ' εμένα, που ποτέ δεν τον έβλεπα. Δεν είναι κακό αυτό; Σε παρακαλώ πολύ να με βοηθήσεις και να είσαι βέβαιος ότι ποτέ δεν θα ξεχάσω αυτή την πολύτιμη υπηρεσία σου.

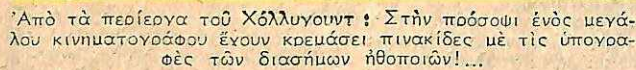
— Ό πατέρας σου, αφέντισσά μου! της άπάντησε σταθερά ό γραμματικός. Είμαι πρόθυμος να κάνω ό τι με διατάξεις!

— Ξέρεις καλά, του είπε ή Βασιλική, τί σημαίνει αυτό για μένα! Θέλω να ιδω άμέσως τον πολυαγαπημένο μου πατέρα. Σ' εμένα, που ποτέ δεν τον έβλεπα. Δεν είναι κακό αυτό; Σε παρακαλώ πολύ να με βοηθήσεις και να είσαι βέβαιος ότι ποτέ δεν θα ξεχάσω αυτή την πολύτιμη υπηρεσία σου.

— Ό πατέρας σου, αφέντισσά μου! της άπάντησε σταθερά ό γραμματικός. Είμαι πρόθυμος να κάνω ό τι με διατάξεις!

— Ξέρεις καλά, του είπε ή Βασιλική, τί σημαίνει αυτό για μένα! Θέλω να ιδω άμέσως τον πολυαγαπημένο μου πατέρα. Σ' εμένα, που ποτέ δεν τον έβλεπα. Δεν είναι κακό αυτό; Σε παρακαλώ πολύ να με βοηθήσεις και να είσαι βέβαιος ότι ποτέ δεν θα ξεχάσω αυτή την πολύτιμη υπηρεσία σου.

— Ό πατέρας σου, αφέντισσά μου! της άπάντησε σταθερά ό γραμματικός. Είμαι πρόθυμος να κάνω ό

Μία βραδυά στο «Άμλετ»

Τὸ Χάλλουγουντ, πρὸς ὅλη τὴν φαινομένην εὐτυχίαν του, εἶνε ἡ πρὸ σκληρῶν πόλεων τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ, χωρὶς καλλιτέχνην κατάρτισιν καὶ χωρὶς ταλέντο, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ κἀν τιποτα. Μὴν ἀκούει αὐτὰ πού διαδίδονται, ὅτι οἱ σκηνοθέτες μαζεύουν τοὺς ἠθοποιούς ἀπὸ τοὺς δοδόμεους. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ κομπάρσοι πού χρησιμοποιοῦνται στὰ «πλήθη» τῶν ταινιῶν, καὶ αὐτοὶ περάσουν

Στην άκρη του υπάρ, μι
ρελλή παρέα τραγουδάει. Ό
υπόδος μας, πια δείχνει α
έμεσα στους άλλους και δυ
έους 25 περίπου χρόνων,
είναι οι υιοί του Σαρλά, ό
είνουν και ό Τσάφου. Ό
εύτερος έχει το ίδιο μικρό
νομα με τον μεγάλο ήθο
τοιο. Τόν φωνάζουν μάλι
τα Τσάρλυ «τζούνιορ». Α
είναι τα μεγάλα παιδιά
ου, γιατί έχει και άλλα. Ή

...σαν Μανκιεβίτς, κάτοικος
... Χόλλυγουντ, δεν κατά-
...σε μια μέρα να λύση κα-
... πρόβλημα γεωμετρίας.
...φού, λοιπόν, προσπάθησε
... κάκου, στο τέλος έγρα-
... στο μεγάλο μαθηματικό
...ιστάρι, ζητώντας τη βοή-
...α του! Κι εκείνος, αντί
...θυμωμένη, της έκανε προθυ-
...τη χαρι που του ζητούσε.
...πεντακάτις. Θύμωσε πολύ
...ι μάλλον τη μαθήτριά ο
...θηγμένη της...

"Ήθελε νά... αδυνατίση!

— νὰ κάνω τώρα;
— Κλεῖσε τὸ ἓνα μάτι σου.

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΤΟ αυτοκίνητο έκοψε την ταχύτητά του στη διασταύρωση. Ο Μαξίμ ρώτησε: —Θέλεις όπωσδήποτε να σε πάω στο σταθμό;

—Ναί, απάντησε η Ζιζέλ. Να σταμάτησε όμως σε κάποια απόσταση από την έξοδο των επιβατών, γιατί δεν θέλω να με αναγνωρίσει κανείς μαζί σου...

Όταν λοιπόν το αυτοκίνητο στάθηκε κοντά στο σταθμό, η Ζιζέλ πήδηξε άμέσως έξω, καληνύχτισε βιαστικά το Μαξίμ και διευθύνθηκε προς το εσωτερικό του, ενώ η κόρυσά απομακρυνόταν.

Ύστερα από τον πυρετό που την έκαιγε άδικα από τότε που τον είχε παντρευτεί, παραξενεύθηκε που ένοιωσε μια ανακούφιση, καθώς δεν έβλεπε πια το πρόσωπο και δεν άκουε τη φωνή εκείνου που για χάρη του είχε διακινδυνεύσει ασυλλογιστά ό,τι πιο πολύτιμο έχει στον κόσμο μια γυναίκα: το παιδί της.

Ο σταθμός του Λεσκάρ, όπου σταματούσαν μερικά έξπρες, δεν ήταν φωτισμένος κι ούτε υπαλλήλοι, ούτε επιβάτες φαίνονταν μέσα σ' αυτόν...

Ένα τέταρτο της ώρας αργότερα βρισκόταν στο σπίτι της. Άνοιξε με το κλειδί της την έξωπορτα και μπήκε στο δωμάτιο, όπου κοιμόταν

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Και τον άφινε ώρες ολόκληρες μόνο με τη Ζιζέλ, έχοντας απόλυτη εμπιστοσύνη στη γυναίκα του. Άλλωστε η συμπεριφορά του Μαξίμ ήταν άψογη. Μπορεί να πή κανείς ότι η Ζιζέλ ήταν εκείνη που τον προκαλούσε, αφήνοντας τον εαυτό της να παρασύρεται από μια ασυναίσθητη κοκεταρία.

Πρόσεξε τότε ότι κι εκείνος άρχισε σιγά-σιγά να περνά το χέρι του γύρω στη μέση της, δίδοντας από απροσεξία...

Ένα απόγευμα, που η Ζιζέλ ήταν δακρυσμένη όταν ήρθε να την επισκεφθεί ο Μαξίμ, ο νέος τη ρώτησε με ενδιαφέρον τί της συνέβαινε.

Είχε προτείνει στο Ζιλμπέρ να πάνε για καμιά-δυο μέρες κοντά στη θάλασσα κι εκείνος της το άρνηθηκε...

—Κι αν σε πείναίνα εγώ; της πρότεινε ο Μαξίμ, χαμηλόφωνα. Θα μπορούσαμε να φύγουμε μιά Κυριακή πρωί για το Μπίαρριτ.

Εκείνη τον κύτταξε παραξενεμένη. —Θέλεις; τη ρώτησε ψιθυριστά κοντά σ' αυτή της.

Εκείνη έκλεισε τα μάτια της. Μιά ολόκληρη ημέρα μόνη μαζί του! Γιατί να σκεφθεί περισσότερο; Ο Μαξίμ πλησίασε το πρόσωπό του στο δικό της, κόλλησε τα χείλη του στα δικά της και κατάλαβε πως δεχόταν.

ΤΟ ΕΞΕΠΡΕΣ 831

ό άνδρας της. Άναψε το φως.

—Ήρθες, αγάπη μου; της είπε ο Ζιλμπέρ. Γιατί τόσο αργά;

Η Ζιζέλ μη ξέροντας τί ν' απαντήσει, τον πλησίασε σιωπηλά, ταραγμένη που είχε ξαναβρεθεί στο οικογενειακό περιβάλλον, απ' το οποίο είχε δραπετευτεί για μία ολόκληρη μέρα.

—Δεν με φίλας; παραξενεύθηκε ο Ζιλμπέρ. Πόσο θάθελε η Ζιζέλ να πησιν στην άγκαλιά του, να κλάψιν πάνω στο στήθος του...

—Η μητέρα σου είχε έρθει να σε παραλάβει απ' το σταθμό; τη ρώτησε ο Ζιλμπέρ.

—Καί βέβαια! Όπως κάθε Κυριακή... του απάντησε η Ζιζέλ μ' έναν κόμπο στο λαιμό.

Δεν θα μπορούσε όμως να προχωρήσει άλλο στα ψέμματα, γι' αυτό ρώτησε:

—Μου έπιτρέπεις, Ζιλμπέρ, ν' ανέβω για λίγο στο δωμάτιο του Άλαίν; Δεν τόχω δη είκοσιτέσσερες ολόκληρες ώρες το μικρούλι μου...

Ετρεξε κι' έσκυψε πάνω από το κρεβάτι όπου ο γιός της κοιμόταν σαν άγγελουδι κι ένας λυγμός της ξέφυγε στη σκέψη ότι, για ένα καπρίτσιο της, είχε διακινδυνεύσει το μέλλον του παιδιού της...

★ Η Ζιζέλ είχε παντρευθεί με το Ζιλμπέρ ύστερα από μια σύντομη γνωριμία τους σε κάποιο φιλικό σπίτι. Ήταν είκοσι χρόνων, όρφανη κι' εκείνος, ένας σοβαρός νέος, ευγενικός, με καλή καρδιά και πλούσιος. Ο Ζιλμπέρ είχε χτήματα και μία μεγάλη βίλλα στο Λεσκάρ, όπου συμφώνησαν να εγκατασταθούν μόνιμως. Η Ζιζέλ έβλεπε τη ζωή της εκεί σαν έναν συνεχή παραδεισισμό... Ήταν τόσο εύτυχισμένη!

Όπου ήρθε ο κόρος. Πόσο θα την ευχαριστούσε κάτι πιο λίγο αναπαυτικό, αλλά καινούργιο!... Γι' αυτό αντίκρισε με άπειρη χαρά, ένα πρωί, τον καινούργιο τους γείτονα το Μαξίμ Λερμιά.

Της φάνηκε περισσότερο νέος από ό,τι ήταν, περισσότερο άψαλτος, κομψός και ευγενικός. Όσες φορές πήγαινε τα βράδια ν' άκουση ραδιόφωνο μαζί τους η Ζιζέλ ένοιωσε τον εαυτό της πιο χαρούμενο και πιο όμορφο.

Ο Ζιλμπέρ τον δέχθηκε με άνοιχτη άγκαλιά.

Τώρα ξανάφερνε στη μνήμη της όλες τις λεπτομέρειες αυτής της τρέλλας της. Ένα ρίγος διέτρεξε όλο της το σώμα και μουρμούρισε:

—Και όμως δεν ήθελα να απατήσω τον καλό μου Ζιλμπέρ! Είχα επιθυμήσει μόνο να διασκεδάσω λιγάκι...

★ Όταν ξύπνησε το πρωί, η Ζιζέλ άκουσε τα εύθυμα ξεφωνητά του γιου της που έπαιζε με τη νταντά του κι' έπειτα τις κουδέντες του Ζιλμπέρ, που έφευγε για να μεταφέρει το γάλα του αγροκτηματός στην πόλη. Βιάστηκε να ντυθεί για να προλάβει να του πη μία καλημέρα, αλλά μόλις κατέβηκε και μπήκε στο γραφείο του, ο Ζιλμπέρ είχε φύγει. Από το άδειανό φλυτζάνι του καφέ, και την άνοιχτη έφημερίδα που βρισκόταν πεταμένη στο πάτωμα, η Ζιζέλ κατάλαβε ότι ο άνδρας της είχε ξυπνήσει πολύ πρωί και είχε μείνει στο γραφείο του διαβάζοντας τα νέα της ημέρας. Έσκυψε να σηκώσει την έφημερίδα και καθώς την έπιανε, η ματιά της έπεσε πάνω σ' έναν τίτλο: «Ένα έξπρες συνεκρούσθη με ένα νοσοκομειακό τρέινο. Δύο νεκροί και πολλοί τραυματίαι». Από κάτω, μισή στήλη περιέγραφε λεπτομερώς το δυστύχημα. Την προηγούμενη, το έξπρες 831 είχε συγκρουσθή μ' ένα τρέινο που μετέφερε ασθενείς στην πρωτεύουσα. Χρειάστηκαν 4 ώρες για να ελευθερωθεί η γραμμή.

Το αίμα παγώσε μέσα στις φλέβες της Ζιζέλ. Το τρέινο αυτό ήταν εκείνο που θα έπρεπε να είχε πάρει, αν είχε πάει σ' αυτής της μητέρας της. Η άμαξοστοιχία που δεν είχε φτάσει στο Λεσκάρ, ήταν αυτή που είχε λησμονήσει ότι είχε πάρει. Το έξπρες 831—το δικό της—κείτοταν από βράδυ μέσα σε μία χοράδρα και κανένα άλλο τρέινο, έπειτα απ' αυτό, δεν είχε φτάσει πια στο Λεσκάρ, έφθον η γραμμή ήταν κλεισμένη...

Για πολλή ώρα κυττούσε σαν χαζή την έφημερίδα και τα γραμμάτια χορεύαν μπροστά στα μάτια της. Ο Ζιλμπέρ άσφαλώς θα είχε διαβάσει την είδηση, και θάξερε τώρα ότι η γυναίκα στην όποια είχε δώσει όλη του την εμπιστοσύνη και την αγάπη του, του είχε πη ψέμματα. Πανικόβλητη, με μιάν ασυλλόγιστη χειρονομία διπλώσε την έφημερίδα και έτρεξε να την πετάξιν

μέσα στο φουρνέλο της κουζίνας.

★ Πέρασαν για τη Ζιζέλ ημέρες άσπης γραπτης αγωνίας. Όσοσο τίποτ από τη συμπεριφορά του Ζιλμπέρ δεν δικαιολογούσε τους φόβους της κι' είχε άρχισει να συγχίζη όταν ένα πρωί η νταντά του γιού της ή Έμμα παρουσιάσθηκε μπροστά της κι' με ύφος προκλητικό της είπε:

—Έχω ανάγκη από 50 χιλιάδες φράγκα. —Πού να βρώ ενώ αυτό το ποσό της απάντησε η Ζιζέλ παραξενεμένη.

—Η Έμμα την κύτταξε με κακία και είπε:

—Μη ξεχνάτε ότι βρήκα μέσα στο φουρνέλο εκείνη την έφημερίδα που γράφει για τη σύγκρουση των τρενών και τη σύλωση...

Η Ζιζέλ χλώμιασε και τραύλισε:

—Μα είναι παλιά. Γιατί δεν την πετάς;

—Γιατί σκέφτηκα πως πιθανό να ενδιαφερόνταν να τη διαβάσει ο κύριος...

—Όχι, αποκρίθηκε η Ζιζέλ, αναστενάζοντας κι' έπεσε σε μία πολυθρόνα.

Συντριμμένη η Ζιζέλ ξέσπασε σε λυγμούς. Τότε ένα χέρι, το χέρι του Ζιλμπέρ που παρουσιάσθηκε ξαφνικά, της χάρωσε το σκυμένο της κεφάλι και της είπε:

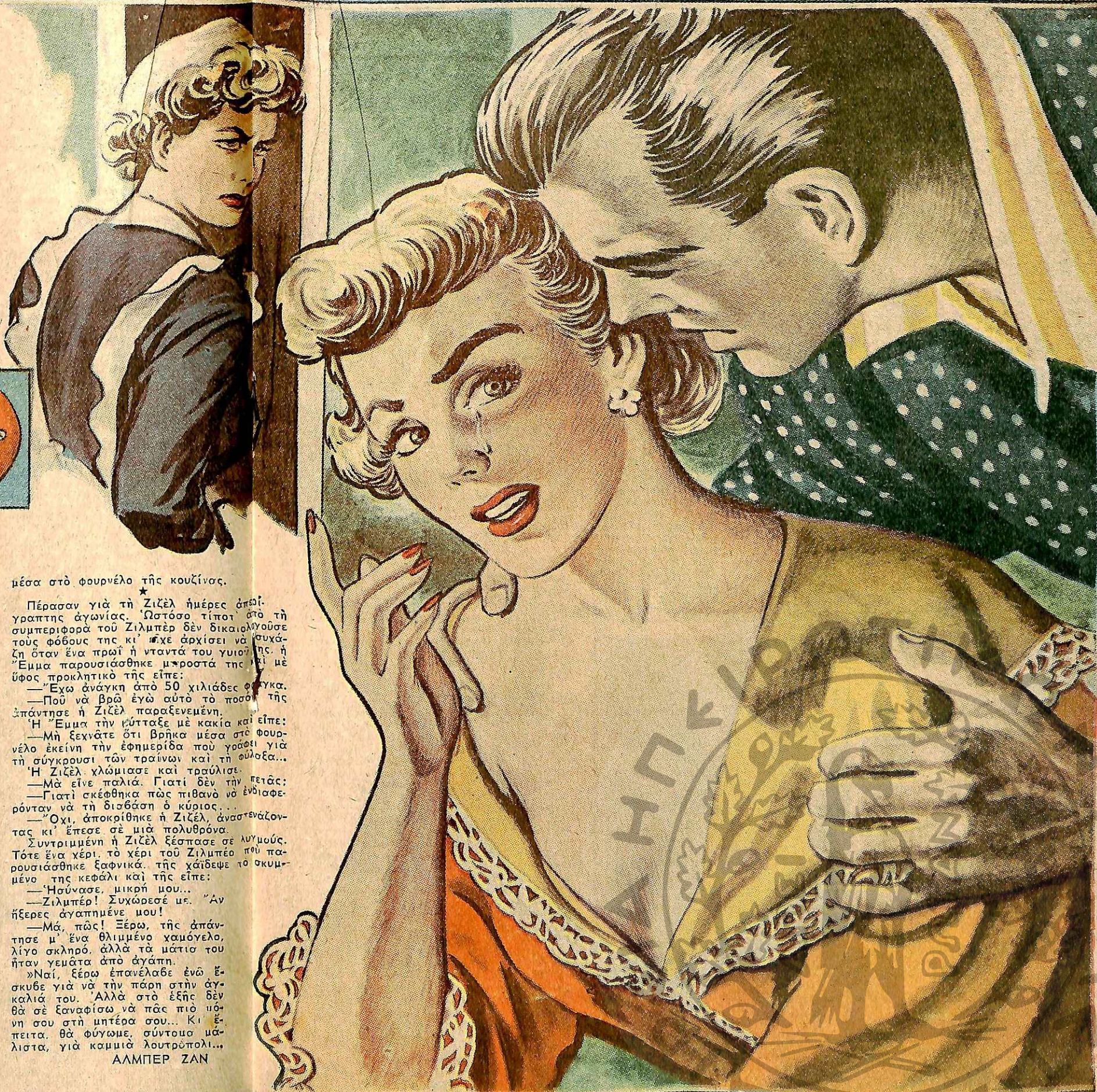
—Ήσυχνα, μικρή μου...

—Ζιλμπέρ! Συχώρεσε με. Άν ήξερες αγαπημένε μου!

—Μά, πώς! Ξέρω, της απάντησε μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο, λίγο σκληρό, αλλά τα μάτια του ήταν γεμάτα από αγάπη.

»Ναί, ξέρω επανέλαβε ενώ έσκυβε για να την πάρη στην άγκαλιά του. Άλλα στο έξης δεν θα σε ξαναφίσω να πας πιο ύστερα σου στη μητέρα σου... Κι' έπειτα, θα φύγω με σύντομο μάλιστα, για καμιά λουτρόπολη...

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Η Βαβίλιββα του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Η Φράγκα παρακαλεί όλους να είναι επιεικείς με τη φοιχτή Ζουανέττα, πούνη πιά αποκάλυψη σ' όλων τα μάτια. Ο λόγος είναι, ότι η εγκληματική αυτή κρεοή, είναι υπέρτα του Ροβέρτου, του αγαπημένου της μικρής ντέ Ροσβέλ. Γι' αυτό, ο διευθυντής της αστυνομίας Ζερβαί, δέχεται να μη την συλλάβει και να την περιορίσει μόνο στο δωμάτιό της. Σε λίγο όμως, μπαίνουν οι αστυνομικοί κι ο Ανδρέας ντ' Αβελύ στο δωμάτιο της δολοφόνου, και βρίσκουν το παράθυρό της ανοιχτό και μια ανεμόσκαλα κολλημένη στο περβάζι. Η Ζουανέττα, βοηθούμενη από έναν παραδοξότατο υπηρέτη του μεγάρου, τον Λάζαρο, που τον έχει δωροδοήσει, έχει διαφεύγει!... Την κυνηγάει, αλλά δεν τη βρίσκουνε.

61ον —Και η δικαιοσύνη θα μάλα κάσσει αναγκαστικά, όταν εμείς, που αποτελούμε το συγκρότημα των μορτύρων της κατηγορίας, πάψουμε να πιέζουμε με το συντοπιτικό βάρος μας τη Ζουανέττα...

—Δε θα το κάνετε αυτό! φώναξε με αγανάκτηση ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν.

«Η βαρώνη Γιάκουμπσεν κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι της.

—Θα το κάνουνε, μουμούρισε, γιατί θα πρέπει να το κάνουνε... Γιατί η Ζουανέττα, με την ιδιότητα της υπέρσας του αγαπημένου σ' όλους μας Ροβέρτου, κρατάει στα χέρια της το πιο μεγάλο άτου. —Εγώ, μία φορά, δεν πρόκειται να την κατηγορήσω για ό,τι μούκανε... Τη συγχωρώ!...

Ολοι γυρίσανε προς το μέρος της Ναδίας πούνη μίλησε. Αύθρομητα, η Τερέζα κι' η Φράγκα την άγκαλιάσανε. Η μία δεξιά, η άλλη αριστερά.

—Μαυά... Καλή μας υπτέρα!... ψιθύρισε η Τερέζα κλαίγοντας.

—Δεν έχω καμμία κακία μ' αυτή τη γυναίκα... συνέχισε η κόμπωσα ντέ Ροσβέλ.

—Υστερ' από τόσα που σούκανε... άπόρρησε η Βαρόνη Γιάκουμπσεν.

—Δεν κατάφερε να μου κλέψει την ευτυχία που ζητούσα από το Θεό — να εσ-ναϊδω τις κόρες μου, και να πεθάνω στην αγκαλιά τους!

—Ωστε, θα την άφισετε άτιμωρήτη τη δολοφόνου σας; άπόρρησε ο εισαγγελέυς.

—Αδιαφορώ για την ανθρώπινη τιμωρία της... Άς την τιμωρήσει ο Θεός... Άν, μάλιστα, η τιμωρία της πρόκειται να πληγώσει το λατρευτό μου κορίτσι, τη Φράγκα μου, στο πρόσωπο του νέου πού άγαπάει, τότε ένας λόγος άκόμα η Ζουανέττα να μην τιμωρηθή...

—Μητερούλα μου!... Χουρή μου ητερούλα!... ψιθύρισε η Φράγκα, άγκαλιάζοντας την κόμπωσα ντέ Ροσβέλ με λυγμούς.

—Το νέο που αγαπάς, μικρή μου Φράγκα, τον αγαπάω κι' εγώ το ίδιο... τη βεβαίωσε τρυφερά η Ναδία. Δεν είναι ποτέ δυνατό, λοιπόν, να έπιδαρύνω με τ' ν κατηγορία μου τη γυναίκα που θα του παρουσιάσασθαι σαν υπτέρα του...

—Γι' αυτό, δεν πρέπει να παρουσιαστή! φώναξε ο κ. Ζερβαί. Πρέπει να την έμποδίσουμε με κάθε τρόπο νάχη έπαφή μαζί του, να τον δει, να του μιλήσει...

—Για να το πετύχουμε αυτό, είπε κουτώντας μελαγχολικά το κεφάλι του ο Αντρέας, πρέπει να τη βρούμε, να την πιάσουμε...

—Τι κυκεών! φώναξε η Βαρόνη Γιάκουμπσεν.

—Τι μας έκανε, άδερφούλα μου!... Εσ-νάπη η Τερέζα στη Φράγκα με τρυφερά μνησικακία.

—Μην την πικράνετε τόσο πολύ την άδερφή σου, Τερέζα... είπε σιγά η Ναδία, άγκαλιάζοντας τη μικρή της κόρη. Άλλωστε, από την ύποθεσι αυτή, που την προκάλεσε η καλωσύνη της, πρώτα αυτή θα βγεί χαμένη!... Ο δικός της άρραβωνιαστικός πρόκειται να πληγωθή βαθεία από την ά-

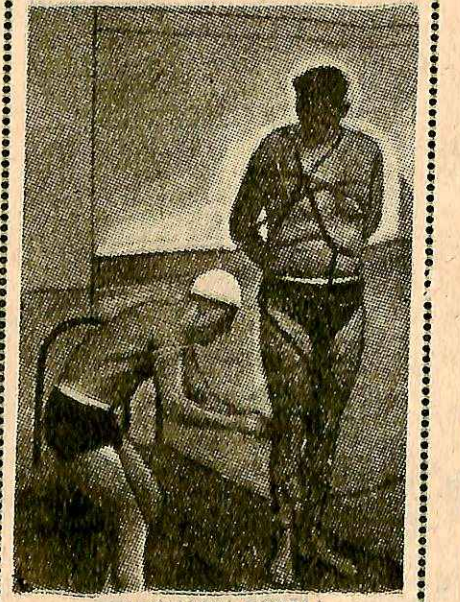

ποκάλυψη ότι η υπτέρα του είναι τέτοια φοι-κλή δολοφόνου!...

Μέσ' στη δραματική ήσυχία που ακολούθησε αυτά τα λόγια, άκούστηκαν οι λυγμοί της Φράγκας πούκλαιγε στην άγκαλιά της υπέρσας της...

Ελευθερος

«Άπληστη να συντομώμη όσο γινότανε πιο πολύ το χρόνο που τη γύριζε από τον αγαπημένο της έγγονό, η Παυλίνα, μίαν ολοκληρω ήρα νωρίτερα από ό,τι της είχε πει ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν βρισκότανε στο Μαλός και τρέμοντας από τη συγκίνηση, στεκόταν όρθια στη μέση ενός μικρού θαλάμου που γρησίμνε σά δωμάτιο άναμο-νής μέσα στην τρυμερή φυλακή. Δεν ήτανε μικρή η ευτύχια της! Θάβλεπε το «γυιό» της, θα παρακολουθούσε με συγκίνηση και

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΒΟΥΤΙΑ

«Ο Άμερικανός κολυμβητής Τζέιμς Γου-ίδερς, έπιτυγνάνει ένα πραγματικό ά-θλο βουτώντας στη θάλασσα, δεμένος χειροπόδα από έναν όποιονδήποτε θε-ατή που παρακολουθεί το επικίνδυνο τολμήμα του. Ο Γουίδερς μόλις φτάσσει στο βυθό, απάλλασσεται άπ' τα βεσμά του και ύστερα από τρία, τέσσερα και πολλές φορές πέντε λεπτά αναβάνει εσ-νά στην επιφάνεια, κρατώντας το σχοι-νί με το οποίο ήταν δεμένος.

στοργή τα βήματά του στην κανούργια ζωή, την έλευθερο, θα τον έπαινε μαζί της, τρσβώντας τον μέσα από τους φει-χτούς αυτούς τοίχους, όπου, τον είχε ε-ναίτια φυλακίσει μία σκληρή κι' άδικη κα-τηγορία... Η καλή γυναίκα γεμάτη συγκίνηση κι' άδηνουσία, κούταζε σά κάθε στι-γμή το ρολόι της, μετρώνοντας τα δευτερόλε-πτα που προχωρούσανε τόσο άργα, τόσο έκνευριστικά, τόσο άπρόθυμα, προς τη με-γάλη στιγμή...

Επί τέλους, ένα γρήγορο νεανικό βήμα άντήνησε στα πλακάκια του διαδρόμου, η πόρτα άνοιξε άπότομα κι' ο Ροβέρτος δί-χτηκε στην άγκαλιά της.

—Μαυά! Έσεις εδώ... ψιθύρισε.

Λεπτός ο εισαγγελέυς —του τη χρω-στουσε άλλωστε αυτή τη λεπτότητα, ύστε-ρα από τις ταλαιπωρίες που του είχε έπι-βάλει άναίτια η δικαιοσύνη...— τον είχε στείλει μόνο του χωρίς ν' άφισει να τον συνοδέψει κανείς. Κι' έτσι, ο νέος βρέθηκε μόνος του, σά μίαν έγκάρδια συνάντηση με τη γρηά εκείνη κυρία που τον λάτρνε πιο πολύ κι' από παιδί της...

Η Παυλίνα γένιζε το πρόσωπό του με φίλια και δάκρυα.

—Ναι, εγώ είμαι, παιδάκι μου... του είπε με φωνή σδυμένη από την ταραχή της. Εγώ... «Ησθα να σε πάρω να σύνο-με μακριά από αυτό το καταραμένο μέρος, που γεμίζει τη λεπτή ψυχή σου με φόβο και τρυμαγτικές άναμνήσεις...

Τον κούταξε λίγη ώρα. Της φάνηκε γλω-μός, άδύνατος... Χάιδεψε τα σγουρά του, άνακατωμένα μαλλιά, πέρασε τα δαγύλια της που τρέμανε άπάνω από τα λιπόσαρ-κα μάγουλά του, και συνέχισε:

—Όσο βρισκόμαστε εδώ μέσα, θα φο-δάμαι μήπως σά κάθε στιγμή έρθουνε να σά πάρουν από μέσα... Δεν θα το καταφέ-ρουν όμως πιά!... Μόνο πεθαμένη θα μ' ά-ναγκάσουνε να σ' άφίσω...

Συγκινημένος βαθεία από τον τόνο της ελικοίνειας που δονούσε τη φωνή της, ο Ροβέρτος έσκυψε και της φίλησε το κέρι. Εκείνη τον τράβηξε δυνατά, άποφασιστι-κά προς την έξοδο:

—Ελα!... Γρήγορα... Γρήγορα... του είπε.

Και τον παρήσυσε προς την πόρτα: προς την έλευθερία, προς τη ζωή...

Ο Ροβέρτος την άκολουθούσε, βαυπωμέ-νος, έκστατικός. Έκπληκτος χωρίς να ξέει γιατί τον άφισαν έλευθερο, το ίδιο όπως είχε μείνει έκπληκτος όταν τον είχανε πιά-σει... Δεν καταλάβαινε τίποτε από όσα του συνέβαιναν. Στη φυλακή δεν του είχανε πύ τίποτα σχετικά με την άποφυγή του, μόνο τον είχανε καλέσει να ύπογραψή το άπαραίτητο πρακτικό. Το ύπόγραψε ηγα-νικά με την πέννα του πούτρεμε και άέ-σως του είπανε ότι ήταν έλευθερος...

Ελευθερος! Μία μικρή λεζούλα με τέσ-σερες συλλαβές πούκλεινε όμως μία τόσο μεγάλη τόσο άπέραντη σημασία!... «Ηταν έλευθερος, να τρέξει, να πηδήξει, ν' άντιπνεύ-ση τον καθαρό άέρα του ύπαιθρου, σαν ά-πλό πλάσμα της ζωής, σαν τσ πουλιά, σαν τα έντομα σαν τους ευτυχισμένους ανθρώ-πους, που είτε στα μαρμαρίνα μέγαρα σαν άριστοκράτες, είτε κάτω από τις γέφυρες του Σηκουάνα σαν άλγτες έξορνε να χαίρουνται το μεγάλο, το άσύγκριτο ά-γαθό της έλευθερίας!...

Σά μία στιγμή ο φτωχός νέος πηδύξε άπόρρητα από το νέος της άνυπαρξίας έ-νός άποτρόπιου κανκελόφαρχτου κελλιάου, στην άγκαλιά της Παυλίνας Γιάκουμπσεν, της στοργικής γυναίκας που τον αγαπούσε σαν παιδί της!... Το άπότομο αυτό πηδή-μα από το πυκνό σκοτάδι στο πιο άπλετο φώς τον έκανε, μόλις πέρασε, το κατόπλι της φυλακής, να νιώσει μία ζάλη... «Ω-που να το καλοκατάλαβη όμως βρέθηκε μέσα σ' ένα άμάξι με την Παυλίνα Γιά-κουμπσεν στο πλάι του... Και τα έκθα-στικά μάτια της Βαρόνης, που το φώτιζε

τώρα η μεγάλη ευτυχία που ξεχειλίζει στην ψυχή της, τάνοιωσε καρφωμένα άπάνω του, ενώ το νέρι της έσπινγε με λατρεία το δι-κό του... Και όσο το άμάξι προχωρούσε, η βαρώνη άκούσε να τ' διηγείται όσα έπρε-τε εκείνος να μάθι: Του είπε με ποιόν τρό-πο ο Άντρέας είχε συναντήσει τη φτωγιά Ναδία στη Γουάνα, πώς την είχε πάρει μαζί του κι' είχανε γυρίσει οι δύο τους στην Έλβετία, και πώς η ευτυχία της Τε-ρέζας, μόλις είδε τον αγαπημένο της άν-τρα, την έκανε να εαναδοθί το λογικό της, έσκισε τα βαθεία σκοτάδια που μέσα τους παράδερνε ως τότε σά ζωντανή νεκρή, και της έδωσε μεμιάς την ψυχική λατρεία... Του μίλησε άκόμα για τη βεβαίωση πούκανε ά-μέσως υλις βοήκη τα λογικά της η Τερέ-ζα στον εισαγγελέα, για την άπόλυτη ά-θωότητά του —βεβαίωση πούνη για φυσι-κό της άποτέλεσμα την άμεση άπελευθερώ-σιν του... Και στο τέλος, με άπειρη λεπτό-τητα και συγκινητική προσοχή, θέλοντας να πληροφορηθή το νέο για όλα τα θλιβε-ρά περιστάτικά πρίν φάσσουνε στο μέγα-ρο, όπου τίποτα πιά δεν βάπρεπε να τα-ράξη την ήρεμη και γαλήνια όμοιομορφία της ευτυχίας τους, του διηγήθηκε το έγκλη-μα της Ζουανέττας. Του είπε πώς πραγμα-τικά —όπως το είχε μαντέψει κι' η Φρά-γκα— η ύπουλη αυτή γυναίκα είχε κλέψει τη θέσι της πραγματικής μαρκησίας δι-πλά στους δικούς της, και, γενικώτερα, στη ζωή, και ότι αυτή ήταν εκείνη πούνη άποπειραθή να σκοτώσει την Τερέζα, για να της αρπάξει τα έκτατομύρια του δόν Ζοζέ ντέ Σάντα Κρουζ...

Ο Ροβέρτος άκουγε με φοική άνυπόκρι-τη την άλυσίδα όλων αυτών των τόσο άπί-θανων «σε σύλληψι και έκτέλεσι έγκλημά-των από μία γυναίκα, πλάσμα κατά τεκμή-ριο άδύνατο κι' ευαίσθητο...

—Ωστε, αυτή η έλευνη άποδείχτηκε ένοχη για όλ' αυτά τα έγκλήματα... ρώ-τησε ο Ροβέρτος με μία σιγανή φωνή, πού μέσα της θα μπορούσε κανείς να διακρίνη πιο πολλή θλίψη, παρά άγανάκτηση... Και τα άμολόγησε όλα...

Η Παυλίνα κατάλαβε τη διάθεσί του, κι' άνησύχησε:

—Πώς μπορούσε να τ' άρνηθή, μπρο-στά στα δύο θύματά της, στην Τερέζα και στη μητέρα της!... Έκανε με στα-θερή φωνή, σά νάβλεπε να κατανίκηση κά-θε του διαταγμό, να τού πνίξει κάθε άμ-φοιολία πώς η Ζουανέττα μπορεί και να μην ήταν έντελως άποδεδειγμένα ένοχη...

Ο Ροβέρτος έμεινε για λίγες στιγμές συλλογισμένος.

—Και... τί άπόγινε η γυναίκα αυτή!... ρώτησε στο τέλος.

Η Βαρόνη Γιάκουμπσεν δάγκωσε τα χεί-λια της:

—Για την ώρα, άπάντησε σιγά, κατά-φερε ν' άποφύγη τη δικαιοσύνη του Θεού, και των ανθρώπων!

—Πού βρίσκεται!...

—Δεν ξέρουμε...

—Δεν την πιάσανε!

—Την πιάσανε, μά κατώρθωσε να ξε-φύγη, δραπετεύοντας από το δωμάτιό της με μία ανεμόσκαλα προς άγνωστο διεύ-θυνσι!

—Άλλο σκάνδαλο, λοιπόν, θα εεσπάση γύρω από το όνομα της άτυχης Φράγκας μου!... ρώτησε με άγωνία ο νέος.

—Κανένα σκάνδαλο, λοιπόν, θα εεσπάση! τον βεβαίωσε σταθερά η Βαρόνη. Το μυ-στικό θα μείνη καλά φυλαγμένο μέσ' στην οικογένεια... Κανείς δεν την κατηγορούσε έ-πίσημα αυτή τη γυναίκα, κανείς δε θέλησε αδήποτε καταγγείλει θ' άνακάτενε ξένα κι' άδίκαια πρόσωπα σε μίαν ύπόθεσι πού-άδικαια πρέπει να μείνη —και θά μείνη!— άυστη-ρά ιδιωτική... Μόνο τα μέλη της οικογενεί-ας έξορνε αυτά τα τόσο εισηγγελικά Άρ-χα... Εύτυχώς ότι, τόσο η εισηγγελική Άρ-χή, όσο κι' η άστυνομική, προθυμοποιήθη-καν να κρατήσουν το μυστικό μας... Η Ζουανέττα δεν κατηγορήθηκε από κανέναν...

—Μά, καλά, πώς θα συλληφθή!

—Άτοιμικά, από το διευθυντή της ά-στυνομίας, τον εισαγγελέα, ή κανένα από τσ έξασκημένα κι' έμπιστα λαγωνικά τους... Χάιδεψε τα σγουρά μαλλιά του αγαπη-

μένου της «παιδιού» η Παυλίνα, και προσ-έθεσε:

—Εσύ, Ροβέρτε, σαν μελλοντικός σύ-ζυγος της Φράγκας, πρέπει να τα ξέρεις, βέβαια, όλ' αυτά: αλλά, φυσικά, θα τα σκεπάσεις, καλά όπως όλοι εμείς, και θα προσπαθήσεις να τα ξεχάσεις...

Σ' αυτή την όνομασία «μελλοντικός σύ-ζυγος της Φράγκας» ο Ροβέρτος διαμαρτυ-ρήθηκε μ' όλη του τη δύναμη. Μ' όλο που ένοιωσε μίαν άπεριόγραπτη χαρά άκούγον-τας από το στόμα της αγαπημένης αυτής προστάτισσας εκείνο που άποτελούσε το πιο τολμηρό όνειρο της ζωής του, μ' όλο που μία άνειπίστη ευτυχία πλημμύρισε την καρδιά του, νόμιζε όμως ότι έπρεπε, ότι εί-χε καθήκον να διαμαρτυρηθή. Πώς! Αυτός, ένα φτωχό έκθετο παιδί, έρρω, χωρίς καμ-μία περιουσία, καμμία κοινωνική ύπόστασι, θα μπορούσε να γίνη σύζυγος της δεσποί-νιδος ντέ Ροσβέλ!... «Α! Όχι!... Είχε πλέξει, βέβαια, ένα τέτοιο ξέασιο όνειρο, αλλά η φιλοτιμία του κι' η ευσυνείδησι-α του τον έμποδίζανε να το δει να πραγματοποιήται...

Η Βαρόνη, άκούγοντας όλην αυτήν την τόσο ευγενικά εύλωττία, ναμονέλασε γε-μάτη ένδοξη ευχαρίστησι. Η άφιλοκό-δεια κι' η ελικοίνεια του Ροβέρτου πού ξε-χειλίζαν από κάθε φράσι του, δείχνανε κα-θαρά ότι ο νέος αυτός είχε στο αίμα του την πραγματική ευγένεια και την άδάμα-στη περηφάνεια μιας διαλεκτής άτσας... Δείχνανε όλ' αυτά, ότι ο ώραιος αυτός νέος είχε κληρονομήσει τον περήφανο χαρακτή-ρα και τα έξαιρετικά αισθηματικά του πατέ-ρα του —του Όλιδιέ της!... Και τώρα, η Παυλίνα Γιάκουμπσεν ένοιωσε ότι άγαπού-σε διπλά αυτό το παιδί —που ήτανε δι-πλά παιδί της...

—Εγώ, αγαπητό μου παιδί, είπε μ' έ-να τρυφερό χαμόγελο στο Ροβέρτο, άνά-θρεψα τη Φράγκα, και στο διάστημα της τόσο δοκιμασμένης ζωής μου, η κοπέλλα αυτή ήτανε για μένα μία άχτίδα φωτεινή και χαρούμενη... Τη λάτρευα σαν πραγμα-τική κόρη μου, και ξεχάσα κοντά της τους μεγάλους και τους πολλούς πόνους μου... Την υιοθέτησε κρυφά η καρδιά μου... Άπο-φάσισα να της δώσω ό,τι έχω και δεν έχω... Για να γίνη αυτό, ο σύζυγός της πρέ-πει να πάρη το όνομά μου και την περι-ουσία μου και να γίνη κι' αυτός γυιός μου, για να μοιραστή μαζί της δικαιωματικά τα χερμάτα της. Οά του δώσω, έπομένως, ό-λα μου τα πλούτη και τον τίτλο μου...

—Σύζυγός της, όμως, σάς το εαναλέω, δεν είναι δυνατό να γίνω εγώ!...

—Ποιάς είναι δυνατό να γίνη τότε, ά-φου εκείνη δε θέλει άλλο σύζυγο από σέ-να!... Σου χάρισε την καρδιά της, έσύ την πήρες, τη δέχτηκες, δεν έχεις δικαίω-μα να της τη γυίσεις πίσω... Άλλωστε, η Φράγκα άγωνίστηκε, ύπόφερε για σένα... Δεν νιώθει, λοιπόν, τον έαυτό σου ίκανό κι' ύποχρεωμένο να της επιστρέψει με τον έρωτά σου, με την άγάπη σου, με την άφο-σίωσί σου, όσα της χάστας!...

—Μά, δεν καταλαβαίνετε... Έχω όλη την καλή διάθεσι να της επιστρέψω αυτά

που λέτε, κι' όχι με άφορη την ευγνωμο-σύνη, μά μόνο την αυθόρμητη διάθεσι της έρωτευμένης μου ψυχής... Τη Φράγκα θα την αγαπούσα, κι' άν άκόμα δεν της νομ-ιστούσα τίποτα... Νιώθω όμως τον έαυτό μου ανάγει γιατί είμαι τόσο φτωχός, τόσο άσήμαντος...

Η Βαρόνη του χάιδεσε πάλι προστα-τευτικά τα μαλλιά:

—Ναι... Ναι... Το ξέρω... Ένα μικρό σκουλήκι της γής έρωτευμένο μ' ένα ά-στέρι!... Ξέρω πώς σκέπτεσαι, κουτό, ά-γαπημένο παιδί!... Ξεχνάς όμως κάτι...

—Τί!...

—Ότι το «άστέρι» αυτό με τις άγτί-νες από όλοκαθαρνο χουσάφι, σε θέλει όπως και νάσαι... Της άρρέσει έτσι, όπως είσαι, και να σου πώ και την αλήθεια, δεν έχει διόλου άδικο! Η Φράγκα μπόρεσε να έντι-μύση την καρδιά σου, άγάπησε το ψυχικό σου μεγαλείο, την τιμιότητα του χαρακτή-ρα σου, τη θέλησι, και την ενεργητικότητα σου, που χάρις σ' αυτές μπόρεσε έσύ, έ-να φτωχό παιδί, χωρίς οικογένεια κι' ύπο-στήριξι, να γίνης ένας άξιοπρεπής άντρας κι' ένας έξαιρετικός καλλιτέχνης. Για όλα σου αυτά τα προτερήματα είμαστε περή-φανες κι' η Φράγκα κι' εγώ. Γιατί δεν πι-στεύουμε ότι την ζεία των ανθρώπων τη δημιουργεί μόνο το χρήμε... Υπάρχουν έ-να σωρά άνθρωποι πλούσιοι, που δεν μπο-ρούν να σ' άτενίσουνε σε πραγματική έ-ξια!... Και τη διπλή άπόδειξι για την έ-χτιμύσι μας, την ένεσι, κουτό, χειροπια-στή! Η Φράγκα σε ζήτησι για άντρα της κι' έπιμένει ότι είσαι ο πιο καλός πούνη να πάρη, ο πιο άξιος... Εγώ πάλι, σου έμπιστεύομαι χωρίς κανένα δισταγμό το ό-νομα Γιάκουμπσεν, που άσε με να σου θυμί-σω ότι είναι τιμημένο χρόνια τώρα, και κα-νένας από όσους το είχανε δεν το κληίδω-σε ποτέ...

Ο Ροβέρτος, παραχαλισμένος από όλα αυτά τα ώοια λόγια, πού έπειδή δεν ή-ταν καθόλου κολακείες, μά τον τιμούσα-νε τόσο, τον άνεβάζανε στα ίδια του τα μάτια, έμνε σιωπηλός κι' ευτυχισμένος. Η μεγάλη άπότομη ευτυχία τούκλεινε τα λό-για στο στόμα...

Στο τέλος, μπόρεσε να μιλήσει, πολύ σιγά, γοητευμένος:

—Θέέ μου!... Με ποιόν τρόπο να σάς πείσω για τη στοργή μου, για την ευγνω-μοσύνη μου, για τη λατρεία μου, καλή μου, χρυσή μου υπτέρα!...

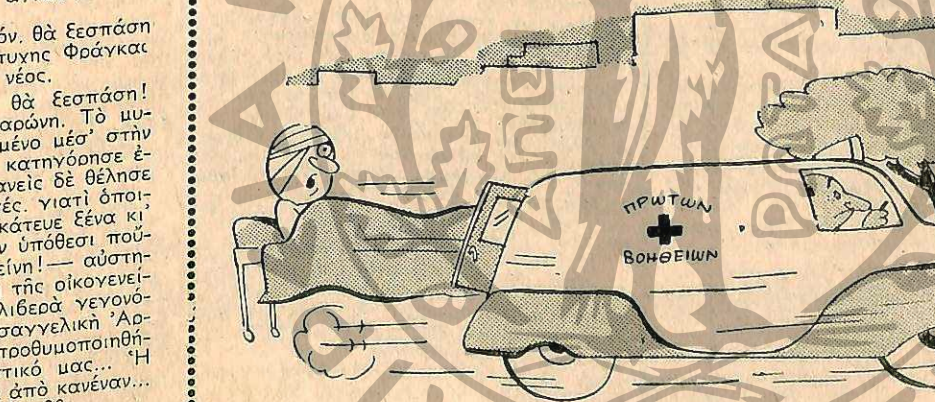
Μέσα στο ήμίφως του άμαξιού, δακρυ-σμένα τα μάτια της Παυλίνας Γιάκουμπσεν έλαμπαν σά διαμάντια...

Άγκάλιασε τον έγγονό της:

—Η μόνη μου άνταμωγή, του ψιθύρισε με συγκίνηση, είναι να μου δίνετε, κι' έσύ κι' η Φράγκα, αυτό το όνομα!... Μητέρα... Όταν άκούω από το στόμα σας αυτή την τόσο γλυκεία λέξι, είμαι πληρωμένη με τό-πο παρά πάνω, και για όσα έκανα και για ό-σα θα κάνω για σας!...

Με δάκρυα γάuche ο Ροβέρτος στην ά-νοιγμένη άγκαλιά της:

—Μητέρα!... Λατρεμένη μου υπτέρα!...

—Αιών, βρε παιδιά! Πώς ξεκινάτε έτσι άπότομα!... (Του Άρχέλαου)

★

★

7 8 9

#Ευτυχία

ΣΤΙΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Οι άντρες δεν παντρεύονται τις άσφατες

Η Άντα, Λύς, ύποστηριζε άλλοτε, στο περίφημο βιβλίο της, πως οι άντρες αγαπούν τις ξανθές, αλλά παντρεύονται τις μελαχρινές.

Τα λόγια αυτά δεν πρέπει να τα πάρουμε στην κυριολεξία. Νά ποιά είναι η βαθύτερη σημασία τους: Οι άντρες έλκύονται από τις άσφατες, αλλά προτιμούν ως συζύγους τις σταθερές. Οι ξανθές, ως γνωστόν, έχουν τη φήμη πως είναι επιπόλαιες και καπριτσιόζες, ενώ για τις μελαχρινές επικρατεί η αντίληψη πως παραμένουν πιστές και αφοσιωμένες στον άντρα που αγαπούν. Ενωρείται πως η πραγματικότητα δεν συμπίπτει πάντα με αυτές τις αντιλήψεις. Αυτό, όμως, είναι άλλο ζήτημα.

Η στάσις των ανδρών απέναντι στον έρωτα και στο γάμο, είναι, πράγματι, τελείως διαφορετική από τη στάσι των γυναικών. Για τις δεύτερες, ο γάμος αποτελεί μια αλλαγή, που την επιζητούν και την προτιμούν. Έχουν την αντίληψη, άλλωστε, πως είναι έργο και χρέος του άνδρος να τις κάνει ευτυχισμένες και πως οι ίδιες δεν έχουν ν' ασχοληθούν με αυτό το ζήτημα. Τη στάσι τους στην προκειμένη περίπτωση, την χαρακτηρίζει η επιπολαιότητα, η αμεριμνησία κι η ευπιστία. Οι τις πιο πολλές γυναίκες, ο γάμος δεν διαφέρει από μια οποιαδήποτε περιπέτεια. Οι άνδρες, αντίθετα, δεν βλέπουν ποτέ το γάμο σαν περιπέτεια. Άλλ' από τ' άλλο μέρος, έλκύονται πάντα από την περιπέτεια.

Ο άντρας είναι κατ' έξοχήν οικογενειακό όν, με την έννοια, ότι ενδιαφέρεται για την αξιοπρέπεια, την υπόληψη και την τιμή της οικογενείας του. Έχει άλλωστε την αντίληψη, ότι είναι ο στυλοβάτης, ο αρχηγός και ο κεντρικός πυρήνας, γύρω στον οποίον περιστρέφονται όλα τα άλλα μέλη της. Ο ρόλος αυτός του άρρεος Κολακεύει τη ματαιοδοξία και τον εγωισμό του. Και τον αποδέχεται πρόθυμα. Κάτι περισσότερο: τον διεκδικεί με πείσμα και απαιτεί και από τους άλλους να του τον αναγνωρίσουν.

Νά γιατί βλέπει πάντα στο γάμο μια σοβαρή πράξη — τη σοβαρότερη της ζωής του. Προτού τον αποφασίσει, εξετάζει με προσοχή όλα τα υπέρ και τα κατά. Η κρίσις του είναι

ίσως, σε πολλές περιπτώσεις, σφαλερή. Άλλα ποτέ δεν βολίζει στα τυφλά. Στο γάμο βλέπει την οικογένεια. Και την οικογένεια τη δική του την σέβεται περισσότερο από ό,τιδήποτε άλλο στον κόσμο και την υποστηρίζει σθεναρά.

Άλλ' ο σοβαρός αυτός ρόλος τον κουράζει. Κι' έπειτα, ο άντρας έχει πάντοτε μέσα του το αίσθημα του κατακτητή. Δημιουργείται τότε ένας περιεργός διχασμός μέσα στη συνείδησή του. Αύστηρος και ακαμπτos απέναντι των άλλων, τοποθετεί τον εαυτό του έξω και πάνω από την ήθικη, την αξιοπρέπεια και την τιμή. Η οικογένειά του είναι κάτι που διαφέρει από τον εαυτό του. Αν για την πρώτη υπάρχουν κανόνες, που κανένα από τα μέλη της δεν μπορεί να παραβη άτιμωρητί, για τον εαυτό του, όμως, δεν υπάρχουν ούτε δεσμεύσεις, ούτε επιταγές, ούτε κανόνες ήθικης.

Για πόσους συζύγους, η περιπέτεια ή καλύτερα οι περιπέτειες, δεν είναι κάτι το αναπόσπαστο από τη ζωή τους. Σ' αυτή βρίσκουμε μια διέξοδο απ' τη μονοτονία, ένα μέσο ίσως για να μη κουρασθούν από τη ρουτίνα και τα οικογενειακά βάρη.

Ο Γάλλος συγγραφέας Ζωρζ Ντυβάλ, έγραψε άλλοτε:

«Μόνον ο άντρας που έχει έρωμένη είναι τυχερός σύζυγος και καλός οικογενειάρχης».

Πρόκειται, αναμφισβήτητα, για υπερβολή, που στηρίζεται, ωστόσο, σε μια βαθειά ψυχολογική παρατήρηση: Εκτιμούμε πάντα ένα πράγμα, όταν βλέπουμε κάτι που είναι ολόκληρα διαφορετικό απ' αυτό. Ο άντρας που κουράζεται από τη μονοτονία της οικογενειακής ζωής, αναζητεί την περιπέτεια και βρίσκει σ' αυτήν χαρές και απολαύσεις που δεν μπορεί να του τις δώσει το σπίτι του. Άλλα κι αυτές τον κουράζουν με τη σειρά τους. Ξαναγυρίζει τότε στην οικογένειά του, διψασμένος για ηρεμία και γαλήνη. Μ' αυτή τη διαρκή εναλλαγή, η ζωή του φαίνεται πιο όμορφη και πιο ενδιαφέρουσα. Οι άντρες, άλλωστε, αποδεικνύονται άριστοι τεχνάσι σ' αυτούς τους διπλούς ρόλους, όπως είναι γνωστό. Γι' αυτό πολλές ξυπνες γυναίκες διαισθάνονται την άπιστία του συντρόφου τους απ' τη

μεγάλη τρυφερότητα που τους δείχνει. Προσθέστε τώρα κι' ένα ποσοστόν μεταμέλειας και τύψεων και θα αντιληφθήτε γιατί ο άντρας που προδίνει τη γυναίκα του καταντάει υπόδειγμα τρυφερότητας, στοργής και μερίμνης, όπως τον θέλει ο Ντυβάλ.

Άλλ' ως έρθουμε στο ζήτημα του γάμου που μας ενδιαφέρει στο παρόν άρθρο της σειράς αυτής.

Οι άντρες που μπλέκονται στα δίχτυα μιας όμορφης άλλ' άσφατης γυναίκας, είναι αναριθμητοί. Μετριούνται, όμως, στα δάκτυλα εκείνοι που αποφασίζουν να την κάνουν συντρόφο της ζωής τους.

Βάλτε έναν άντρα μπροστά σε δυο γυναίκες, από τις οποίες ή μία είναι φιλόρεσκη, άσφατη κι' επιπόλαιη κι' ή άλλη σοβαρή, αξιοπρεπής και μετρημένη. Η πρώτη τον άναστατώνει με την προκλητική όμορφη της. Η δεύτερη τον γοητεύει με την ηρεμία και την σταθερότητα στις ιδέες, στα γούστα και τα αισθήματά της.

Δεν είναι δύσκολο να μαντέψουμε τί θα κάνει αυτός ο άντρας: Θα παίξει με την πρώτη, αλλά μόνο στη δεύτερη θα μιλήσει — σοβαρά — για γάμο. Την πρώτη θα την δει σαν γοητευτική σειράνα. Η δεύτερη, όμως, θα του δημιουργήσει σοβαρές σκέψεις και θα τον παρακινήσει να πάρη τολμηρές και γενναίες αποφάσεις.

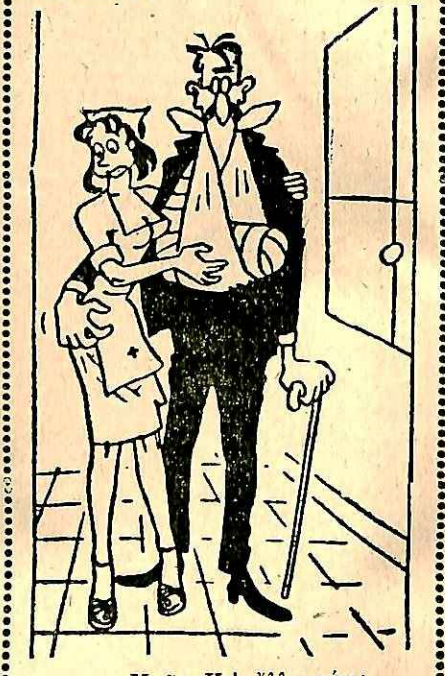
Οι επιπόλαιες και άστατες γυναίκες έχουν, αναμφισβήτητα, πολλές κατακτήσεις. Άλλα σπάνια πετυχαίνουν στη ζωή. Κι' ο λόγος είναι, ότι οι άντρες δεν τις παίρνουν ποτέ στα σοβαρά. Εκείνο που ζητούν σ' αυτές, είναι η περιπέτεια, η τρέλλα, το έρωτικό μεθύσι σ' όλες του τις μορφές. Κι' όλα αυτά τα βρίσκουν κοντά τους με το παραπάνω. Άλλ' οι γυναίκες αυτές της κατηγορίας, είναι άνικανες να τους συγκρατήσουν. Εκείνες που πετυχαίνουν στη ζωή, είναι, αντίθετα, οι γυναίκες που εμπνέουν εμπιστοσύνη με τη σταθερότητα, την αξιοπρέπεια και την βαθύτητα των αισθημάτων τους.

«Η γυναίκα που προκαλεί έρωτικούς παροξυσμούς και παραληρήματα, δεν είναι ποτέ εκείνη που συγκρατεί, έγραψε ένας βαθύς γνώστης της έρωτικής ψυχολογίας, ο Μπαλζάκ. Γιατί οι άντρες αντικρίνουν πάντα με τρόπο και άγανία τους κεραυνούς και τις εκρήξεις των ήφαιστών».

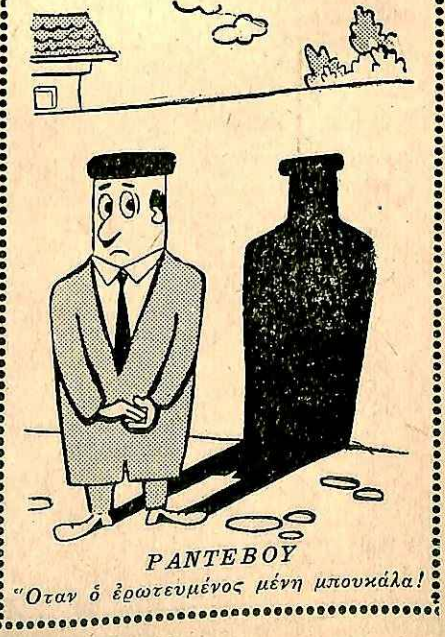
«Οι άσφατες κι' ελαφρόμαλες πεταλούδες, έγραψε ένας άλλος συγγραφέας, ο Ραιμό, μισούν θανάσιμα τις σοβαρές και συγκρατημένες. Και δεν έχουν άδικο. Γιατί οι δεύτερες κατακτούν τους άνδρες, που οι πρώτες δεν καταφέρνουν παρά μόνο να γοητεύσουν και να μεθύσουν για λίγο καιρό...».

Χτέες, ξέρεis, καθάρισα την κουζίνα!...

Μπα; Κι' άλλο χέρι;

PANTEBOY

Όταν ο έρωτευμένος μένη μπουνάλα!

Περ'ερωτα ξίμα της ημερας τ' αη Γιαννίου

Ο Κλήδονας και το νυχτερινό μπάνιο

Ο Κλήδονας και το νυχτερινό μπάνιο είναι τ' Αλιοτροπιού!

— Ποιανού;

— Τ' Αη Γιάννη τ' Αλιοτροπιού!

Αυτή τη στιχομυθία την άκουσα πέρσι στο Ξεροχώρι της Αϊδηψού, όπου τον Αη Γιάννη τον Λαμπράδα ή Ριγανά (οι γονείς έπειδη την ήμερα εκείνη μαζεύουνε τη ρίγανη) που γιορτάζει στις 24 Ιουνίου, τον λένε τ' Αλιοτροπιού. Στην άρχή ή λέξι μιλάει με γούφο. Αν όμως την έτυχελογίσετε θα βρήτε πως ή μόνη πιθανή εξήγησί της είναι αυτή: Στις άρχές Ιουνίου είναι το θερινό ήλιοστάσιο, που από τότε άρχίζει να μικραίνει ή ήμερα. Άλλα στους έωτάσδες, μόλις μετά δεκαπενθήμερο γίνεται αισθητή αυτή ή μεταβολή του ήμεροσυνήτου και «τ ο υ ή λ ι ο υ ή τ ρ ο π η» κι' έτσι όταν φτάνη ή 24 Ιουνίου με τη γιορτή του Αη Γιάννη τον λένε του Αλιοτροπιού. Η δε καθαροσυνήτικη λέξι του Αλιοτροπιού έγινε με την παρασθορά τ' Αλιοτροπιού.

Αυτή φαίνεται ή πιο πιθανή εξήγησι για τον Αη Γιάννη τ' Αλιοτροπιού των χωριών της βορείας πελοποννήσου της Ευβοίας.

Στα περισσότερα μέρη της Ρούμης και του Μωριάς έκείνη άκριβώς την ήμερα βγάνουν τον Κλήδονα λέγοντας το τραγουδάκι:

Πηγάδι Καλιδιώτικο
(ή Αθηνιώτικο ή Καλαματιανό, κατά τον τόπο)

δός μου νερό,
δός μου δροσιά,
να βάλουμε το Κλήδονα
κι' πάλι να τον βγάλουμε
τ' Αη Γιαννιού το γίωμα.

Στα χωριά και στα χωριοδάκια της Ευβοίας όμως καθώς στο Καπρί, στο Ξεροχώρι, στο Πευκί, στο Παλιόκαστρο και σ' άλλα ούτε τη λέξι κλήδονας δεν έβρουνε! Ούτε έπίσης μεταγροίζονται την περίφημη παροιμιακή φράσι:

Αυτά τα λέν στον Κλήδονα!
Και θα ρορύν πως τους κοροϊδεύετε, όταν τους λέτε πως γίνεται άλλο ή γιορτή του Κλήδονα.

Όστόσο οι ίδιοι αυτοί έρωμάκι της Ευβοίας έχουν κάποια άλλα πολύ περισσότερα έθιμα για την ήμερα τ' Αη Γιάννη τ' Αλιοτροπιού. Το βράδυ της παραμονής κόβει ο Κλήδονας ένα φύλλο σκυιάς και το άφινει πάνω στα κεραυυδία του σπιτιού του.

Αν το φύλλο βρεθή το πρωί φοέσκο και θαλερό, καθώς το έκοψε, τότε θα είναι ευτυχισμένος. Θα έχη υγεία, χαρά κι' ευτυχία ολόκληρη τη χρονιά. Αν όμως μαραθή το φύλλο: Τότε αλλοίμονο! Μεγάλη δυστυχία και συμφορές τον περιμένουν.

Όταν πάλι, άνήμερα τ' Αη Γιαννιού, βγή ή ήλιος θα γίνη πολύ ευτυχισμένος όποιος βλέπει μακριά τη σκιά του!... Και δυστυρισμένος εκείνος που θα την δει κοντή και δίγως... κεφάλι!...

Λέγανε στο Ξεροχώρι ότι κάποτε πέντε χωριάτες μέτρησαν το μακρος της σκιάς τους στ' άλώνια. Οι τέσσερις τις ήβρανε μακρούς — μακρούς. Μόνο ένας έβλεπε τον ίσκιό του στη γη σαν ένα μικρό παιδί... Και την ήδια μέρα πέθανε!

Το πιο πρωτότυπο όμως απ' όλα τα έθιμά τους είναι ότι την παραμονή του Αη Γιαννιού από όλα τα χωριά άκούει και τα πιο μεσόγεια, καθαίνει τη νύχτα ένα πλήθος άνθρα-

πων στην πιο κοντινή παραλία, για να λουστή στη θάλασσα πριν ανατείλ η ήλιος. Άκόμη κι' οι άσρωστοι, που δεν μπορούν να περπατήσουν, μεταφέρονται πάνω σε γαϊδουράκια ή και στους ώμους των συγγενών τους, για να θεραπευθούν με το λουτρό.

Ενωρείται πως ανάλογα με την κορσί και την άσρώστεια άλλοτε ώφελεί κι' άλλοτε βλάπτει το νυχτερινό αυτό θαλάσσιο μπάνιο. Από τη νυχτερινή δε αυτή ψυχρολουσία βνάζουν διάφορα συμπεράσματα για τις άσφατες ή για τη θεοσέβεια των λουομένων οι άπλοϊ άγρότες.

Αν ωστόσο με άπορία:

— Γιατί τάνα είναι άνάγκη να γίνεται νύχτα το λουτρό;

Έξοτε ποιά άπάντησι θα πάρετε από τις γοηυίες:

— Αμ παιδάκι μου —λένε— ποιος πάει σαν βγή ή ήλιος να υπή στη θάλασσα, που πέφτει πλιά το θεριό τ' Αη Γιάννη μέσα και τον τρώει!...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Τραγουδά του Κλήδονα

Στη Θεσσαλία, όταν βάζουν το λουτρό με τ' άσπικα, συνήθίζουν να λένε:

Του τίνος είν' τα κλήδονα
Του Γιάννη είν' τα κλήδονα
Που βάνουμε
Αν είν' ήμερα ριζικά
Να βγουν λαμπρά,
Κι' αν είναι κακοριζικά
Να βγουν σκουριά.

Στην Κάσο άνθίζουν με τη μαντινάδα:

Ανοίετε το κλήδονα στ' άη-Γιαννιού
(τη χάρη
τα' όποινε καλοριζικός το μύλο του
(να βγάλει
Κασσέλα μου σταμπωτή με το μαρ-
(γατιάρι,
έφτα πασσάες ριζικό έχει που θα σε
(πάρι).

Στη Σύμη ο Κλήδονας, που αλλοίως λέγεται κουκουμάς, ίσως από το πήλινο δοχείο κουκουμάρι, γίνεται, την 1 Μαΐου και όνι, όπως σε άλλα μέρη, στις 24 Ιουνίου, γιορτή του Αη Γιαννιού του Προδρόμου.

Τόια μικρά κορίτσια με το όνομα Ειρήνη, παίρνουν το αϊλίτο νερό, το βάζουν στο κουκουμάρι και τ' άφινουν όλη τη νύχτα στο δώμα για να το δούν τ' άστέρια, άφου οίδη μεσα κάθε μία κοπέλλα από ένα νουσό ή άστυό κόσμημα.

Και στις 2 Μαΐου, άφου μαζευτούν τα κορίτσια σ' ένα σπίτι και κάνουν το κύκλο, τοποθετούν στη μέση το στυνι (ναλκίνο σκεύος). Μεσα σ' αυτό, βάζουν τον κουκουμά και 5—6 κουτάλια. Κατόπιν γυμνούν το στυνι με την παλάμη τους δυνατά και όταν άνακατούν τα κουτάλια, τα κορίτσια τοαγουδούν:

Κοράκια (κορίτσια) τραγουδάτε
(που βάλατε το γούσι
να κάμωμεν του κουκουμά μελαματέ-
(να σταράσι,
Να βγάλωμεν τον κουκουμά να βγή
(ή χαριτωμένη,
να βγή της Παναγίας ο γυιός και της
(κυρας ή κόρη
Στ' άη-Γιαννιού μας το πλατύ (ά-
κρογιαλιά) πουνι έωμοφο γαλίκι,
που περπατούν οι Συμιακοί με τόσο
(μεγαλίκι,
Όμορφα που τραγουδάμεν τ' άη-Γιαν-
(νιού κοράκια
κάμαρωτά και άχάλα σαν τα περι-
(στεράκια
Χρυσό Πανερωμιώτικι μου, δάσε μου τα
(φερά σου
να πα να δώ τον κρίνον μου και πάλι
(ας είν' δικά σου).

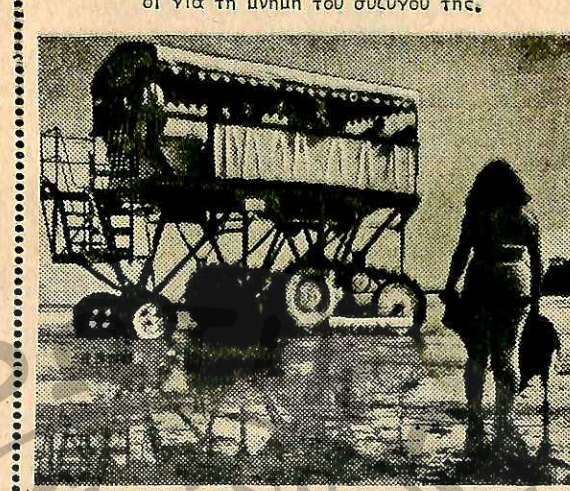
Και έπειδη οι περισσότεροι Συμιακοί είναι δύτες έξακολουθούν να λένε τα έξης δίστιχα:

Πανερωμιώτη Συμιαστέ, με τ' άσημέ-
(νια ρούχα
να γλέπες τον λεβέντη μου που ναι
(εις τη Μαντρούχα
Την Παναίαν έταξα μαντήλι με τις
(φούντες
όντας βαθιά λεβέντης μου να παύ-
(γουν οι φουρτούνες.

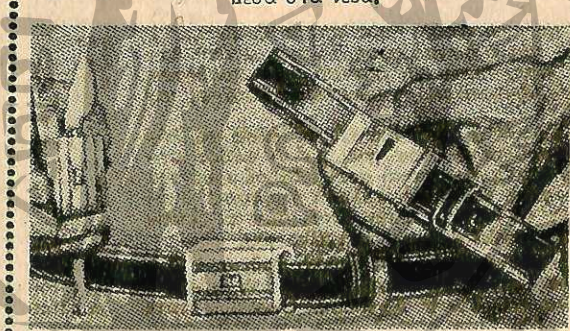
ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Αν κατορθώση να πραγματοποιήσει το σνέδιό της, ή Αγγλίδα Άνν Ντάβιντσον θα είναι ή πρώτη γυναίκα που θα διασχίση τον Ατλαντικό οκεανό με ένα μικρό πλοίο. Το πλοίο της ή κ. Ντάβιντσον είναι άποπειραστή και πάλι να διασχίση τον ώκεανό μαζί με τον άντρα της. Το πλοίο της τους δυos ναυάγησε και ο σύζυγός της πνίγηκε. Στη φωτογραφία μας, ή κ. Ντάβιντσον μέσα στο πλοίο, με το όποιο θα έπινεισθή να επαναλάβη μόνη τώρα το τολμηρό αυτό ταξείδι για τη μνήμη του συζύγου της.

ΤΟ «ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ ΤΗΣ ΑΜΜΟΥΔΙΑΣ»

Το παρόν αυτό όχημα είναι το «Λεωφορείο της άμμουδίας», που λανσάει μια βιομηχανία του Πλυσού της Αγγλίας. Το μεταφορικό αυτό μέσον προοίεται για τις άκτες και τις άμμουδίες, όπου υπάρχουν παλίσσια και άμμοι. Θα μπορέ να εκτελή την συγκοινωνία μεταξύ της άκτης και των νησίδων, που σκαμνίζονται κατά την παλίσσοια, αναπτύσσοντας ταχύτητα δέκα χιλιομέτρα την ώρα πάνω στην άμμο μεσα στα νερά.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΘΗΚΗ ΑΝΑΠΗΡΩΣ

Η πόση της ζωής αυτής είναι φτιαγμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορέ να νωρά μεσα ένα αναπηρά. Ο κατασκευαστής της προβλέπει ότι, τώρα το καλοκαίρι, οι άμμοιστά θα έπιφύλασσον στην πόση του θεομ υποδονή!

σες. Οἱ ἄν-
τις κί, ὅτι τὰ
ρέωναν λοι-
άδες πού η-

•
•
•
•
•

ος καὶ σχη-
ντουανέττας
συχνά χτε-
φωνα με τίς
σπης αὐτῆς
ἃ περιεργό-
χης ἦταν τὸ
όττας». "Ε-
μίας ναλλι-
τὸν ἀγγλικὸ
σσὰν στὶς 2

ούδο, με
 καπέλλο γυ-
 17ον αιώνα.
 «Εποχή της
 «Εποχής».
 «Επίσης», μια
 λούδαμος κα-
 λίζαν, λοι-
 ν έδεναν με
 τότατο χτέ-
 θες και σ'
 είχε απο-
 ζονταν σε
 πολλές δαν-
 ίσθηκε για
 έιτου «μυ-
 που παίρ-
 α άτομικη
 ωτοτυπία.
 α έναν κε-
 ήσεις γαν-
 ο;
 ή μας για
 λίγο τρελ-
 τε δεν θα
 45

Είναι το «φιλή της Αφροδίτης». Πρόκειται για έναν κεφαλόδεμο που καταλήγει σε τρεις απομιμήσεις γυναικών. Δεν είναι στ' αλήθεια, πολύ πρωτότυπο!

«Ας μην κατηγορούμε, λοιπόν, την εποχή μας για τις ιδιορρυθμίες της. Ή μόδα ήταν πάντοτε... λίγο τρελή. Χωρίς αυτή τη δόση της τρέλλας, άλλωστε, δεν θα συγκινούσε καμιά γυναίκα!...

Η ΣΕΛΙΣ

της Ξυνομένης

Κουβεντούλες

Μικρή Πονεμένη: 'Η απογοήτευση που αισθανθήκατε, μικρή μου φίλη, είναι τόσο μεγάλη και σας έκαμε τόσο να πονέσετε, ώστε νομίζετε πως όλα τελείωσαν πια για σας και πως ποτέ άλλοτε δεν θα ξαναγαπήσετε. Είσατε πολύ νέα και είναι πολύ φυσικό να σας έχει απογοητεύσει η πρώτη επαφή με τη ζωή. Τα χρόνια όμως κυλούν, ο άνθρωπος ωριμάζει και σιγά-σιγά μαθαίνει πως η καρδιά γιατρεύεται πάντα κι' αντέχει στον πόνο.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Νάμαστε, λοιπόν, στη θάλασσα, εύτυχισμένες που άσισε την πνιγνή ατμόσφαιρα των πόλεων και που αναπνέουμε καθαρό θαλασσινό αέρα.

Αρχίζουν δε μιά-μιά οι απολαύσεις.

Πρώτα-πρώτα ξαλάφρωμα από

σκληρή επιδερμίδα. 'Όλα αυτά, πρέπει να διορθωθούν, γι' αυτό να είναι καλίσθητα τα γυμνά ποδια.

Τα βαμμένα νύχια των ποδιών δεν είναι απαραίτητα, είναι όμως απαραίτητο να είναι τα νύχια καλοκουμμένα και τα δαχτυλίδια να είναι τελείως απαλλαγμένα από καλούς και σκληρά πετακία. Για όλα αυτά, θα φροντίσουμε, πριν ξεκινήσουμε για τη θάλασσα. Λίγο τρίψιμο με ελασρόπετρα και μία μαλακτική πομάδα, θα μας βοηθήσουν.

Επειτα θα προμηθευθούμε ένα μαγιό.

Οι πειρασμοί είναι πολλοί εφέτος. Το ξέσπασμα αυτό της γυναικείας τουαλέτας, παρουσιάζεται σκανδαλιστικό. Αποτελείται από ένα μικρό «κάκ-σεξ» και ένα σουτιέν που στέκεται χωρίς μπρετέλλες! Γι' αυτό, παρόντες όμως και άλλα για όσες δεν έχουν το χάρισμα να έχουν πολύ ωραίο σώμα και επομένως δεν το επιδεικνύουν εύχαρίστως. 'Εχετε δε υπ' όψιν σας, ότι το πο-

Μαγιό δολοκλήρα

Τα μαγιό αυτά είναι καμωμένα ολόκληρα από σατέν «λαστέξ» και σχηματίζονται από μπάντες «ένκρουστες». Περιλαμβάνουν δε μπουστό και παντελονάκι κολλάν. 'Ενα άλλο μπανιέρο αποτελείται από σορτ και μπουστό ένωμένα, από λινό σκούρο «ένφουρσάμπλ», σε χρώμα μπλέ μαρέν, με άσπρα ή κόκκινα ρέλια. Το μπανιέρο αυτό, συνοδεύεται και από ριχτή βέστα από το ίδιο ύφασμα, για να μας προστατεύει από την ψύχρα της θάλασσας, όταν καθόμαστε στην πλάζ.

Άλλο σχέδιο είναι καμωμένο με πολύ μυτερό άνοιγμα λαιμού εμπρός, από σκούρο σατέν με «εμπροσίων» που παρουσιάζουν άσπρους γλάρους. Και σ' αυτό μπουστός και παντελονάκι είναι κολλάν.

Τα κολλάν παντελονάκια όμως συνηθίζονται περισσότερο στα μαγιό από τα «σορτ».

Ωραίο είναι επίσης το μαγιό-

τάκιο. 'Ας αρχίσουμε απ' αυτά τα τελευταία.

Τα φορέματα της πλάζ γίνονται από μονόχρωμο λινό ή ημίλινο σε χρώματα χτυπητά, που να ταιριάζουν με τη θάλασσα. Τα χρώματα αυτά είναι το ζωηρό μπλέ, σαν το χρώμα της θάλασσας τις μεσημεριανές ώρες, το κίτρινο σαν τα στάχυα και το πράσινο σαν τα πεύκα. Δεν αποκλείονται όμως και ανθιστάκια εμπριμέ τσιτάκια, βατιστούλες σελβόλ ή κρετόνια. 'Όλα φοριούνται. Τα σχέδια είναι απλά, πρακτικά και άνετα.

Κορσάζ εύρυνγρα χωρίς μανίκια φούστες πλατείες με σουρς και βέστες από κορδέλλα που δένεται πίσω φιόγκο.

Επαναφοράκια συμπληρώνουν αυτά τα φορέματα και μας προσφέρουν πολυτιμές υπηρεσίες τα βράδια. Γίνονται ριχτά, ραγκλάν από νονό λινό, εταμί ή λεπτό λαϊνά σε άνοιχτα χρώματα.

Κάποτε το επανωφόρι αντικαθίσταται με ριχτή βέστα ή μπλερό.

Πανταλόνια

Ερχόμαστε τώρα στα παντελόνια. Πρώτα τα κορσαίρ. Είναι λίγο μακρύτερα εφέτος με πέντε κουμπιά στις εξωτερικές ραφές για τελείωση. Γίνονται από λινό ριγντά σε ζωηρά χρώματα και φοριούνται με μπλούζες, βέστες ή και με τα δύο μαζί.

Τα μακριά παντελόνια είναι πλατεία και με ρεδρό στο τελείωμα. Δεν διαφέρουν πολύ από τα ανδρικά μόνον που το κουμπωμά τους είναι στα δύο πλάγια, όπως των ναυτών.

Γίνονται μονόχρωμα από νονό λινό, αλλά δεν αποκλείεται και η φανέλλα μπλέ μαρέν. Για μπουστό φορούμε πολλές φορές μόνο ένα σουτιέν κι' έχουμε και μία βοηθητική ζακέττα ναυτική ή μία ριχτή βέστα.

Τα σορτς είναι πολύχρωμα. Χρησιμοποιούν συνήθως ριγντά λινό και γίνονται με ρεδράκια. Για αντίθεσι, φορούμε μία μαρινιέρ σε χρώμα έντελως διαφορετικό, μονόχρωμο.

'Όλα αυτά είναι κοστούμια που θα τα δούμε στις πλάζ, αλλά μη ξεχνάμε και τις πολύ πρακτικές φούστες, που ανοίγουν ολόκληρες με κουμπιά και μπαίνουν με την μεγαλύτερη ευκολία.

Οι φούστες αυτές γίνονται από οποιοδήποτε βαμβάκερο ύφασμα, που να στεγνεί γρήγορα, όμως και από σκούρο λινό.

Άλλο ωραίο σχέδιο φορέματος, είναι αυτό που κομψώνει πίσω το κορσάζ του, ή δε φούστα του διπλώνει πίσω και στερεώνεται με ένα μεγάλο φιόγκο από το ίδιο ύφασμα. 'Ο μπουστός στήριζεται με δύο στενές μπρετέλλες.

Τέλος, υπάρχει και η έντελως άρρενωπή εμφάνιση, που είναι τόσο χαριτωμένη για μερικές Παντελόνι κορδέλα, μπουστός, απλό ανδρικό υποκάμισο και βέστα ανδρική με 4 τσέπες. Μία διανομή ελπίδα, δεμένη στο λαιμό, θυμίζει τη γυναικεία χάρι.

Η αλληλογραφία μου

Αν νυ Κ.— Το δευξέν δεν χρησιμοποιείται μόνο του, αλλά με άμωνια. Στα φαρμακεία ξέρουν τις αναλογίες. Δεν σας συνιστώ όμως να χαλάσετε το φυσικό χρώμα των μαλλιών σας.

Μιμόζα.— Μικρά τραπέζια στρώνουν μόνον όταν το τραπέζι της τραπέζιας δεν χωρεί όλους τους καλεσμένους. 'Όσο για εργοχειρά, σας συνιστώ τα Ροδίτικα. Το καπέλλο φοριέται με απογευματινά φορέματα, χωρίς να είναι υποχρεωτικό.

Α. Π. 125 — Πλύνετε το σουέτ σας με άμωνη βενζίνη. Θα φρεσκοιστεί και θα γίνει σαν καινούργιο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Συγκινητικό διήγημα

Η Άννα έσπρωξε την πόρτα του γραφείου του γιατρού Φρεμ με καίτη μπήκε. 'Ο γιατρός, που καθόταν, σήκωσε το κεφάλι του και της είπε:

— Σ'ού είπα πως δεν θέλω να σε δω!...
— Μα ήθελα να σε δω εγώ, απάντησε η Άννα, ήσυχα.
— Σου μίλησα καθαρά χτες. Δεν είμαι απ' τον κόσμο το δικό σου. Δεν μπορώ να κάνω καιρό με τα τσάνια σου, με τις δεξιώσεις σου, για να περιμένω έτσι ένα λόγο σου, ένα ναυό-γελο σου ή να χάνωμαι ανάμεσα στην αλή των θαυμαστών σου, των «πρώην» τρυφερών φίλων σου. 'Εγώ σ' αγαπώ. Άννα! Δεν είμαι πλάσμενος για φλέτ. Γιατί λοιπόν επιμένεις;...

— Γιατί... έκανε διατάζοντας λίγο, γιατί είσαι ο πρώτος άντρας που μ' ενδιαφέρει. Παύλο. 'Ο πρώτος που κάτι έπληψε μέσα μου!...

— Γιατί είμαι ο μόνος που σου αντιστάθηκα. Περίεργα γυναικεία... Γυρεύεις κάτι καινούργιο... Αυτό όμως δεν μου αρ-κεί. Άννα, γιατί σ' αγαπώ...

— 'Όχι, δεν γυρεύω μιά καινούργια περιπέτεια...
— Διάβολε! Έκανε ο γιατρός. Μα δεν αγάπησες ποτέ κανένα στη ζωή σου; Τον άντρα σου; 'Ούτε κι' αυτόν; Γιατί τον παντρεύτηκες; Μούλεγε πως τον αγαπάς. 'Η έλεγες ψέματα;

— 'Όχι, δεν έλεγα ψέματα. Μ' άρεσει να ζω κοντά του. Μου μοιάζει. Δεν έχει αισθηματισμούς. Ζούμε κάπως συμβατικά...

Με το παιδί δίπλα της, είδε τον άντρα της που την καλούσε.

— Και όλοι οι άλλοι: ρώτησε ο Παύλος ειρωνικά.

— Οι «πρώην» όπως λές: 'Ερωτικά πειράσματα που κατέληξαν σε αποτυχίες!...

— Μα έχεις το παιδί σου. Άννα το αγοράκι σου. Πόσων χρόνων είναι;

— Έφτά. Είναι χαριτωμένο. Το βλέπω μιά ώρα την ημέρα μονάχα, γιατί βρίσκεται διαρκώς με την 'Ελβετίδα νταντά του...

— Τρομερό!

— Το ξέρω, Παύλο. Τα ζητήματα, που γι' αυτά οι άλλοι υποφέρουν, και βασανίζονται έμένα μ' άφηνουν απάθι. Άναρωτιέμαι το «γιατί», μα δε βρίσκω απάντησι...

— Δεν έχεις καρδιά. Άννα είπες σοβαρά ο γιατρός. Για τέσ μου, δεν όνειρεύεσαι ποτέ σου;

— Ποτέ! Δεν ξέρω τί σημαίνει όνειρο...

— 'Όχι, κάνεις λάθος όνειρεύεσαι, μα η συνείδησί σου αρνιέται να θυμηθεί γιατί το όνειρο θα σου αποκάλυπτε ένα μέρος του εαυτού σου που θα σου προσένουσε φίλη!...

Ακολούθησε μικρή σιωπή.

— Δεν μπορώ να κάνω τίποτα για σένα. Άννα, είπες σε λίγο ο Παύλος. Άν σε λογαριάσω για άσθενή, σαν γιατρός δεν έχω καμιά έλπίδασι πάνω σου. Άν θυμηθώ σαν άντρας πως σ' αγαπώ, τότε σου κάνω κακό...

— Άκριβώς όπως και οι άλλοι, είπες η Άννα.

— Ναί, σωστά, όπως οι άλλοι. Έγινε στίτι. άντρα και παιδί. Άννα, μην το ξεχνάς. Παράτα τα ερωτικά πειράματα. Μπορεί να σ' αγαπώ μα δε θέλω την καταστροφή σου...

★

Όταν έκείνο το βράδυ, η Άννα γύρισε στίτι της έλαθε απ' τη νταντά, πως το παιδάκι της ήταν άρρωστο. 'Ο καθή-γος πού τότε έξετάζει, βρήκε πως είχε πυρετό, δίχως να υποψή να καταλάβει από τί... Θά ξαναγύριζε την άλλη ή-μερα...

Η Άννα πήγε στην κάμαρα του μικρού.

— Πού πονάς υπέιπνη; τον ρώτησε.

— Δεν πονώ μόνο είμαι εσπός... Κάθισε κοντά μου, μαμά.

Ζάιν όνειρο

— Δεν μπορώ. Έχω καλεσιέ-νους, παιδί μου...

— Ναρθες να μου πής καλη-νύχτα όταν θα φύγουν...

— Όταν η Άννα ξαναγύρισε κοντά του, ύστερ' απ' τα με-σάνυχτα, το παιδάκι ήταν εύ-πνιο.

— Τί όμορφη πού εί-σαι, μαμάκα, σαν νε-ράδα!...

— Πού τις είδες έσύ τις νεράιδες; του είπε η Άννα. Πώς το ξέρεις ότι μου μοιάζουν;

— Τις βλέπω στα ό-νειρά μου, είπε το άνο-

οράκι. Βλέπω τόσο ωραία πράγματα στα όνειρά μου! Μα έσύ δεν είσαι ποτέ κοντά μου για να σου τα πώ.

Η Άννα σκέφθηκε τα λόγια του γιατρού: «Δεν όνειρεύεσαι ποτέ σου»;

— Τώρα κοιμήσου, αγορά-κι μου, του είπε.

— Δοκίμασα, μα δεν μπο-ρώ. Πάρε με κοντά σου, άποψε, μαμά. Φοβάμαι, όταν δεν είσαι κοντά μου και μένω άγρυπνος...

Η Άννα δεν ήξερε τί να κά-νη. 'Ο μικρός την είχε άγκαλι-άσει και δεν έκολλούσε από πάνω της. «Άν το άφήσω, ό πυρετός του θ' άνεβή» σκέφτη-κε. Και τό πήρε στο κρεβάτι της.

Τό αγοράκι, άποκοιμήθηκε, πούριχνε η «βενιέ» κύτταζε το παιδί της. Αυτή τότε φέρε-ε είχε νοιάσει τη νηπιακή τήν παραμάνα. Δεν την άλλη, τη συζυγική, όπως δεν είχε νοιάσει και της.

Με το παιδί δίπλα της, είδε τον άντρα της που την καλούσε.

Τό αγοράκι, άποκοιμήθηκε, πούριχνε η «βενιέ» κύτταζε το παιδί της. Αυτή τότε φέρε-ε είχε νοιάσει τη νηπιακή τήν παραμάνα. Δεν την άλλη, τη συζυγική, όπως δεν είχε νοιάσει και της.

Υστερ' απ' την σκέψη της, τον άντρα της, τον Άνδρ. Θυμή-θηκε τις γυναίκες που, αυτά τα όχτ' χρόνια, είχε φιλενάδες. Τις θυμήθηκε δίχως ζήλεια, δίχως πόνο, γιατί ή οικειότητα μεταξ' τους ήταν κάτι, το συμβατικό πιά, μιά συνήθεια.

Της φάνηκε, κυττάζοντας ένα βάρθρο που άνοιγόταν μπροστά της, πως ήθελε να ξεφύγ' απ' αυτό, σκαρφαλώνον-τας σε μιά σκάλα που άνέβαινε ως τα ούράνια. Μα κάτι την κρατούσε και είδε πως ήταν το χεράκι του παιδιού. Τώρα, ό ούρανός είχε γίνει πεντακάθαρος και κάποιος τη φώναζε...

Ήταν ό άντρας της, ό Άνδρ. που την καλούσε. Ήταν μόνος, φοβισμένος και την καλούσε κοντά του. Μα έκείνη δεν μπο-ρούσε να φύγ', να πάη κοντά του, γιατί το χεράκι του παι-διού της την κρατούσε κι' άν τό παρατούσε, τό παιδάκι μπο-ρούσε να πεθάνη...

Η Άννα έπληψε τρομαγμένη. Δεν θυμόταν τό όνειρό της, μα ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά. 'Υστερα είδε τα μάτια του παιδιού που την κύτταζαν.

— 'Ό! μαμάκα! Έκανα ένα όνειρο τόσο ωραίο της είπε...

Με κρατούσες απ' το χέρι κι' ό μπαμπάς σε φώναζε. Ήταν στην κορφή μιάς σκάλας και γύρω του άλλοι άνθρωποι.

Η Άννα κύτταζε το μωρό και, για πρώτη φορά στη ζωή της ένοιωσε ένα παράξενο αίσθημα να την πλημμυρίση. Τρά-βηξε τό παιδί πάνω στο στήθος της.

— Μαμά, δεν θα φύγεις από κοντά μου; Και θά'ρθη κι' ό μπαμπάς;...

— 'Όχι, μικρούλη μου, όχι, δεν φεύγω. Δεν θα σ' αφέ-σω ποτέ πια μονάχο παιδί μου!...

Μιά νέα γυναίκα είχε έπληψει μέσα της που θα ζούσε στο μέλλον εύτυχισμένη πλάι στον άντρα της και τό παιδί της. Η παλιά Άννα είχε πεθάνει πιά...

ΠΙΕΡ ΡΕΝΟΥΑΡ

Μερικά γαριτωμένα σύνολα για την πλάζ.

κάθε τι περιττό. Φεύγουν οι κάλ-τσοι και τα βαρέα υποδήματα αντικαθίστανται με πέδιλα. Πρέ-πει να προηγηθ' όμως μία μι-κρή περιποίηση των ποδιών, γιατί οι κάλτσες κρύβουν πολ-λές ατέλειες. Τρίχες, άγρια και

λύ ωραίο σώμα ποτέ δεν «σκαί-ρει», γιατί ή όμορφιά του έπι-βάλλεται τόσο, που μάς κάνει να μη σκεπτόμαστε τη γυμνια του. Τη βρίσκουμε πολύ φυσική.

Αν έχουμε λοιπόν τέλειο σώ-μα, έμπρός για τό «κάσ-σεξ» και σουτιέν! Άν όχι, τότε ά-κρυστε πόσα άλλα σχέδια ύ-παρχουν.

Σύνολα για την πλάζ

Στη θάλασσα πεί κανείς, βέ-βαια, για να κολυμπήσ' ή και ή-απλώσ' για να βουτήξ' ή και ή-στερ' να καθήσ' στην άμμουδιά. Άλλά είναι και οι άλλες ώρες που θα τις περάσ' στην άκρο-γιάλια και που πρέπει κι' αυ-τές να υποψή να τις άπολαύσ'.

Τό ντύσιμο αυτό ποικίλλει ά-φάνταστα. Περιλαμβάνει και φούστες, και σορτς και παντε-λόνια κορσαίρ και παντελόνια μακριά και χαριτωμένα φορέμα-

γάρο καὶ πέταξε τὸ σπέρτο μέσ' στὸ τζάκι.

—Μπορείτε νὰ βασίσετε σὲ μένα, εἶπε. Προσὸχὲ ὅμως στὴ Κάρα! Ἐγώ, στὴ θέσι σας, δὲν θὰ τὴν ἐμπιστευθῶμαι...

Ὁ Ἕμις χαμογέλασε, δείχνοντας τὰ γυαλιστερά δόντια του.

Τὴν κρατῶν μὲ κάποιον τρόπο, εἶπε αἰνιγματικά. Θὰ κἀνὴ ὅτι τῆς πῶ.

Ὁ Κόρριντον τοῦ πρόσφερε τσιγάρο, κ' ἐκείνος τὸ πῆρε ἀφοῦ δίστασε μιά στιγμή.

Ἔχετε κανένα σχέδιο γιὰ μένα; ρώτησε ὑστερὰ ὁ πρῶτος, μὲ ἀφέλεια. Θυμάστε, ἐλπίζω, τί σας εἶπα: Δὲν μ' ἀρέσει νὰ δουλεύω τζάμπα.

—Κάνετε λίγη ὑπομονή, τοῦ σύστησε ὁ Ἕμις. Δὲν θὰ μείνετε γιὰ πολὺν καιρὸ ἐπὶ ἀπρακτοῦ. Πρέπει ὅμως ν' ἀποφασίσῃ ὁ ἀρχηγός. Δὲν ἔχω ἐγὼ τὸ δικαίωμα αὐτό...

Μπορῶ ὡστόσο νὰ σας πῶ ὅτι ἀποφασίσαμε νὰ ἐξαφανισθῇ ὁ Ρίτσι.

Ὁ Κόρριντον συμφώνησε, κουνώντας τὸ κεφάλι του.

—Νοιώθετε πάντα ἱκανὸ τὸν αὐτὸ σας γι' αὐτὴ τὴ δουλειά; ρώτησε ὁ ἄλλος.

—Εἶμαι ἱκανὸς μὲ τὸ παραπάνω, ἀρκεῖ μόνο νὰ φροντίστε νὰ πληρωθῇ ὁ κόπος μου!

—Θὰ τὸ κανονίσουμε κι' αὐτό. Ἄν ἐπιτύχετε, θὰ ἐνεργήσω ἐγὼ νὰ σας τοποθετήσουν σὲ μιά θέσι ἐνδιαφέροντα.

—Θὰ ἐπιτύχῃ; βεβαίωσε ὁ Κόρριντον. Θὰ μοῦ χρειασθῇ ὅμως μιά βδομάδα γιὰ τίς προετοιμασίες μου, καθὼς καὶ τρεῖς βοηθοὶ διαλεκτοί.

Ἐφόσον εἴσατε πάντα ὑπὸ δοκιμασίαν, καταλαβαίνετε πῶς δὲν θὰ σας ἐπιτρέψουμε νὰ μεταχειρισθῆτε ὅπλα. Θὰ καταστρώσετε μόνο τὸ σχέδιο, κ' ἡ ἐκτέλεσί του θὰ γίνῃ ἀπὸ δύο καταλλήλους πρίκτορες μας.

—Ἐν τάξει! ἀπάντησε ὁ Κόρριντον, πού ἐνοίωθε νὰ δου-

σκῶνὴ μέσ' στὴν τσέπη του τὸ πιστόλι τοῦ Μπουρκερ. Ὅρισστε τὴν ἡμερομηνία;

Ὁ Ἕμις κούνησε ἀρνητικά τὸ κεφάλι του.

—Σὲ λίγο καιρὸ... εἶπε. Θὰ σὰς προειδοποιήσω πάντως μιά βδομάδα νωρίτερα. Ὅσο γιὰ τοὺς βοηθοὺς σας, θάναί ὁ Τσίτσι κι' ὁ Μάκ "Ανταξ, κ' οἱ δύο τους σκοπεύω πρῶτης γραμμῆς. Θὰ χρησιμοποιοῦνται καὶ τὴν Κάρα ὡς σῶφερ.

—Δὲν ἔχω διαθέσιμὴ νὰ τὴν πάρω μαζί μου, αὐτὴν. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος, κατάλληλος;

—Ὁχι, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Ἕμις. Θὰ δῆτε πῶς θὰ σας φανῇ πολὺ τιμὴ, ἂν τὰ βρῆτε σκούρα. Κανεὶς δὲν ἔχει νὰ σφωφάρ σὰν κι' αὐτὴν. Γιατί δὲν τὴν συμπαθεῖτε;

—Τὴ βρῖσκω... κάπως πολὺ θερμὴ!

Ὁ Ἕμις χαμογέλασε μὲ σημασία.

—Καὶ σὰς πεῖραξέ, αὐτό; εἶπε. Ἰσα-ἰσα, θαῖρεπε νὰ σας εὐχαριστή...

—Ζήτημα γούστου! Ὁ ρωσικὸς τύπος δὲν μ' ἐνθουσιάζει καθόλου.

—Εἰδῶ, δὲν πρέπει νάσαστε δύσκολος, Κόρριντον. Ἀφοῦ ἡ Κάρα σὰς προκαλεῖ, δὲν χάνετε τίποτε νὰ δοκιμάσετε...

Ὁ Κόρριντον κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Θυμάστε πού σας μίλησα γιὰ κείνες τίς δύο κοπέλλες; εἶπε. Εἰλικρινῶς, ἔχω ἀρχίσει νὰ βαρεῖμαι αὐτὴν τὴν ἀσκητική ζωὴ. Τί θὰ λέγατε γιὰ ἕνα γλεντάκι, καμμιὰ βραδυὰ αὐτῆς τῆς βδομάδας; Πάμε νὰ τοὺς κάνουμε μιά μικρὴ ἐπίσκεψι; Δὲν θὰ μετανοήσετε, σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Ἐχουν διάφορες... ἐιδικότητες!

—Ποὺ μένουν; ρώτησε ὁ Ἕμις μ' ἀδιάφορο τόνο.

Μὰ ἡ ἀπληστὴ ἐκφράσι τῆς ματιᾶς του δὲν ἐξέφυγε τὴν προσοχὴ τοῦ Κόρριντον.

—Κρατᾶνε ἕνα διαμέρισμα στὴν Κώρζον Στρίτ. Εἶν' εὐκόλο νὰ τὰ κανονίσω τηλεφωνικῶς. Συμφωνεῖτε;

—Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ βγῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπῆτι... Ὡστόσο, πιστεύω πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ μιά ἐξάρεσι, ἂν θάμαι ἐγὼ μαζί σας. Ἀξίζει ἀλλωστε κάποια ἀνταμοιβή.

—Σὰς ἐγγυῶμαι πῶς δὲν θὰ μυριστῇ κανεὶς τίποτε, εἶπε ὁ Κόρριντον μ' ἕνα χαμόγελο. Τί θὰ λέγατε γιὰ αὔριο βράδυ;

—Ὁχι αὔριο. Τὸ Σάββατο... ἀπάντησε ὁ Ἕμις.

Ἐδείξε τὸν τηλεφῶνο καὶ πρόσθεσε:

—Πάρτε τους ραντεβού γιὰ τὸ Σάββατο.

Δ'

Οἱ τέσσερες ἐπόμενες μέρες πέρασαν πολὺ ἀργά, κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Κόρριντον. Ἐξακολούθησε νὰ δίνει ὁδηγίες στοὺς δύο μηχανικούς, γιὰ νὰ γίνουν ἱκανοὶ νὰ σκιματίζουν μὲ κλεισμένα μάτια τίς ἠλεκτρογεννήτριες.

Τοῦ ἀνέθεσαν ἐπίσης νὰ διδάξῃ σὲ μίαν ἄλλη ομάδα τὴ θεωρίαν τῶν κρυπτογραφικῶν κωδικῶν καὶ τῶν ἀόρατων μελανιῶν. Βαρεῖσταν ἀπερίγραπτα αὐτὴ τὴ δουλειά, τὴν ἐκτελοῦσε ὅμως εὐσυνείδητα. Κι' ὁ Ὁμερ, πού πῆγαινε νὰ ρίξῃ κάπου-κάπου μιά ματιά στὸ μάθημα, σάστισε μὲ τίς γνώσεις του καὶ μὲ τὸ ζῆλο πού ἐδείκνυε.

Περνοῦσε τὰ βράδια του ἀποφύγοντας τὴν προτάσει τῆς Κάρα καὶ παίζοντας πόκερ μὲ τὸν Ὁμερ καὶ μὲ τρεῖς ἄλλους ὡς τίς «μικρὲς» ὥρες.

Ὅσο περνοῦσαν ὅμως οἱ μέρες, ἐνοίωθε νὰ λιγοστεύῃ ἡ δυσπιστία τῶν ἄλλων πρὸς τὸ αὐτό του καὶ καταλάβαινε ὅτι σιγά-σιγά τὰ μέλη τῆς ὁργάνωσης τὸν δέχονταν ἀνάμεσά τους. Εἶχε τώρα ὅλο τὸ σπῆτι δικό του κι' ἦταν σχεδὸν ἐλεύθερος νὰ κἀν ὅ,τι ᾔθελε—ἐκτὸς μόνο νὰ βγῇ ἀπ' τὸ πάρκο.

Τὸ Σάββατόβραδο, κατὰ τίς 7, ὁ Ἕμις μπῆκε στὸ δωμάτιό του. Ἦταν ντυμένος μ' ἐπιμέλεια καὶ φρεσκοκουσμέ-

νος. Τὰ μάτια του εἶχαν μιά ἐκφράσι ἀνυπόμονη καὶ ἀπληστη. Κυττάζοντας τὸν, ὁ Κόρριντον ἐνοίωσε οἴκτο γιὰ τὴν Χίλντυ, τὴν κοπέλλα πού θὰ τὸν ἀναλάμβανε...

Ἡ δεύτερη, ἡ Μπάμπς, ἦταν ἡ λιγώτερο ὁμορφὴ ἀπ' τίς δύο ἀλλὰ ἐξυπνότερη. Ὁ Κόρριντον τὴν γνώριζε ἀπὸ καιρὸ. Κέρδιζαν μετὰ βίας τὸ ψωμί τους ὡς μοντέλα σὲ διάφορες σχολὲς ζωγραφικῆς, καὶ συμπληρώναν τὰ ἐσοδα τους προσφέροντας «ψυχαγωγία» σὲ πλουσίους κυρίους σ' ἕνα ἥσυχο διαμέρισμα τῆς Κώρζον Στρίτ.

—Ἐτοιμος; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Ἕμις.

—Ναί. Μποροῦμε νὰ ξεκινήσουμε.

Ὁ Κόρριντον διώρθεσε μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς γαράδας του καὶ τὸ μαντηλάκι του κι' ἀκολούθησε τὸν Ἕμις ὡς τὴν πόρτα.

—Μὰς περιμένει ἐν' αὐτοκίνητο, πῶς ἀπ' τὸ σπῆτι, τοῦ εἶπε ἐκείνος. Προχωρῶ ἐγὼ πρῶτος. Ἄν σας δῇ κανεὶς πού θὰ φευγετε, πῆστε του πῶς πάμε μαζί γιὰ δουλειά.

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Ἕμις, ὁ Κόρριντον περίμενε ἕνα-δύο λεπτὰ, κ' ὑστερὰ προχώρησε στὸ διάδρομο. Τὴν ἴδια στιγμή, πρό-

βαλε στὴν πόρτα τῆς ἡ Κάρα, καὶ τοῦ χαμογέλασε σαρκαστικά.

—Ἐχομε ἔξοδο ἀπόψε; ρώτησε.

Ὁ Κόρριντον κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Πῶς σας ἦρθε αὐτὴ ἡ ιδέα; διαμαρτυρήθηκε. Ὁ ἀνεβῶ ἀπλῶς στὰ κεραμίδια νὰ κρατήσω συντροφιά στὰ περιστερά!

Συνέχισε τὸ δρόμο του καὶ χαμογέλασε ἐλαφρὰ ἀκούγοντας τὴν νὰ κλείνῃ μὲ ὁρμὴ τὴν πόρτα τῆς.

«Ἀνυπόφορη ἔχει γίνῃ, αὐτὴ ἡ γυναίκα!» συλλογίστηκε.

Ὁ Ἕμις καθόταν στὸ βολάν ἐνὸς μαύρου αὐτοκινήτου, πού στάθμευε μέσ' στὸ πάρκο, κοντὰ στὴν πίσω πόρτα. Ὁ Κόρριντον πῆρε θέσι δίπλα του, καὶ πρόσθεσε ἀμέσως πῶς μύριζε δυνατὰ κονιάκ...

—Σὰς εἶδε κανεὶς; τὸν ρώτησε ἐκείνος.

—Ναί, ἡ Ὁλγα ἀπὸ τὸ Βόλγα. Ἦθελε νὰ μῆθῃ ἂν θάβγαίνα ἐξω. Τῆς ἀπάντησά νὰ μὴ φυτῶνῃ ἐκεῖ πού δὲν τὴ σπέρνουνε.

—Ἐχε ἀδυναμία γιὰ σὰς, ἡ καὶ ἐμεῖς. Καὶ αἰεὶ τῆς φέρεσθε σκληρά!

—Φοβάμαι νὰ μπλέξω μὲ τέτοια γυναικάρα! Μπορεῖ νὰ μὲ στύψῃ, νὰ μοῦ σπάσῃ τὰ κόκκαλα... Ἐσεῖς ἐξακολουθεῖτε νὰ τῆς ἔχετε ἐμπιστοσύνη;

—Πάντα! βεβαίωσε ὁ Ἕμις. Ἐκοψε τὴν ταχύτητα, βλέποντας νὰ ἐμφανίζονται δύο φύλακες, στὸ φῶς τῶν προβολέων τοῦ αὐτοκινήτου. Τους εἶπε λίγες λέξεις, κ' ἐκείνοι ἀνοίξαν ἀμέσως τὴν καγκελλὰ-πορτὰ καὶ τὸν ἀφίσαν νὰ βγῇ ἀπ' τὸ πάρκο.

Ὁ Κόρριντον ἔλπιζε ν' ἀναγνωρίσῃ τὰ ἐξοχικά μέρη ἀπ' ὅπου περνοῦσαν, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε, γιατί ἦταν σκοτάδι κι' ὁ Ἕμις εἶχε ἀνάψει μόνο τὰ μικρὰ φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου. Δὲν κατάρθωσε νὰ διαβάσῃ καμμιὰ πινακίδα οὐτε καὶ νὰ διακρίνῃ καμμιὰ χιλιόμετρικὴ στήλη, ὡς τὴ στιγμή πού ἀνέβηκαν μιά ἀπότομη ἀνηφορία καὶ βγῆκαν στὴν Γουέστερν Ἀβενιου.

Ὡστόσο, ἀπ' τὴν ὥρα πού εἶχε περάσει καὶ τὴν ἀπώτασι πού εἶχαν διατρέξει, ὑπολόγισε ὅτι τὸ Μπαίντρενς βρισκόταν κάπου στὴν περιοχή τοῦ Μπουλς-Χέρτες. Ἦταν ἀδύνατο ὅμως νὰ καθορίσῃ περισσότερο τὴν θέσι του.

Ὁταν βγῆκαν στὸ μεγάλο δρόμο, ὁ Ἕμις ἀρχισε νὰ ὁδηγῇ σὰν τρελλός. Ὁ Κόρριντον ἀνακουφίστηκε ὅταν ἔφτασαν σὲ μέρη πῶς πολυσύχναστα, ὅπου ἔκοψαν ἀναγκαστικὰ τὴν ταχύτητά τους.

Ὁ Ἕμις εἶχε τσιμπήσει στ' ἀγκίστρι. Κι' ὁ Κόρριντον ἤξερε τί ἔπρεπε νὰ κἀν τώρα.

Τὸ πρῶτο πράγμα πού τοῦ εἶχε ἔρθῃ στὸ μυαλό, ἦταν νὰ καταφέρῃ ἕνα γερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ Ἕμις, νὰ τὸν ἀφίσῃ ἀναισθητὸ κι' ὕστερὰ νὰ τὸν προσφέρῃ στὸ Ρίτσι, πού θὰ ἤξερε νὰ τὸν κἀν νὰ μιλῆσῃ. Μὰ δὲν ἦταν βεβαίως ἂν ἤξερε ἀρκετὰ πρόγνωση ὁ Ἕμις, ὡστε νὰ δικαιολογῇται μιά τέτοια ἐνέργειά του.

Ἡ δουλειά τοῦ Κόρριντον ἦταν ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ταυτότητα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὁργάνωσης, καὶ τίποτε δὲν ἀπεδείκνυε πῶς ὁ Ἕμις τὴν ἤξερε... Στὴν ἀντίθετη περίπτωση, κινδύνευε νὰ χάσῃ ὀριστικὰ τὸ παιχνίδι.

Γιὰ τὴν ὥρα, πλησίαζε ν' ἀ-

ποκτήσῃ μιά θέσι στὴν ὁργάνωση. Ὁ Ἕμις ἀρχίζει νὰ τοῦ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη. Ἄν συνεργαζόταν μαζί του, ἴσως νὰ συναντοῦσε τὸν ἀρχηγό. Ἀὐτὸν ἡ γρήγορα.

Εἶχε πάρει λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν νὰ παῖξῃ τὴν μικρὴ αὐτὴ φάρσα ὡς τὸ τέλος. Ἐπεί, θὰ ἐξυπηρετοῦσε τὸ σκοπὸ του καὶ συγχρόνως θάβρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ τηλεφωνήσῃ στὸ Ρίτσι.

Σ' αὐτὴ τὴ διαδρομῇ, ὁ Ἕμις δὲν εἶχε προφέρει λέξι. Ἐνῶ ὅμως πῆγαιναν τώρα πρὸς τὸ Πικανόλιν, εἶπε ξαφνικά:

—Μποροῦμε νὰ κάνουμε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὲς τίς δύο κοπέλλες;

—Δὲν ὑπάρχει ζήτημα ἐμπιστοσύνης μ' αὐτές. Θὰ περάσουμε ἀπλῶς τὴν ὥρα μας μαζί τους. Τίποτε προαπάνω.

—Πάντως, δὲν βλέπουν οἱ περισσότερες προφυλάξεις. Ἐσχάς νὰ σας ρωτήσω πόσο θὰ μὰς σπινίσιον αὐτὸ τὸ γλεντί...

—Ὅυτε πεντάση. Νόμικα πῶς τόχατε καταλάβει. Εἶναι γνωστὸς μου... ἀπάντησε ὁ Κόρριντον κρύβοντας ἕνα χαμόγελο.

Καὶ ἐξήγησε στὸν Ἕμις τὰ σνέδια του γιὰ τὸ γλεντί τους.

Ἐπεί, ὅταν σταμάτησαν ἐμπρός σ' ἕνα μεγάλο κτίριο, πίσω ἀπ' τὸ Σέφερντ Μάρκετ, τὸ πρῶτο πρὸς τὸν συνομιλητὸν τοῦ ἐξέφραζε τὴν δυσπιστία καὶ τὴν ἀπληστία.

Τοὺς ἀνοίγει ἡ Μπάμπς μιά κοπέλλα μελαχροινὴ, λεπτὴ καὶ θερμὴ, ντυμένη μ' ἕνα πενιούρα μπλε-σιέλ. Ὑποδέχθηκε τὸν Κόρριντον ἀγκαλιάζοντας τὸν ἀπ' τὸ λαιμό, μὲ φωνὲς χαρᾶς πού ἀκούστηκαν ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου. Μὰ ἐκείνος τὴν ἀπομάκρυνε μὲ μιά χειρονομία.

—Ἡσύχασε... τῆς εἶπε χαμογελώντας. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ πνίξῃ! Τί γίνεσαι; Σοῦ συνοιστῶ ἕνα φίλο. Λέγεται Τζέρι. Πού εἶν' ἡ Χίλντυ;

—Παρουσά! εἶπε ἡ Χίλντυ, καὶ παρουσιάστηκε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα.

Ἦταν παχουλὴ, κοκκινωμάλα, μὲ ὕψος λίγο ἔκφυλο. Ἐκείνη σπινιῖν τὸ μάτι στὸν Ἕμις.

—Καλημέρα, μελαχροινούλη μου, τοῦ εἶπε. Περάστε μέσα... σὰν στὸ σπῆτι σας!

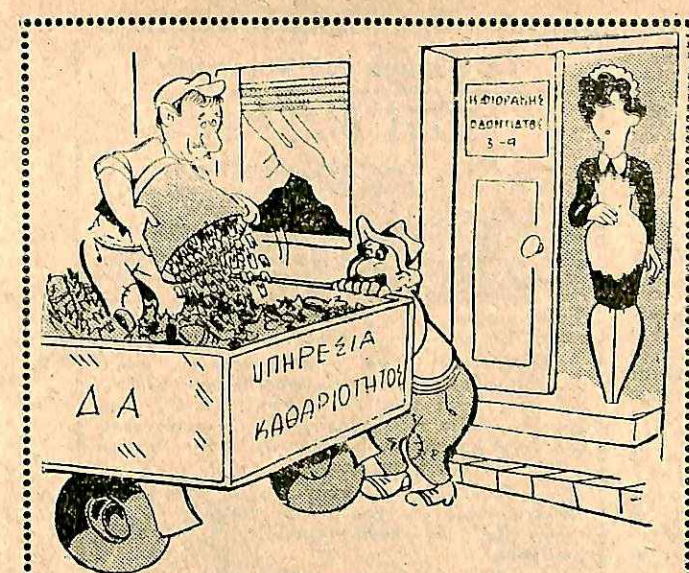
Ὁ Ἕμις μπῆκε στὸ σαλόνι σὰν τὴ γάτα πού ἐξερευνᾷ ἕνα ξένο κι' ἀγνωστὸ σπῆτι. Ἐκαμὲ ἕνα γυρὸ, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πῶς ἦσαν μόνοι τους οἱ τέσσερες στὸ διαμέρισμα. Ἀνοίξε τίς πόρτες, ἔβριζε μιά ματιά μέσα στὶς δύο κρεβατοκάμαρες, στὸ λουτρό καὶ στὴν κουζίνα ἀκούμ.

Ὑπακούοντας σ' ἕνα νόημα τοῦ Κόρριντον οἱ δύο κοπέλλες δὲν ἀσχολήθηκαν πιά μαζί του. Ἐτοίμασαν κατὶ γιὰ νὰ πιοῦν ὄλοι. Ὁ Ἕμις, καθυστερημένος, ἔξαργύρισε καὶ καθῆσε στὸ σαλόνι.

—Σὰς ἀρέσει τὸ σπῆτι μας; τὸν ρώτησε ἡ Μπάμπς, ἐνῶ ἡ Χίλντυ τοῦ πρόσφερε κονιάκ.

Κάθησε ὑστερὰ δίπλα του, σὰν καναπέ. Ὁ Ἕμις τίς βεβαίωσε πῶς ἦταν εὐχάριστο τὸ διαμέρισμά τους. Ἐπειτα συγκέντρωσε τὴν προσοχή του στὴν Χίλντυ, ἐνῶ ὁ Κόρριντον εἶχε πάρει στὰ γόνατά του τὴν Μπάμπς.

—Δὲν ἔχετε ἄλλο τηλεφῶνο ἀπ' αὐτὸ ἐδῶ; ρώτησε ξαφνικά ὁ Ἕμις δείχνοντας τὸ τηλεφωνικὸ μνημόνιο πού βρισκόταν στὸ σαλόνι.

—Μπράβο του!... Τρελλαίνεται στὴ δουλειά αὐτὸς ὁ δοντογιατρός!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Γιὰ νὰ προειδοποιήσῃ τὴν Μπάμπς, ὁ Κόρριντον τὴν ἔσπρωξε ἐλαφρὰ μὲ τὸν ἀγκῶνα.

—Ὁχι, αὐτὸ μόνο, ἀπάντησε ἐκείνη. Μήπως θέλετε νὰ τηλεφωνήσῃτε πούθενά;

—Ἄ, ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ἕμις. Ἦθελα μόνο νὰ ξερῶ...

Ἡ Χίλντυ τοῦ ξαναγέμισε τὸ ποτήρι του μὲ κονιάκ, ὅσο τὸ ἀδίαζε. Ὑστερὰ ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ συνηθισμένης συνομιλίας, ὁ Ἕμις ἀρχισε νὰ δείχνῃ σημεῖα ἀνυπομονίας.

—Δὲν τοὺς ἀφίνομε μόνοι; τοῦ ψιθύρισε ἡ Χίλντυ πῶς δὲν ζήτηνε τίποτε καλύτερο...

—Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ φίλος σου, Μάρτιν; ρώτησε. Δὲν μ' ἀρέσει ἡ φάτσα του.

—Ὅυτε κι' ἐμένα. Μὰ μὴν ἐνδιαφέρεσαι γι' αὐτόν. Ἐλα νὰ καθῆσαι κοντὰ μου. Ἐγὼ νὰ σοῦ μιλήσω!

Ὁ Κόρριντον κάθησε στὸ κρεβάτι, πού βρισκόταν ἄρκετ μακριὰ ἀπ' τὴν πόρτα. Ἡ Μπάμπς τὸν μιμήθηκε.

—Καὶ τώρα ἀκούσε με, μι-κρούλα, τῆς εἶπε ἐκείνος. Θέλω ὁπωσδήποτε νὰ κάνω ἕνα τηλεφῶνισμα. Ἐγὼ μπλέξι ἀσχημα... μὰ τὴ κανόνισα ἔτσι ὡστε νὰ πλησιάζω σ' ἕνα τηλεφῶνο δίχως νὰ τὸ ὑποψιάσῃ ὁ ἄλλος!

—Αὐτὸ ἦταν μόνο; διαμαρτυρήθηκε ἡ Μπάμπς μ' ἀπογοήτευσι. Τελοσπάντων, τί πρόκειται νὰ κερδίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά;

Ὁ Κόρριντον τῆς χαμογέλασε κι' ἀπάντησε.

—Εἴκοσι ὥρες λιρίτσες.

λόνι, γιὰ νὰ ρίξῃ μιά ματιά στὴν κρεβατοκάμαρα. Εὐτυχῶς, ἀπ' τὸ μέρος πού στεκότανε, δὲν μποροῦσε νὰ δῇ τὸ τηλεφῶνο, στὴν κάτω ἐταξέρα τοῦ κοινοδίου.

—Ἐλα, πάμε, εἶπε ὁ Κόρριντον στὴ Μπάμπς.

Μπήκαν στὸ δωμάτιο κι' ἐκλείσαν τὴν πόρτα, ἀφίνομε μόνοι τὸν Ἕμις καὶ τὴν Χίλντυ.

—Κλείδωσε τὴν πόρτα, εἶπε ὁ Κόρριντον χαμηλόφωνα, καὶ μίλα σιγὰ!

Ἡ Μπάμπς τὸν κύτταξε, τρομαγμένη.

—Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ φίλος σου, Μάρτιν; ρώτησε. Δὲν μ' ἀρέσει ἡ φάτσα του.

—Ὅυτε κι' ἐμένα. Μὰ μὴν ἐνδιαφέρεσαι γι' αὐτόν. Ἐλα νὰ καθῆσαι κοντὰ μου. Ἐγὼ νὰ σοῦ μιλήσω!

Ὁ Κόρριντον κάθησε στὸ κρεβάτι, πού βρισκόταν ἄρκετ μακριὰ ἀπ' τὴν πόρτα. Ἡ Μπάμπς τὸν μιμήθηκε.

—Καὶ τώρα ἀκούσε με, μι-κρούλα, τῆς εἶπε ἐκείνος. Θέλω ὁπωσδήποτε νὰ κάνω ἕνα τηλεφῶνισμα. Ἐγὼ μπλέξι ἀσχημα... μὰ τὴ κανόνισα ἔτσι ὡστε νὰ πλησιάζω σ' ἕνα τηλεφῶνο δίχως νὰ τὸ ὑποψιάσῃ ὁ ἄλλος!

—Αὐτὸ ἦταν μόνο; διαμαρτυρήθηκε ἡ Μπάμπς μ' ἀπογοήτευσι. Τελοσπάντων, τί πρόκειται νὰ κερδίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά;

Ὁ Κόρριντον τῆς χαμογέλασε κι' ἀπάντησε.

—Εἴκοσι ὥρες λιρίτσες.

Τίς μισές γιὰ σένα καὶ τίς ἄλλες μισές γιὰ τὴν Χίλντυ. Πολὺ ἀκριβὰ τὸ πληρώνω, αὐτὸ τὸ τηλεφῶνισμά!... Ἐχεῖς ἕνα κομμάτι χαρτί;

Ἡ Μπάμπς τὸν κύτταξε μὲ γουρλωμένα μάτια.

—Εἴκοσι λίρες. Σοβαρὰ μιλᾷς, ἢ μὲ κοροϊδεῖς; ρώτησε.

—Ἐλα, μικρὴ, μὴ γάνουμε καιρὸ! τὴν διέκοψε ὁ Κόρριντον.

Ἐκείνη πῆγε νὰ τοῦ φέρῃ ἕνα χαρτί. Ὁ Κόρριντον ἔγραψε μερικὲς λέξεις καὶ τῆς τὸ ἔδωσε. Ἀφοῦ διάβασε ὅτι εἶχε γράψῃ, τὸν κύτταξε μὲ στόμα ἀνοιχτό.

—Στὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν... Μὲ δουλεύει τῶρα; Καθόλου. Θὰ δώσω αὐτὸ τὸ χαρτί σὲ κάποια μὲς Φλέμινγκ, κ' ἐκείνη θὰ σοῦ μετρήσῃ τὰ λεφτά. Θὰ ραγίσῃ ἡ καρδιά της γι' αὐτό, μὰ μὴ σὲ νοιάξῃ! Νὰ ξέρης πῶς ἐργάζεσαι τώρα γιὰ τὴν κυβερνήσι!

Ἡ Μπάμπς τὸν κύτταξε πάντα μὲ γουρλωμένα μάτια.

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Ο Κλήδοντας

Το κουμάρι με το 'άλυγαριές, την κατακόκκινη σκέπη, τ' αμύλητο νερό, και λογιές-λογιές αντικείμενα, τ' άφηνε ούλη νύχτα στ' αγγιάκι, να το μοιράσουν οι μοίρες. Κι' όταν την άλλη μέρα άπουτο μεσημέρι, μαζεψήκανε σουρουσούλεν στο ντουρσέκι για ν' ανοίξουν τον Κλήδονα, άχτινες χαράς, ίσκιος άμωιδολίας, σύννεφα λύπης ήτανε ζουγραφισμένα στα μούτρα τους και τα μάτια τους, με άνησυχη άπαντοχή, καρφωθήκανε πάνω σε μιά ποιοτιστέφανη γεννιόνα, που σταυρώονταν με το χέρι τοη το κουμάρι έλεπε μελοδοματικά το πρώτο τραγούδι:

—Ανοίξτε τον Κλήδονα στ' αη Γιαννιό τη χάρη κι' όποια είν' καλορρίζικα, όπ' άγαπά να πάρη

Τότε ή Έσταλία, τσιριμονιόζα και κομπλιμαντατζού άναγνάν μπαμπαντάν φωνάξε στην δασκάλα του μαχαλά:

—Τώρα, έλα, κερά δασκάλα, να πής και σύ ένα τραγουδάκι...

Κι' έκεινη, σείοντας το μακρύ λαρούγκι τοη έλεπε με ύφος ιεροκήρυκος: 'Ο παντρεμένος δυο φορές περνάει έξτρα (πρώτα

τη μέρα που θα τούρθη νύφη ή συμβία (του κι' όταν την πάη νεκρή στο μνήμα!...

Το κοριτσάκι ήβγαλε άπ' το κουμάρι ένα τσακμάκι.

—'Ηβόι! του Νικολάκη! Του Νικολάκη! φώναξαν ούλες μ' ένα πικαριστικό χαμόγελο.

Λύσσαζε ή Έσταλία και βάσδα φουρ-γέλλο, Κι' όταν βγήκε το κλειδάκι της δασκάλας έλεπε:

Μέσ' του Φαλήρου τα νερά ήπλενες το (κορμί σου κι' εϋτός ψάρισα' ή άμμουδιά, κι' ή θά- (λασσα μετρίζει σου.

Και ή Έσταλία συνέχισε:

Ζωή σε λένε μάτια μου κι' όμως δεν σου (παίριάζει (ταίριάζει νιατ' είσαι για τον άντρα σου θάνατος (και μαράζι!

Το κοριτσάκι — λές και τόκανε μά- (ξους — ήβγαλε ένα σκουλαρρίκι.

—Τοη Ζωής! Τοη Ζωής τοη Στρα- (βογκόβης! Κι' ύστερα σου λένε να ή πιστεύεις τον Κλήδονα! Ξεώνωμε ή ή Έσταλία, σκασιμένη στα γέλια.

—Μωρή Φταλία, εϋ φέτο δεν μάς (ήθαλες Κλήδονα! 'Οχι! 'Ηθαλες να- (ρες και πατούμε! το' έλεπε γκιζτισμένη μιά κακαδρακάτη και τότε πιά χωρι- (στήκανε σε δυο στρατόπεδα...

—Τώρα θα πούμε κι' έμεις ένα τρα- (γούδι! συνέχισε ή κακαδρακάτη.

Κι' ή φωνή τοη σαν τραγίσο κου- (δούνι ξανακουδούνισε:

Κι' όταν σε σκετάς' άκόμα ή βареιά του (τάφου πέτρα

θα έξέχη άπ' το χόμα ή γλωσσίστα σου (δυο μέτρα!

Το κοριτσάκι όπως τόκανε δουπνέ- (ψει, ήβγαλε το βραχιόλι το' Έσταλίας που άκτισμένη, ξεώνωμε:

—Ντροπή σας! Γλωσσούδες είσα- (στε σεις, διαβόλου άσκημες!

Και με γροθιές, κλωσιές, κατακε- (φαλιές, τόκανε ούλα ντραμαντανάν!

Κι' όταν άόνα το βράδυ ή Έστα- (λία φοοκαλούσε και συμμαζέμε τα συν- (τοίματά: το τακούνη τοη δασκάλας, τα ντενάκια τοη κακαδρακάτης, και μιά τούφα μαλλιά τοη Ζωής, οι φιλε- (νάδες τοη σκασιμένες στα γέλια το' εί- (πανε:

—Μπράβο Φταλία! Και τοη χόονου, (πάντ' άξια! ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα δάσανα του Καραμπέτ

ΣΤΗ ΒΟΥΛΑ

— Ουλάν Καραμπέτ, καλοκαίρι ήρτε, (σι- (τξάκ βάρ, αυτό έποχή έξοχή γκιντελουμ. Βούλα (ισπίτι να βρής, πλάτες - πλούτες, άκσάμ - σαμπα- (χτάν καντάρ άκροταλασσά να κάνω γιαθρούμ.

Του φώναξε ή ναζού ή τζιλδελου Σουρπου- (τσα. «Χάκ βάρ κουζούμ», της έλεπε εκείνος που (δεν της χαλούσε χατήρι. Κι' έτσι ιστέρο - ιστεμέξ (βγήκε να βρή, έστω και δυο δωμάτια και να πλη- (ρώση ό,τι θα του ζητούσαν μπύρ ταμάμ!

Νταλντισμένος και μπαλντισμένος, μπήκε (στο λεωφορείο και στογγυλοκάθησε πλάι σε (μιά νταρντάνα γκέλ ζαμάν, γκίτ ζαμάν! Τρέ- (χουν τα σάλια του ζουπελή, του γυναικοντολ- (ταρτζή Καραμπέτ και δειλά - δειλά την ρωτάει:

— Βούλα, γκιντελάρουν;

— Μάλιστα, πάω στην Βούλα! του έλεπε ή (όμορφη κυρία και χαμογέλασε πονηρά.

— Βαί - βαί, τόσο κιςμετλής, τυχερός είμαι, (γιαθρούμ!

— Και γιατί; τον ρώτησε δήθεν ξαφνια- (σμένη ή κατεργάρα.

— Γιατί, μπέ, τόσο γκιουζέλ, όμορφη παρέα (τάχω! της άπάντησε.

— Και σιγά - σιγά της κολλάει κανονικά. (—Μου φαίνεται, κύριε, ότι προχωρείτε πο- (λύ βιαστικά!...

— Βρέ, τζάνουμ, σημερινή έποχή ζωή μας (έτσι βιαστικά είνε... τσάφ - τσούφ, σάν άστρα- (πή, ιστροντελέκι, κιμπί ούλα περνάνε!...

— Είστε πρακτικός άνθρωπος... 'Αλλά δεν (σας άδικώ γι' αυτό, γιατί σας μοιάζω κι' εγώ (λιγάκι...

'Ο Καραμπέτ σκέφθηκε μερικά λεπτά προσ- (παθώντας να δώση την πιο πιθανή έξηγησι (στα λόγια της όμορφης κοπέλλας. 'Επί τέλους κα- (τέληξε στο συμπέρασμα πως αυτό το καλοκαίρι (δεν βάρη δυσκολίες και βάσανα στα έρωτικά (του νταλαβέρια.

— 'Εγώ, συνέχισε ή κυρία με μιά αυθόρμη- (τη έμπιστοσύνη, θα νοικιάσω ένα δωμάτιο σε μιά (καλή και ήσυχη οικογένεια, για όλη την σαιζόν... (—'Αλλωστε είνε και πολύ οικονομικό!...

— Βρέ, γιαθρούμ, αυτό μένα ισπίτι, άλλα (λεύτερα νταμάτια βάρ;

— Νομίζω ότι υπάρχουν δυο άκόμα...

Σε λίγο, όταν φτάσανε στη Βούλα, ή όμορ- (φη κοπέλλα τον πήρε σ' ένα σπίτι, πολύ μακριά (άπ' την πλάξ, χαμηλό, και στραβοφτιαγμένο.

— Αυτό τόση μοναξιά άσκημο είνε, άμα μ' (αυτή όμορφη νταρντάνα, τόσο γκιουζέλ τα είνε, (ζαράρ γιόμ!...

— Ένας πανύψηλος άντρας, σωστό ντερέκι, με (πυκνά φρύδια και σιδερένια μπράτσα τους δέ- (χτηκε. Πήγε την κυρία στο δωμάτιό της, κι' ύ- (στερα γύρισε άνοιξε τις πόρτες στα δυο πλαινά (δωμάτια και ρώτησε τον Καραμπέτ:

— Σας άρεσουν, άφεντικό;

'Ο Καραμπέτ σκέφθηκε ότι δεν του άρεσαν (καθόλου. 'Ηταν σκοτεινά και μυρίζαν μούχλα.

'Αλλ' άφου πλάι του θα κατοικούσε όλη την (σαι- (ζόν ή όμορφη νταρντάνα τί άλλο ήθελε; Και χω- (ρίς παζάρια και συζήτηση, πλώρωσε όσα του ζή- (τησε κι' έτσι ξεφορτώθηκε αυτόν τον τρομερό (γίγαντα!

'Αμέσως ό μουντάρης, ό κατεργάρας Κα- (ραμπέτ γκνιπτε συνθηματικά τον μεσότηγο που (τον χώριζε άπ' το δωμάτιό της κυρίας. 'Επειτα (όμως άπό λίγα λεπτά φάνηκε ό οικοδεσπότης και (τον ρώτησε άγρια:

— Γιατί γκνιπάτε άφεντικό; Τί επιθυμείτε;

— Τέλω να πής μπέ αυτό άρχοντοκοπελλά- (ρα, που τα φάη μεσημέρι;... Νάρτη παρέα γκιν- (τελουμ!

— Πού άλλου θα φάη; Στο σπίτι της! μούγ- (κρισε σάν θηοίο έκείνος. 'Η γυνάικα μου, κύ- (ριε, τρώει πάντα μαζί μου και πρόσεξε καλά!...

— Βαί - βαί ύνάικα σου είνε; μουμυρίσε (άπελπισμένος ό Καραμπέτ κι' όπου φύγει (— φύγει!

— Μ' αυτό κόλλο — έλεγε το βράδυ στην (παρέα του — πορτοφόλι μου Βούλα, ζούλα κα- (νανε. Φτού, αλλάχ μπελισσινί βερσίν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Άσφάλεια ζωής

— Άλλο και τούτο πάλι! Τί να σου (πώ άνθρωπέ μου. 'Όλα τα περίμενα (και για όλα είμαι προετοιμασμένος. (—'Αλλά αυτό το πράγμα, όμολογώ ότι (δεν το είχα έγγραφεί στο πρόγραμμα (των ένονησέων μου. 'Οχι.

Και να την ή άφεντιά σου που έρ- (χεται στα καλά καθούμενα και μου (προτείνει — τί: Να κάνω, λέει, άσφα- (λεία ζωής!

Τί πάλι να πή (αυτό, κύριε άσφαλι- (στά: Τί σημαίνει ά- (σφάλεια ζωής; 'Α! (Αυτό είναι! 'Θά έκ- (τιμώσω την άξία της (ζωής μου μ' ένα ώ- (ρισμένο ποσόν και (θα δίνω κάτι κάθε (μήνα, αναλόγως με (την άξία μου. Λοι- (πόν, κι' έπειτα τί (θα γίνη; 'Α! 'Ο- (ταν συμπληρώσω ώ- (ρισμένη ηλικία, χωρίς ν' άποδημήσω (είς κύριον, θα εισπράξω μαζεμένο το (ποσόν που θα δίνω, σύν ό τόκος. Κι' (άν άποφασίσω να έξοφλήσω τους λο- (γαριασμούς μου με τη ζωή θα εισ- (πράξουν το ποσόν οι κληρονόμοι μου.

Με συγχωρείτε, κύριε άσφαλιστά, άλ- (λα δεν τόδερα. Είμαι έντελώς άπληρο- (φόρητος για το είδος αυτό της έπιχει- (ρήσεως και χάρω πολύ που μου κάνε- (τε την τιμή να με πληροφορησέτε.

Πώς είπατε: 'Αν θ' άσφαλισθώ, τώ- (ρα που τόμαθα; Βεβαίως όχι. Βεβαί- (οτατα όχι! Πρώτα-πρώτα, κύριε άσφα- (λιστά, το ποσόν που έγω διατιμήσει (έγω τη ζωή μου, δεν μπορεί να το πλη- (ρώση καμιά άσφαλιστική έταιρεία.

Δεύτερον γιατί ν' άσφαλισθώ; 'Αν είνε (να δίνω κάτι κάθε μήνα για να το (πάρω μαζεμένο, γιατί να το δίνω σε (σας, που δεν σας έξρω; Το βάζω σ' (έναν κουμπαρά και το μαζεύω προς ή- (διον λογαριασμόν. Τρίτον, άν γίνη κα- (νένας πόλεμος, που θα τρένω να σας (βοθώ, για να μου δινετε το χόρημα μου; (Και είς τί νόμισμα θα με πληρώσετε; (Είς δραχμάς; 'Ας πάγαινε, ταιδιάκι (μου... 'Εξυπνάδες σε μένα δεν περνάνε.

'Α! Για τους κληρονόμους! 'Αν τα (κακαρώσω έγώ, νάχουν να λαβαίνουν (οι καίμενοι οι συγγενείς μου, ξαδέρ- (φια κι' ανήψια και τα λοιπά! Μαρώ (τί μου λές! 'Θά φυλώνωμαι ενώ κάθε (μήνα να δίνω το ώρισμένο ποσόν, για (νάχουν να παίρνουν οι συγγενείς και (να τα φάνε είς ύγειαν του κορόιδου!

'Ας πάγαινε, πουλάκι μου!

'Εν πρώτοις έγώ τους συγγενείς μου (τους έχω άποκηρύξει. Κι' έπειτα και (άν δεν τους έχω άποκηρυγμένους ποι- (ός μου έγγυγεται έμένα ότι δεν θα με (δηλητηριάσουν, για να εισπράξουν την (άσφάλεια μιά ώρα άρχήτερα; Πώς; Δεν (συμβαίνουν τέτοια πράγματα; Τί μου (λές! 'Αμ δεν άνοίγεις τα στραβά σου (να ίδής γιατί γίνονται οι περισσότεροι (μυστηριώδεις θάνατοι στην Ευρώπη; (Για την άσφάλεια είναι, πουλάκι μου! (Και μου προτείνεις ούτε λίγο ούτε πο- (λύ να πληρώνω κάθε μήνα, για να με (δολοφονήσουν! 'Ας πάγαινε, πουλάκι (μου. 'Ας πάγαινε που σου λέω και ψά- (ξε γι' άλλους.

Τί στέκεσαι και με κυττάς έτσι σάν (χαζός; Τί έκανε λέει; Για το καλό μου (πρόκειται; Για να είμαι έξερσφαλισμέ- (νος;

'Ας πάγαινε που σου λέω, 'Ορίστε; (Να μου άναπτύξης; 'Οχι να με που (άναπτύξης τίποτα. Και τσακίσου το (γοργωρότερο άπό μπροστά μου, να μην (υψώσω τη μαγκούρα και σου άναπτύ- (ξω έγώ το ζήτημα όπως καταλαβαίνω. (Μάλενε τα χατιά σου και όδου. 'Ε- (ξυπνήσου!...

Περιπετειώδες διήγημα

ΜΟΥΧΕΣ πη. κυρ - Πασιέ, πώς το πολύ σε είκοσιτέ- (σερις ώρες θα βοισκόμαστε στα έλβετικά σύνορα. Κι' (όμως είνε τρέις μέρες τώρα που τόχουμε σκάσει άπό (το στρατόπεδο και βοισκόμαστε άκόμα σε γεφυρικό έδα- (φος! 'Όλο πάλι και πάμε και δεν μπορούμε ν' έπιμπίσου- (με άπ' αυτά τ' άτέλειωτα δάση. Κι' ούτε ξέρεις πιά αν ή

ήταν τυλιγμένος μέσα στην κουδέστα του και άπομακρύνθηκε (άθροβα.

'Η ήμερα τον βοήκε να πεοπατάη τοικλίζοντας άπό το (κούπο την κούρσι και τη νύστα μέσα σε κάτι χωράφια, λίγο (πιο έξω άπό το δάσος. Τα τζάμια των γυαλιών του θάμπα- (ναν και με κόπο διακρίνε δυο θήματα μπροστά του. Κατά (το μεσημέρι έφτασε σε μιά έλώδη περιοχή και το βράδυ βοι- (σκόταν κάτω άπό έναν φοάχη, στην είσοδο κάποιου χω- (ριού. 'Η πείνα του έθεσε καμιάματα στο (στομάχι και για να την καταπραύνη μασ- (ρούλισε λίγες ρίζες τ-... άφαναν μέσα στο (στόμα του μιά πικρόδυνη γεύσι. Θυμήθηκε (τίς ώρες άκονσέρβες που είνε άφήσει στο (Μπλίν...

'Όταν ξανάρχισε τον δρόμο του άόνα (μέσα σ' ένα γαντάκι και έκοψε το πόδι του βαθεία στη γά- (μπα. 'Εθεσε την πληγή με το μαντήλι του και συνέχισε την (εοιατική πορεία του κουτσαίνοντας... 'Ολόκληρη την ήμερα (δεν σταμάτησε πουθενά. Λιγοστά βατόμουρα που ρήκε σε (μιά πλαγιά δεν ύπόρσαν να δροσίουν το άποστεινωμένο (λαρύγγι του. 'Η κούρσι κι' ό πόνος άπό την πληγή του τον (έκαναν να κλαίη. Τώρα βοισκόταν πάλι μέσα σ' ένα δάσος. (που ήθελε να το διασχίση γρήγορα. 'Χόντας ότι άπό την (άλλη άκρη του βοισκόταν ή σωτηρία - 'Αλλά δεν ύπορού- (σε να προνοήση άνάμεσα στα πυκνά συλλώματα. Δεν είνε (καν τη δύσμη να ξεχωρίη τα κλαδιά για ν' άνοίγη περά- (σμα άνάμεσά τους.

'Όστε λοιπόν αυτό ήταν το τέλος!... 'Ενοιωθε όμως ή- (συχη τη συνειδήσι του. 'Ο,τι μπορούσε το είνε κάνει. Τώρα (θα άφνε να τον πιάση όποιος βοισκόταν μπροστά του...

Τοικλίζοντας έφτασε ως τον φοαδύ δρόμο που διέσχισε το (δάσος. 'Αλλά τί μεγάλη τί ανέλπιστη έκπληξη τον περίμενε (έκεί!... Λίγα χιλιόμετρα μακρότερα κυλούσε τα γαλάζια νε- (ρά του ένα ποτάμι: ή Ρήνος! 'Α πώς τον γνώρισε, παρ' (όλο που δεν τον είνε δη παρ' μόνο στα εικονογραφημένα δελ- (τάρια! 'Απ' την άλλη όχθη ήταν ή 'Ελβετία ή έλευθερία!...

'Αν δεν ένοιωθε την πείνα, που (τόν βασάνιζε ίσως να έσπινε ένα ξερό κου- (μάτι ψωμιού. Το άσπαζε και το κα- (ταβρόνθισε με βουλιμία. 'Επειτα (προνώρησε πάλι. Στους ανθρώπους (που συναντούσε. Έλεγε: «Γκούτεν (τάγκ». Κι' έκείνοι άσφαλώς δεν ότ- (α- (παρεξενούνταν καθόλου, που ό φτω- (χός αυτός καμπούρος ό τόσο άδυ- (νατος και γλωμός δεν βοισκόταν (στον πόλεμο...

'Ο Ρήνος πλάταινε. Μιά στιγμύ (άπό μακούα μιά οδοδροντία έσφινε- (σε τον Πασιέ. 'Εογόταν άπό το δά- (σος πίσω του. 'Αχίσε «να τρένη παρ' όλο (τόν πόνο του ποδιού του και την αβάστα- (γτη κούρσι... Στο τρελλό του αυτό τρέι- (μο έχασε τα γυαλιά του. Δεν έβλεπε πιά (μόνο μόνο συγγενήματα σήματα... (έξακολουθούσε να τρένη άπελπισμένα...

Τέλος οι πυροβολισμοί σταμάτησαν και (ανάπλησε πάλι ή ήσυχη. Τότε άπαυδημένος και με κομμένη (ανάπλη, έπεσε στο ρεϊθρο του δρόμου και δεν ξαναση- (σε τίποτα. 'Εγινε σιγά - σιγά άνοιξη να ξαναγυρίη στις άσθη- (σεις του... Ποιος ήταν σκυμμένος άπό πάνω του και του δρό- (σιζε το πρόσωπο; 'Ο Μπλίν!... Ναι ήταν ό Μπλίν, παρ' όλο (που έμοιαζε με το φάντασμα του συντρόφου του έκείνος ό (π- (νυψηλός άνδρας με το άναστρεμένο πρόσωπο και το ύψος (του έτοιμοθανάτου... 'Αναγνώρισε τη γοηστική ομίλια του (μ' όλο που ή φωνή του ήταν σγεδόν σβυσμένη ολότελα.

— Φιλάρκο μου ήσουν πολύ τυχερός που σε πήρε το (μάτι μου! 'Ελα έτοιμάσου, γιατί όπου νάαι νυχτώνει. Στα (σκοτεινά δε θα μάς δη κανέναν σκοπό όσπου να σπάσουμε (στην όχθη. Κι' έχει βάρκες όσες θέλεις εκεί... 'Αντε, λίγο (κουράγι άκόμα και σωθήκαμε!

— Σωθήκαμε...

— Μα βέβαια! Μόνο που είμαι έξλιγμένος άπό την πεί- (να... Φαντάζομαι να σουμεινε κανένα μεζεδάκι άπό καμιά κον- (σέρβα...

— Ποιά κονσέρβα, Μπλίν; Δεν σου τα άσπασα έσένα όλα (τα τρόφιμα φεύγοντας; Δεν διάβασες το σημείωμα... άπό- (ρησε ό Πασιέ.

'Εδωσαν τότε τις άπαραίτητες έξηγήσεις. 'Ο νιγαντσώ- (μος κι' άπλοικός γνωρίστη του έλεπε:

— 'Εγινε την ίδια ιδέα κι' οι δυο μας κυρ - Πασιέ! Την (ώρα που εϋ νομίζες πως μ' άφνες έγώ είχα κάνει πανιά, ά- (φώνοντας σου τα τρόφιμα και παρανεμίζοντας την κουδέστα (μου με κλαδιά για ν' άντιληφθή την άπουσία μου όσο το δύ- (νατόν άνογότερα... Και θα βοισκωνται τώρα άκόμα εκεί οι (κονσέρβες μας! 'Ετσι θέλοντας να θυσιασθούμε ό ένας για (τον άλλον, κόντωσαμε να τα πιάσουμε άπό την πείνα... Αυτό (θα πη φίλασάκι μιά φορά ε...

Γελώντας και κλαίνοντας μαζί έπεσαν ό ένας στην άγκα- (λιά του άλλου.

ΖΑΝ - ΖΟΖΕΦ ΡΕΝΩ

Ποιός ήταν τώρα σκυμμένος άπό πάνω του και του σκούπιζε (το πρόσωπο;... 'Ο Μπλίν!...

Είχαν σταματήσει (σε μιά λόγην ένός γε- (νάλου δάσους του δου- (κάτου της Βάδης και σκόπευαν να περάσουν εκεί τη βοαδιά (τους πριν ξεκινήσουν για την τελευταία πορεία. Πού θα τους (έφερνε στις όχθες του Ρήνου και φιλόξενης 'Ελβετίας...

Μιά παράξενη μοίρα είχε συναδελφώσει τον άπλοικό και (καλόκαρδο γίγαντα Μπλίν με το νεαρό δασκαλάκο Πασιέ.

Μέσα στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας άκούστηκε τότε ή (ήρημη φωνή του Πασιέ:

— 'Ακουσε, Μπλίν, πρέπει νάαι μετάνυχτα. 'Ας κοιμη- (θούμε λιγάκι. Σε δυο - τρέις ώρες θα έπιμερώση και νοεία- (ζώμαστε δυνάμεις...

Ψηλαφητά, οι δυο δραπέτες βρήκαν ένα μέρος στο έδαφος (που ήταν λιγώτερο υγρό άπό τ' άλλα δίπλα σε κάτι θά- (μους. Τυλιγμένοι σε δυο κουβέρες, γωριστά ό ένας άπ' (τον άλλον, είχαν στη μέση το σακκούλι με τα τρόφιμα. Κι' (άποκοιμήθηκαν...

Ξαφνικά ό Πασιέ πετάχτηκε άπό τον ύπνο του. Σάν να (του φάνηκε πως άκούσε κάποιο θόρυβο... Μήπως ήταν κα- (νός τρώσιμα; 'Αλλ' ό- (να περαστικό άγρίμι που τους έκλεψε τα τρόφιμα; 'Ηταν πάντα εκεί. (κι. 'Αγγίζει το σακκούλι με τα πόδια του. 'Ηταν πάντα εκεί.

Τα τρόφιμα!... Μερικά κουτιά κονσέρβες μερικά ξεροκάι- (ματα ψωμί, δυο - τρία λουκάνικα... θα ήσαν άρετά, άσφα- (λώς, για τον Μπλίν ή γι' αυτόν... όσπου να φάση στα σύ- (νορα. 'Οχι όμως και για δυο... Θάγονταν λοιπόν σε κάποια (που ή πείνα θα τους άνάγκαιε να παραδοθούν σε κάποια (φρουρά. Και θα ξαναρχίζαν και για τους δυο τα φοβερά μασ-

Μπλίν. 'Ενας μόνο θα ύπορούσε να σωθή! 'Ο ίδιος ή ό (τρώσιμα!... Μερικά κουτιά κονσέρβες μερικά ξεροκάι- (ματα ψωμί, δυο - τρία λουκάνικα... θα ήσαν άρετά, άσφα- (λώς, για τον Μπλίν ή γι' αυτόν... όσπου να φάση στα σύ- (νορα. 'Οχι όμως και για δυο... Θάγονταν λοιπόν σε κάποια (που ή πείνα θα τους άνάγκαιε να παραδοθούν σε κάποια (φρουρά. Και θα ξαναρχίζαν και για τους δυο τα φοβερά μασ-

Μπλίν. 'Ενας μόνο θα ύπορούσε να σωθή! 'Ο ίδιος ή ό (τρώσιμα!... Μερικά κουτιά κονσέρβες μερικά ξεροκάι- (ματα ψωμί, δυο - τρία λουκάνικα... θα ήσαν άρετά, άσφα- (λώς, για τον Μπλίν ή γι' αυτόν... όσπου να φάση στα σύ- (νορα. 'Οχι όμως και για δυο... Θάγονταν λοιπόν σε κάποια (που ή πείνα θα τους άνάγκαιε να παραδοθούν σε κάποια (φρουρά. Και θα ξαναρχίζαν και για τους δυο τα φοβερά μασ-

Μπλίν. 'Ενας μόνο θα ύπορούσε να σωθή! 'Ο ίδιος ή ό (τρώσιμα!... Μερικά κουτιά κονσέρβες μερικά ξεροκάι- (ματα ψωμί, δυο - τρία λουκάνικα... θα ήσαν άρετά, άσφα- (λώς, για τον Μπλίν ή γι' αυτόν... όσπου να φάση στα σύ- (νορα. 'Οχι όμως και για δυο... Θάγονταν λοιπόν σε κάποια (που ή πείνα θα τους άνάγκαιε να παραδοθούν σε κάποια (φρουρά. Και θα ξαναρχίζαν και για τους δυο τα φοβερά μασ-

Μπλίν. 'Ενας μόνο θα ύπορούσε να σωθή! 'Ο ίδιος ή ό (τρώσιμα!... Μερικά κουτιά κονσέρβες μερικά ξεροκάι- (ματα ψωμί, δυο - τρία λουκάνικα... θα ήσαν άρετά, άσφα- (λώς, για τον Μπλίν ή γι' αυτόν... όσπου να φάση στα σύ- (νορα. 'Οχι όμως και για δυο... Θάγονταν λοιπόν σε κάποια (που ή πείνα θα τους άνάγκαιε να παραδοθούν σε κάποια (φρουρά. Και θα ξαναρχίζαν και για τους δυο τα φοβερά μασ-

Μπλίν. 'Ενας μόνο θα ύπορούσε να σωθή! 'Ο ίδιος ή ό (τρώσιμα!... Μερικά κουτιά κονσέρβες μερικά ξεροκάι- (ματα ψωμί, δυο - τρία λουκάνικα... θα ήσαν άρετά, άσφα- (λώς, για τον Μπλίν ή γι' αυτόν... όσπου να φάση στα σύ- (νορα. 'Οχι όμως και για δυο... Θάγονταν λοιπόν σε κάποια (που ή πείνα θα τους άνάγκαιε να παραδοθούν σε κάποια (φρουρά. Και θα ξαναρχίζαν και για τους δυο τα φοβερά μασ-

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΧΗΜΕΙΑΣ στην όμορφη

Οι πρόοδοι στον κλάδο των καλλυντικών

Οι χημικοί των σημερινών εργοστασίων καλλυντικών ζηλεύουν κάποτε τους συναδέλφους των που ασχολούνταν με θέματα ευκολότερα απ' τα δικά τους... όπως π. χ. με τη διάσπασι του ατόμου! Είναι, πράγματι, πιο εύκολο κάποτε να κατασκευασθεί η πρώτη ύλη της ατομικής βόμβας, παρά ένα κραγιόνι για τα χείλη που να συγκεντρώνει όλα ανεξαίρετως τα απαιτούμενα προσόντα αυτού του καλλυντικού προϊόντος: δηλαδή ν' απλώνεται εύκολα στα χείλη χωρίς όμως να είναι πολύ μαλακό ή λιπαρό, να μην αλλοιώνεται καθόλου απ' τη ζέση του καλοκαιριού, να μην ανεξίτηλο κι' όμως να αφαιρείται εύκολα από ένα ποτήρι ή από ένα ρούχο, καθώς και απ' τα χείλη όταν θέλη κανείς να το βγάλει, να μη εύχρηστη γεύση, να μη ταγγίζει, κλπ.

Πρέπει δε να δηλοποιήσουμε ότι τα καταφέρνουν αρκετά καλά οι ειδικοί επιστήμονες. Τα σημερινά κραγιόνια είναι αληθινά θαύματα. Περιέχουν ωρισμένες λιπαρές και κηρώδεις ουσίες, άλλες που συντελούν στη διατήρησή τους το κατάλληλο χρώμα και «βρωμιούχο φθοριζίνη» που τα καθιστά ανεξίτηλα. Μπορεί δε να συνδυασθούν με ειδικά «βερνίκια» από μεταλλικά άλατα, που σχηματίζουν ένα αδιάλυτο στρώμα, αντανάκλουν το περισσότερο φως και δίνουν έτσι μεγαλύτερη λαμψή στα χείλη.

Όχι λιγώτερες προόδους έχει σημειώσει το βερνίκι για τα νύχια. Η καταναλωτική του, στις Ηνωμ. Πολιτείες μόνο, φθάνει τα 100 εκατομμύρια φιαλίδια το χρόνο. Πόσο διαφέρει από τα πρώτα εκείνα βερνίκια που παρασκευάζαν μερικοί εφευρετικοί χημικοί το 1919! Αυτά ήταν διαφανή (άχρωμα στην αρχή, και κατόπιν ελαφρά χρωματισμένα), περιείχαν δε μόνο κολλόδιον και διαλυτικό.

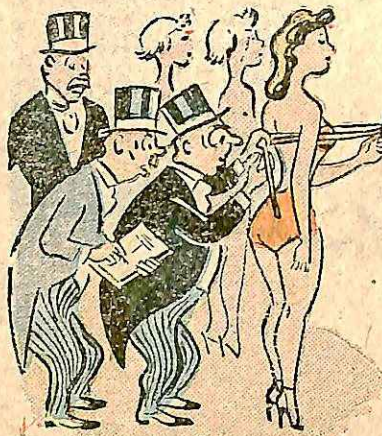
Τα σημερινά είναι ένα είδος αδιαφανούς κρέμας, εμπλουτισμένης με όλα τα κατάλληλα χημικά συστατικά, ώστε να στεγνώνουν γρήγορα και όμοιωμα, να χρωματίζουν όμοια ολόκληρο το νύχι, να έχουν έντονη λαμψή, ν' αντέχουν στις δουλειές του σπιτιού και στη μπουγάδα, κλπ. Σχηματίζουν πάνω στο νύχι ένα στρώμα στερεό, αλλά κι' εύλυγο. Περιέχουν δε κολλόδιον, πλαστικές ύλες, καστορέλαιον, ρητίνες, διάφορα διαλυτικά, υδρογονάνθρακες, αλκοόλες και πολλά άλλα συστατικά.

Όσο για το χρωματισμό τους, υπάρχουν σε 400 διάφορες αποχρώσεις αποτελέσματα ποικίλων συνδυασμών διοξειδίου του τιτανίου, οξειδίου του κασσιτέρου και κόκκινων χρωμάτων.

Αλλά και μετά ακόμη την παρασκευή τους, χρειάζονται ειδικές φροντίδες για τη συσκευασία τους. «Αν π. χ. τα υποκαλκία γεμίσουν πάνω από ένα ωρισμένο όριο, μπορεί να εκραγούν με μία μεγάλη ζέση».

Εξαιρετικό ενδιαφέρον παρουσιάζουν εξ' άλλου οι νέες χημικές μέθοδοι της «ψυχρής περμανάντ». Βασίζονται στην ιδιότητα του «θειογλυκολικού οξέος» ν' αλκυώνη προωρίων τη σύστασι των τριχών, έτσι ώστε να μπορούν να πάρουν οποιοδήποτε σχήμα. «Υστερα, ένα άλλο υγρό (π. χ. αραιό οξυζενε) εξουδετερώνει την ενέργεια του πρώτου, κι' οι τρίχες ξαναβρίσκουν την κανονική τους σύσταση, διατηρούν όμως πιά το σχήμα που πήραν».

Πρέπει να σημειωθεί ότι το ίδιο θειογλυκολικόν οξύ, σε μεγαλύτερη πικνότητα, χρησιμοποιείται ως αποτριχωτικό, γιατί καταστρέφει όλες τις τρίχες. Υπάρχουν εξ' άλλου τώρα βαφές των μαλλιών τελείως αβλαβείς, μίγματα που επιτρέπουν το μαύρισμα στον ήλιο χωρίς εγκαύματα, κι' ένα πλήθος άλλων δώρων της χημείας στη γυναικεία όμορφη. Και πάνω σ' αυτές τις ανακάλυψεις της χημείας στηρίζεται ολόκληρη βιομηχανία.

Ένα μικρό τέχνασμα για την καυτική επιτροπή των Καλλιστείων!...

—Εγώ, βρέ γυναίκα, φαντάστηκα πως πάμε εκδρομή. Τώρα όμως βλέπω πως μετακομίζουμε!...

—Μα γιατί περνάει, χωρίς να μās χαιρετήσει ο Αναξίμανδρος; Μήπως είναι θυμωμένος;...

Μ' ΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Δίνετε μεγάλη προσοχή στο πλύσιμο των χεριών σας. Χρησιμοποιήστε γι' αυτό μία μικρή βούρτσα, χλιαρό νερό και μαλακό σαπούνι. Η έκλυση του σαπουνιού παίζει σημαντικό ρόλο, γιατί τα χέρια έχουν λεπτή επιδερμίδα. Αν το δέρμα σας είναι στεγνό εκ φύσεως, προτιμήστε ένα λιπαρό σαπούνι. Έπειτα από κάθε πλύσιμο, πλύνετε τα χέρια σας, τ' αλείψετε με μίγμα από 2 μέρη γλυκερίνη και 1 μέρος τριανταφυλλό-νερο. Η σκέτη γλυκερίνη είναι ακατάλληλη, γιατί δίνει μία κίτρινη και θαμπή οψη στο δέρμα. Αφίνετε το υγρό να εισχωρήσει στους πόρους επί ένα λεπτό της ώρας κι' έπειτα σκουπίζετε καλά τα χέρια σας.

*

Αν τα χέρια σας κοκκινίζουν εύκολα, βρέχετε τα επί 5—10 λεπτά της ώρας με το εξής υγρό: 2 μέρη ύδωρ χαμαμέλης και 8 μέρη νερό.

Εξ' ίσου καλά αποτελέσματα για το άσπρισμα των χεριών, δίνει και μία διάλυσις από 40 γραμμάρια αντιπυρίνη, 30 γραμ. τριανταφυλλό-νερο και 100 γραμ. γλυκερίνη.

Αν ιδρώνουν πολύ τα χέρια σας, χρησιμοποιήστε μία στυπτική λοσιόν, πολλές φορές την ημέρα.

Απαλλαγείτε από τις τοξίνες!

Για ν' απαλλάξετε το δέρμα σας και τον οργανισμό σας από ένα μεγάλο μέρος των τοξινών που συγκεντρώθηκαν το χειμώνα, χρησιμοποιήστε ζεστές κομπρέσες. Που ανοίγουν καλά τους πόρους. Βουτάτε μικρές φλοκάτες πετσέτες σε νερό βραστό, τις στύβετε ελαφρά και τις εφαρμόζετε πάνω στο πρόσωπό σας, αφίνοντας ξεκαπαστή μόνο τη μύτη σας για ν' αναπνέετε. Έξη τέτοιες κομπρέσες, είναι αρκετές. Υστερα αλείψετε το πρόσωπό σας με ένα μίγμα από ένα κροκό αυγού και λίγο αμυγδαλόλαδο. Αφίνετε να επιδράση 10 λεπτά κι' έπειτα ξεπλύνετε με χλιαρό νερό. Αν έχετε πολύ λιπαρό δέρμα, μεταχειρίζεστε μόνο τον κροκό, χωρίς το αμυγδαλόλαδο.

Για το σκασίμο του δέρματος

Ένας κροκός αυγού, χτυπημένος με μία κουταλιά της σούπας αμυγδαλόλαδο, λίγες σταγόνες τριανταφυλλό-νερο και βάμμα βενζόης, αποτελεί μία πρώτης τάξεως αλοιφή κατά του σκασίματος του δέρματος.

Για τα μπρούτζινα αντικείμενα

Αν θέλετε να κάνετε να φαίνεται πάλι σαν καινούργιο ένα μαυρισμένο μπρούτζινο αντικείμενο, αρκεί να το βουτήξετε σε διάλυσι 5 γραμμάριαν δολαμικού οξέος και 3 γραμμάριαν θειικού οξέος σε 100 γραμμάρια νερό. Υστερα το τρίβετε με ένα πανί, βρεγμένο ελαφρά σ' αυτή τη διάλυσι και πασπαλισμένο με μία απ' τις σκόνης εκείνες που χρησιμοποιούνται για το γυάλισμα των μετάλλων.

Το γυάλισμα του μαρμάρου

Όταν το μάρμαρο ενός επίπλου έχη πάρει μιάν οψη θολή και φαίνεται σαν ακάθαρτο, μπορείτε να το ξαναδώσετε τη γυαλάδα του, τρίβοντάς το με μίγμα σόδας, ελαφρόπετρας κι' αβυθού ασβέστη. Αφού κοπανίσετε καλά τα τρία αυτά συστατικά, τα περνάτε από πολύ ψιλό κόσκινο και τ' ανακατεύετε ύστερα με λίγο νερό, ώστε να σχηματισθή μιά ζύμη. Απλώνετε τη ζύμη αυτή πάνω στο μάρμαρο και την αφίνετε να στεγνώσει. Έπειτα τρίβετε με μία σκληρή βούρτσα, και τελευταία μ' ένα κομμάτι. Μ' αυτή την άλλη μέθοδο, γίνεται κάθε λεκές και το μάρμαρο ξαναβρίσκει όλη του τη λαμψή.

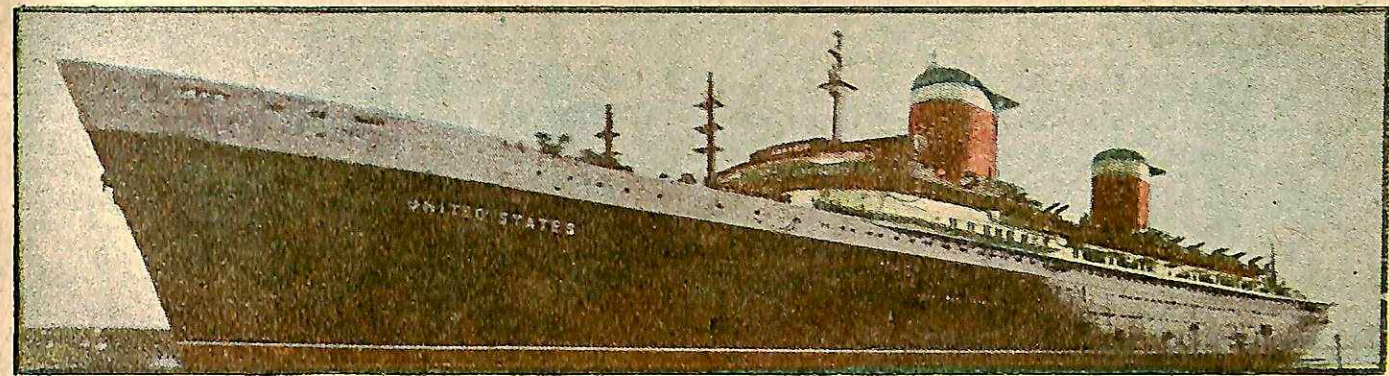
Η κανέλλα ως απολυμαντικό

Ένα απολυμαντικό, άγνωστο στον πολύ κόσμο, είναι η κανέλλα. Αν θέλετε ν' απολυμάνετε τελείως ένα νερό πόσιμο, αφήστε να μουσκεύουν μέσα σ' αυτό λίγα μασούρια κανέλλας. Με το νερό αυτό, μπορείτε κατόπιν να ξεπλύνετε πληγές. Θα έπαιρνε, χωρίς να πιάσουν πύο.

Το πρωινό φαγητό

Μην τρώτε ποτέ το πρωί, προτού πλυθήτε. Ισχυροί πονοκέφαλοι οφείλονται στην άπλη αυτή αιτία, που προκαλεί διαταραχές του πεπτικού συστήματος.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Το νέο υπερωκεάνειο «Ηνωμένα Πολιτεία» έχει μήκος 330 μέτρων και πλάτος 30. Το δέ ύψος του πάνω από το νερό είναι όσο ένα σπίτι με 13 πατώματα!...

Ε ΠΙ 100 ολόκληρα χρόνια, μόνον ευρωπαϊκά πλοία κρατούσαν τα σκήπτρα στους ωκεανούς. Από τα μεγάλα υπερωκεάνεια αυτής της εκατονταετίας—το «Μαυριτανία», το «Ευρώπη», το «Νορμανδία», το «Ρέξ», το «Βασίλισσα Μαίρη», το «Βασίλισσα Έλισάβετ»—κανένα δεν ήταν αμερικανικό.

Τώρα όμως ναυπηγήθηκε επί τέλους στην Αμερική ένα θαυμαστό, ασυγκρίτο σκάφος, ένα υπερ-ωκεάνειο 51.500 τόνων, το «Ηνωμένα Πολιτεία», και στις 3 Ιουλίου θα κάνει το «παρθενικό» ταξίδι του. Έχει μεγάλη πολυτέλεια, αλλά δεν είναι απλά ένα πλοίο, ο νάκτορας, σαν όλα τ' άλλα. Γιατί, στην κατασκευή του, επεκράτησαν απόλυτα οι απόψεις του αμερικανικού Πολεμικού Ναυτικού, που ήθελε κυρίως ένα γρήγορο και ασφαλές πλοίο για πιθανές μελλοντικές μεταφορές στρατευμάτων.

Δεν χρησιμοποιήθηκε καθόλου ξυλεία, στο σκάφος η στή διακόσμηση του. Κάποιος χιονορρίστης μάλιστα είπε ότι «αν κανείς προληπτικές ταξιδιώτες θέλη να χτυπήσει ξύλο, θα πρέπει να το έχη πάρει μαζί του!».

Τα εσωτερικά τοιχώματα αποτελούνται από ελαφρό και άκαυστο υλικό. Τα εσωτερικά μέρη του σκελετού του είναι φτιαγμένα σιδηρού από αλουμίνιο, όπως και τα έπιπλα. Αλουμίνιο και χάλυβας είναι τα δύο κύρια υλικά που χρησιμοποιήθηκαν για τη ναυπήγησή του «Ηνωμένα Πολιτεία». Το αλουμίνιο που υπάρχει σ' αυτό το πλοίο, είναι περισσότερο παρά σε κάθε άλλο τεχνικό έργο της έπρας ή της θαλάσσης.

Υπάρχουν ειδικές σκάλες, αεραγωγοί, πόρτες ασφαλείας θαλαμίου ελέγχου, όλα όπως τα ζήτησε το Πολεμικό Ναυτικό. Σ' ένα καπνιστήριο, οι διακοσμητές ήθελαν ν' ανοίξουν παράθυρα προς τη θάλασσα. Το Ναυτικό όμως είχε αντίρρηση, γιατί θ' αδυνατίζε έτσι ο σκελετός. Και τα παράθυρα δεν ανοίχθηκαν.

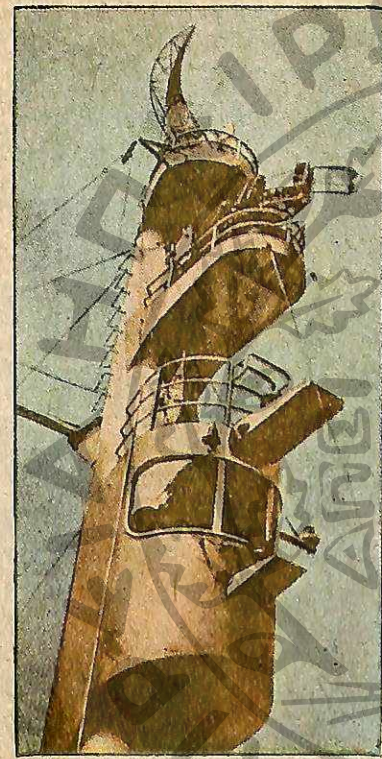
Είχε δικαίωμα άλλωστε το Πολεμικό Ναυτικό να επιβάλλη τις απόψεις του, γιατί πληρώσε 42.000.000 δολάρια για τη ναυπήγησή του νέου πλοίου. Ενώ η εταιρεία στην οποία άνικει, δαπάνησε μόνο 28.000.000.

Το «Ηνωμένα Πολιτεία» έχει μήκος 330 μέτρων, είναι δηλαδή κατά 10 μέτρα κοντότερο από το «Βασίλισσα Μαίρη». Το πλάτος του (30 μέτρα) του επιτρέπει να περνά από τη Διώρυγα του Παναμά, ενώ τα δύο μεγάλα βρετανικά υπερωκεάνεια δεν χωράνε να περάσουν. Έχει ύψος, πάνω από το νερό, όσο ένα σπίτι με 13 πατώματα. Κι' όμως είναι ελαφρό κι' εύλητο. Οι κατασκευαστές του απέβλεψαν προ πάντων στην ταχύτητα. Χάρης στο μακρόστενο σχήμα του και στη δύναμη των μηχανών του, είναι ταχύτερο από κάθε άλλο πλοίο. Πολλά από τα βασικά στοιχεία της κατασκευής του τηρήθηκαν μυστικά. Δεν δημοσιεύθηκε καμιά φωτογραφία των υφάρων του—η μάλλον δημοσίευσε μιά κατά λάθος ένα περιοδικό, αλλά κατεστράφησαν όλα τα τεύχη που πωλν ακόμη κυκλοφορούν. Όταν έφτασαν δε οι προσκεκλημένοι για το «βαπτισμό» βγήκαν το πλοίο ήδη μέσα στο νερό, κι' έτσι δεν μπόρεσαν να ιδούν τα υφάρά του. Ήταν ένα προφυλακτικό μέτρο για τα μυστικά του.

Είναι μυστική επίσης η ταχύτητά του, η δύναμη των μηχανών του. Έχει ανακοινωθεί μόνον ότι μπορεί να υπερβή τους 30 κόμβους (30 μίλια την ώρα). Μπορεί δε να μεταφέρει τους ίδιους επιβάτες και το ίδιο φορτίο με

Η Αμερική ναυπήγησε το ταχύτερο υπερωκεάνειο

Ο πύργος του υπερωκεανείου είναι ένα αξιοσημείωτο της συγχρόνου ναυπηγικής.

τη «Βασίλισσα Μαίρη» γρηγορώτερα και καταναλίσκοντας τη μισή μόνο καύσιμη ύλη. Σύμφωνα μ' ένα υπολογισμό των ειδικών, είναι ικανό να ταξιδέψη από το Σαν Φραντσίσκο ως τις ασιατικές ακτές, φορτωμένο με 14.000 άνδρες και με το ανάλογο πολεμικό υλικό, και να γυρίση πίσω κατόπιν, χωρίς να ανεφοδιασθή με καύσιμη ύλη. Σε καιρό ειρήνης, προσορίζεται για 2.000 επιβάτες, οι εσωτερικές εγκαταστάσεις του όμως αρκούν για να εξυπηρετήσουν 14.000 άτομα. Είναι 100% ασφαλισμένο από φωτιά.

Δεν υπάρχει λοιπόν κίνδυνος να καταστραφεί από πυρκαγιά, όπως το «Νορμανδία». Εκτός από τα άκαυστα υφάσματα και υλικά του, έχει χρησιμοποιηθή ένα βερνίκι που εμποδίζει την εξάπλωσι της φωτιάς. Η κατασκευή του βερνίκιού εγινε επί αρκετόν καιρό, για να επινοήσουν ένα πλαστικό υλικό, το «νεοτέξ», με το οποίο σκέπασαν την αλουμινένια επιφάνεια των κατασκευών για να μην είναι γλιστερή.

Γενικώς, για το θαύμα αυτό της αμερικανικής βιομηχανίας συννεργάστηκαν οι μισοί τουλάχιστον ειδικοί ναυπηγοί, μηχανικοί, κλπ. των Ηνωμ. Πολιτειών.

Και μερικές άλλες λεπτομέρειες για τη διαρρύθμισι και τη διακόσμηση του νέου υπερωκεανείου: Ιδιαίτερα φροντίδα δόθηκε στις εγκαταστάσεις αερίσθου, που ρυθμίζουν τη θερμοκρασία και την υγρασία του αέρος των εσωτερικών χώρων (μέθοδος «επικοντινόνιγκ»). Υπάρχουν 50 τέτοια συστήματα, ανεξάρτητα το ένα από το άλλο, με άνωθεν διάφορα διαμέτρων από 8 πόντους ως 3 μέτρα περίπου. Οι κα- (από 8 πόντους ως 3 μέτρα τους, για να τασκευαστεί έστωσαν η κατάστασι τούτων σω- βρούν χώρο για την εγκατάστασι τούτων σω- ληνων, αντίλιν, εξεστρίστησαν, όργανων ελέγ- χου, κλπ. Άλλο πρόβλημα, εξ' ίσου δύσκολο, ήταν η κανονική λειτουργία τους στη θάλασσα, όπου ο αέρας έχει περισσότερη υγρασία και είναι μεγαλύτερες οι διαφορές εσωτερικής και εξωτερικής θερμοκρασίας. Όλες όμως αυτές οι τεχνικές δυσχέρειες υπερνικήθηκαν. Έτσι, ο καθάρος και φιλτραρισμένος, κυκλοφο- ρεί σ' ολόκληρο το σκάφος με θερμοκρασία 10 βαθμών. Αν ωστόσο ένας ταξιδιώτης του, δεν έχει μεγαλύτερη θερμότητα στην καμπίνα του, δεν είναι παρά να ρυθμίση ανάλογως τον ανεξάρτητο ηλεκτροθερμαντήρα του αέρος που υπάρχει σε κάθε καμπίνα.

Στην τουριστική θεσι, οι καμπίνες είναι για 4 άτομα η καθεμιά. Στην πρώτη θεσι όμως, οι πλούσιοι ταξιδιώτες μπορούν να εξασφαλίσουν ολόκληρα διαμερίσματα, που το καθένα τους αποτελείται από 5 δωμάτια. Οι καμπί- νες, πολυτελείας και πρώτης θέσεως έχουν ιδιαίτερα λουτρά. Στην τουριστική θεσι, τα λουτρά είναι κοινά.

Τόσο οι καμπίνες, όσο και τα σαλόνια, τα καπνιστήρια κλπ., έχουν γλυκά και αρμονικά χρώματα και καλλιτεχνικές διακοσμήσεις από μέταλλο και γυαλί. Υπάρχουν δυο αίθουσες για κινηματογραφικές και βιολιζ-χάλ, βιβλιο- θήκες, σίνιες ρεστωάρ, μουζικ-χάλ, καταστή- ματα, κουρεία, ιατρείο, ταχυτάχυ, εγκατα- στάσεις για διάφορα σπορ, κλειστά καταστρώ- ματα περιπάτου, κλπ.

Χάρης στη μεγάλη χρήση του ελαφρού αλου- μινίου, βρίσκεται πολύ χαμηλά το κέντρον βα- ρους του πλοίου, κι' έτσι δεν κουνιέται σχε- δόν καθόλου με τη θαλάσσια αναταραχή.

Οι κατασκευαστές του τώρα προσπαθούν να κερδίσουν την «κυανή ταινία» ταχύτερος.

63

3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527

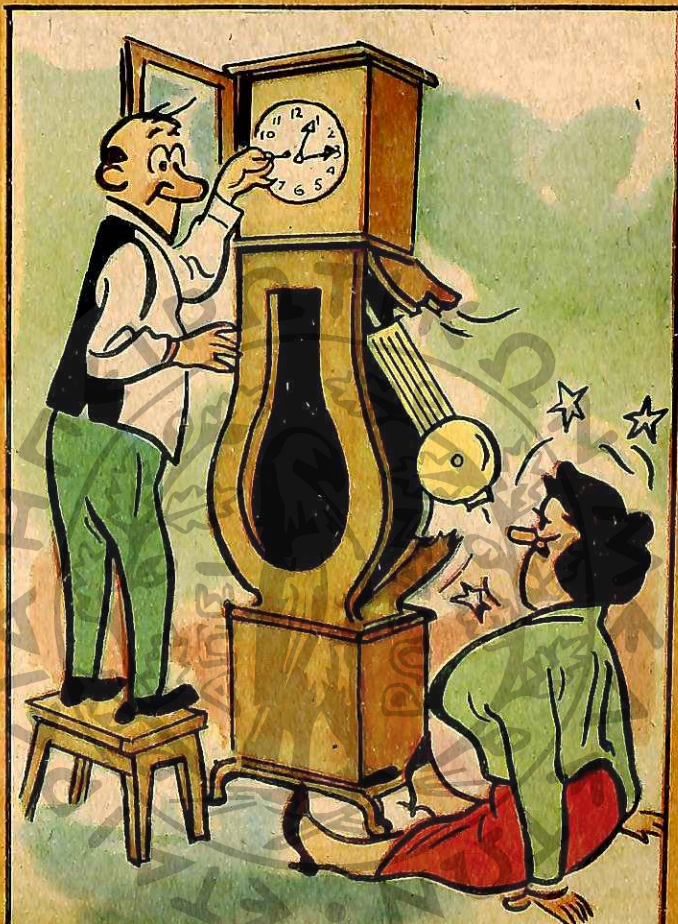
— Δεν είναι ανάγκη, Καίτη μου, να το μάθω
όλος ο κόσμος!...

‘Η Χοντρή: Ψεύτη!...

— Είπε φοβερό, φίλε μου! Μία ώρα περιμένω να
τελειώσει το τηλεφώνημά της αυτή ή φωνακλού!...

— Το παρακούρντισες, καϊμένε!...